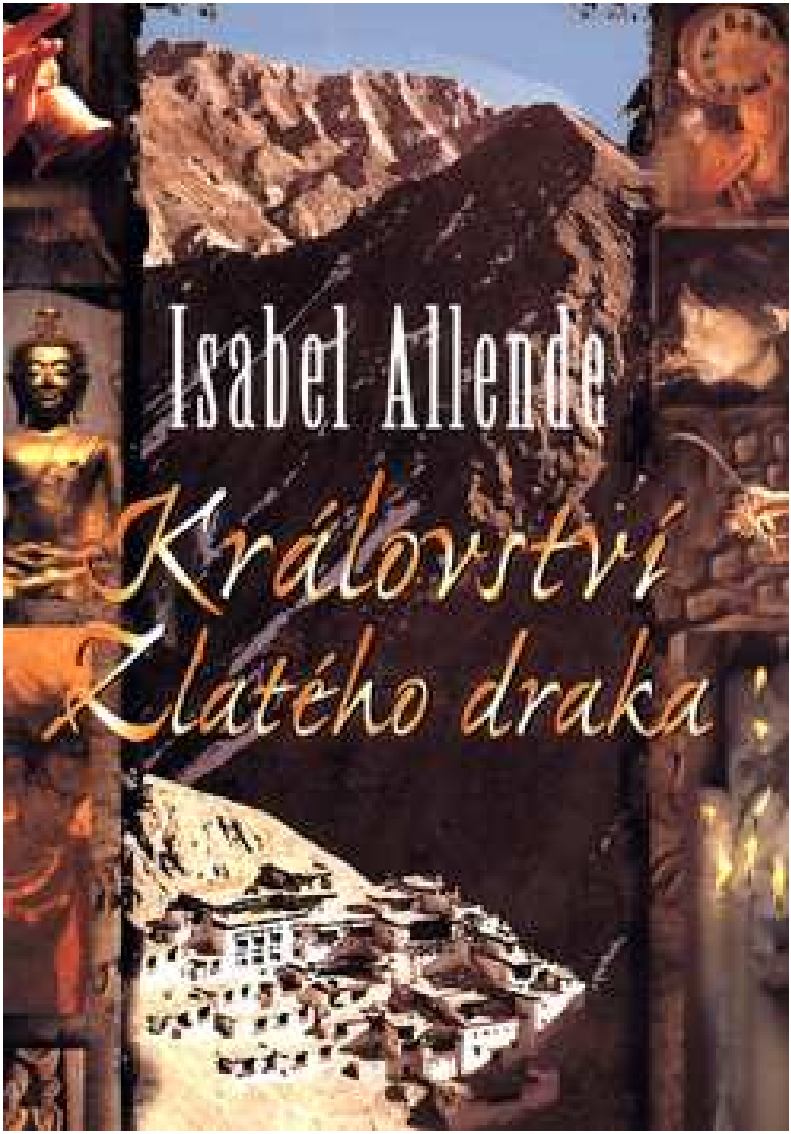

Isabel Allende
Království
Zlatého draka

Název: Království Zlatého draka
Autor: Isabel Allende
Nakladatelství: BB art, Praha 2004

Mé přítelkyni Tabře Tunoa, neúnavné cestovatelce, která mě vzala do Himaláje a vyprávěla mi o Zlatém drakovi

Království Zlatého draka

Údolí Yettiů

Npensing, buddhistický mnich, a jeho žák, princ Dii Bahadur, už několik dní zdolávali vysoké vrcholky severního Himaláje, oblasti věčného ledu, kam v minulosti vkročilo jen několik málo lámů. Ani jeden z nich nepočítal hodiny, neboť čas je nezajímal. Mistr svého žáka učil, že kalendář je jen lidským výmyslem a že v duchovní rovině čas neexistuje.

Pro ně byla důležitá ona pouť přes hory, kterou mladík podnikal poprvé. Mnich si vzpomínal, že on sám ji vykonal v jednom ze svých minulých životů, ale vzpomínky to byly poněkud zmatené. Řídili se údaji zaznamenanými na pergamenu a orientovali se podle hvězd. Pohybovali se v terénu, kde i v létě panovaly velmi tvrdé podmínky. Teplota, klesající na několik stupňů pod nulou, byla snesitelná jen pár měsíců v roce, kdy neřádily zlověstné bouře.

I za jasného nebe byla pronikavá zima. Poutníci na sobě měli vlněné tuniky a hrubé pokrývky z jačí kůže a na nohou boty z kůže téhož zvířete, obrácené srstí dovnitř a zvenčí impregnované tukem. Dávali pozor na každý krok, neboť jediné uklouznutí na ledu mohlo znamenat, že se skutálejí stovky metrů dolů do hlubokých strží, protínajících hory jako záseky boží sekyrou.

Proti jasně modrému nebi se rýsovaly zářící zasněžené vrcholky hor, kudy poutníci postupovali beze spěchu, protože v takové výšce neměli dostatek kyslíku. Často odpočívali, aby se jejich plíce přizpůsobily řídkému vzduchu. Bolelo je na prsou, v uších a v hlavě, trpěli nevolností a únavou, ale ani jeden z nich o těchto tělesných slabostech nemluvil; omezovali se na kontrolu svého dechu, aby co nejlépe využili každého nadechnutí.

Vydali se hledat vzácné rostliny, které se vyskytovaly jen v ledovém Údolí Yettiů a byly nezbytné pro přípravu léčivých tinktur a mastí. Přežijí-li nebezpečenství této pouti, budou se považovat za zasvěcené, neboť jejich povaha se zocelí. Během cesty čekala jejich vůli a odvahu řada zkoušek a obě tyto schopnosti, vůli i odvahu, bude

žák potřebovat, aby mohl splnit úkol, který ho v životě čeká. Proto se také jmenoval Dii Bahadur, což v řeči Zakázaného království znamená "Statečné srdce". Cesta do Údolí Yettiů byla jednou ze závěrečných etap tvrdého tréninku, kterému byl princ po dvanáct let podroben.

Mladík neznal skutečný důvod cesty, jenž byl mnohem důležitější než léčivé byliny nebo jeho zasvěcení mezi vyšší lamy. Jeho učitel mu ho nemohl prozradit, stejně jako mu nesměl říci o řadě jiných věcí. Měl za úkol vést prince jednotlivými etapami jeho dlouhého učení; měl posílit jeho tělo i charakter, zušlechtit jeho mysl a neustále podrobovat zkouškám kvalitu jeho ducha.

Dii Bahadur odhalí podstatu cesty do Údolí Yettiů později, až se ocitne před zázračnou sochou Zlatého draka.

Tensing a Dii Bahadur nesli na zádech rance se svými pokrývkami, obilnými zrny a jačím máslem, nezbytnými k přežití. Kolem pasu měli omotané provazy z jačích chlupů, které jim sloužily ke šplhání, a v ruce každý svíral jako bidlo dlouhou a pevnou tyč, o niž se opíral, ale mohl ji použít i na obranu v případě napadení nebo ke stavbě provizorního stanu k přenocování. Také s ní zkoumali hloubku a pevnost terénu než stoupli na místa, kde podle jejich zkušenosti čerstvý sníh většinou zakrýval hluboké prolákliny. Často se ocitali před trhlinami, které je - pokud se nedaly přeskočit - nutily k dlouhým oklikám. Někdy, aby si ušetřili hodiny pochodu, položili bidlo přes trhlinu, z jednoho kraje na druhý, a když si byli jisti, že na obou koncích pevně drží, odvážili se na něj stoupnout a skočit na druhou stranu; vždycky však jediným krokem, neboť jinak bylo dost pravděpodobné, že se zřítí do prázdna. Činili tak bez rozmýšlení, s čistou myslí, důvěřujíce své obratnosti, instinktu a štěstí, protože kdyby se zastavili, aby si předem propočítali pohyby, nedokázali by to. Byla-li trhlina širší než délka hole, připevnili provaz k vysokému kameni, pak si jeden z nich uvázal druhý konec provazu kolem pasu, odrazil se a skočil, až jako houpající se kyvadlo dosáhl druhého kraje. Mladý žák, byť velmi houževnatý a srdnatý v případě nebezpečí, vždy chvíli váhal, než kterýkoli z těchto způsobů použil.

Přišli k jedné z takových propastí a lama hledal nejvhodnější místo, odkud by ji mohli zdolat. Mladík na okamžik zavřel oči a vyslal k nebi prosbu.

"Bojíš se smrti, Dile Bahadure?" Zeptal se ho s úsměvem Tensing.

"To ne, ctěný mistře. Chvíle mé smrti byla do mého osudu vepsána ještě před mým narozením. Zemřu, až dovrším úkol tohoto mého vtělení a má duše bude připravena k letu; ale obávám se, že si zpřerážím všechny kosti a zůstanu tam dole živý," odpověděl mladík a ukazoval přitom na ohromující propast, zející mu pod nohama.

"To by asi byla potíž," připustil lama, stále v dobré náladě.

"Otevřeš-li svou mysl i srdce, bude ti to připadat mnohem snazší," dodal.

"Co byste dělal, kdybych tam spadl?"

"V tom případě bych o tom asi musel přemýšlet, ale teď se mé myšlenky zaobírají jinými věcmi."

"Mohu vědět jakými, mistře?"

"Krásou tohoto pohledu," odvětil a ukázal na nekonečné pohoří, neposkvrněnou bělost sněhu a zářící nebe.

"Je to jako měsíční krajina," poznamenal mladík.

"Možná." V jaké části Měsíce jsi byl, Dile Bahadure?" zeptal se jej lama, skrývaje další pousmání.

"Tak daleko jsem se ještě nedostal, mistře, ale představuji si ho tak."

"Na Měsíci je nebe černé a nejsou tam hory jako tyto. Také tam není sníh, všechno je tam samá skála a prach popelavé barvy."

"Snad jednoho dne také budu moci podniknout astrální cestu na Měsíc, jako můj ctěný mistr," pravil žák.

"Možná."

Poté, co lama upevnil tyč, si oba sundali tuniky a pokrývky, které jim bránily ve volném pohybu, a svázali vše, co měli, do čtyř ranců. Lama vypadal jako atlet. Jeho záda a paže byly samý sval, krk měl široký jako stehno průměrného muže a nohy jako kmeny stromů. Toto mohutné tělo bojovníka výrazně kontrastovalo s jeho mírnou tváří, milýma očima a jemnými, téměř ženskými a neustále se usmívajícími ústy. Tensing vzal rance jeden po druhém, roztočil paži jako mlýnskou lopatku, aby nabral švih, a přehodil je na druhou stranu propasti.

"Strach není skutečný, Dile Bahadure, existuje jen v tvé mysli, jako všechno ostatní. Naše myšlenky vytváří to, co pokládáme za realitu," pravil.

"Má mysl právě teď vytváří dost hlubokou jámu, mistře," zašeptal princ.

"A ta moje zase vytváří velice pevný most," odvětil lama.

Posunkem se rozloučil s mladíkem, čekajícím na sněhu, a nakročil do prázdna, pokládaje pravou nohu doprostřed dřevěné tyče. Během zlomku vteřiny se odrazil kupředu a levou nohou dopadl na druhou stranu trhliny. Dii Bahadur jej napodobil, sice ne tak elegantně a také pomaleji, ale bez jediného gesta, které by prozradilo jeho nervozitu. Mistr si všiml, že se mu kůže leskne, jak je zvlhlá potem. Rychle se oblékli a vyrazili dál.

"Je to ještě daleko?" zajímal se Dii Bahadur.

"Možná."

"Bylo by pošetilé požádat vás, abyste mi stále neodpovídal, možná“ mistře?"

"Možná ano," usmál se Tensing a po chvíli mlčení dodal, že podle pokynů z pergamenu by měli pokračovat dál na sever. Ještě jim zbývala ta nejkrušnější část cesty.

"Vy jste Yettie viděl, mistře?"

"Jsou jako draci, z uší jim šlehá oheň a mají čtyři páry rukou."

"To je tedy podivné!" zvolal mladík.

"Kolikrát už jsem ti říkal, abys nevěřil všemu, co slyšíš? Hledej svou vlastní pravdu," smál se lama.

"Mistře, teď přece nestudujeme Buddhovo učení, prostě si jen tak povídáme," povzdechl si rozmrzele žák.

"V tomto životě jsem žádného Yettiho neviděl, ale vzpomínám si na ně z životů předchozích. Mají stejný původ jako my a před několika tisíci lety byla jejich civilizace skoro stejně rozvinutá jako lidská. Teď jsou však velmi zaostalí a mají omezenou inteligenci."

"Co se jim přihodilo?"

"Jsou velmi agresivní. Zabíjeli se mezi sebou a ničili vše, co měli, dokonce i zemi. Ti, kteří přežili, utekli do vrcholů Himaláje a tam jejich rasa začala degenerovat. Teď jsou jako zvířata," vysvětlil mu lama.

"Je jich hodně?"

"Všechno je relativní. Kdyby nás napadli, připadalo by nám, že jich je hodně, a pokud by byli přátelští, zdálo by se nám jich málo. Každopádně třebaže jejich život netrvá dlouho, snadno se množí, a tak předpokládám, že v údolí nějací budou. Žijí na nepřístupném místě, kde je nikdo nemůže najít, ale čas od času některý z nich jde hledat potravu a ztratí se. V tom zřejmě tkví i původ stop připisovaných tomu obludnému sněžnému muži, jak mu říkají," naznačil lama.

"Ty šlépěje jsou ohromné. Musí to být úplní obři. Budou ještě pořád tak agresivní?"

"Dáváš mi moc otázek, na které neznám odpověď, Dile Bahadure," odpověděl mu mistr.

Tensing vedl svého žáka přes vrcholky hor; skákali přes propasti, šplhali po kolmých stěnách, klouzali po úzkých stezkách zařezávajících se do skal. Byly tam staré visuté mosty, ale už ve velmi špatném stavu a bylo třeba užívat je s rozvahou. Když foukal vítr nebo padaly kroupy, vyhledali úkryt a počkali. Jedenkrát denně jedli campu, směs pražené mouky z ječmene, sušených bylin, jačího másla a soli. Vody byl dostatek pod škraloupy ledu.

Mladíku Dilu Bahadurovi někdy připadalo, že se pohybují v kruhu, jelikož se mu krajina zdála pořád stejná, ale nedal své pochybnosti najevo; bylo by to vůči jeho učiteli nezdvořilé.

Pozdě odpoledne vždy hledali místo, kam by se uchýlili na noc. Někdy jim postačila pouhá trhlina, kam se mohli vmáčknout, chráněni před větrem, jindy našli jeskyni, ale čas od času jim nezbývalo nic jiného než spát pod širým nebem, přikryti jen jačími kůžemi. Jakmile rozbili svůj skromný tábor, usadili se ze zkříženýma nohama tváří k zapadajícímu slunci a několikrát monotónně odříkali základní Buddhovu mantru Óm mani padme húrm "Buď pozdraven, vzácný klenote v srdci lotosu." Ozvěna jejich chvalozpěv opakovala a násobila do nekonečna mezi vysokými vrcholy Himaláje.

Cestou sbírali klacíky a suchou trávu, které pak nesli ve svých vacích, aby večer mohli rozdělat oheň a připravit si jídlo. Po večeři hodinu meditovali. Tehdy zimou celí ztuhli jako sochy z ledu, ale ani to necítili. Byli uvyklí nehybnosti, která jim přinášela klid a mír. Při buddhistickém cvičení byli učitel i jeho žák naprosto uvolnění, ale bdělí. Odpoutali se od rozptýlení a hodnot tohoto světa, ačkoli nezapomínali na utrpení, které existuje všude.

Po několika dnech šplhání do hor, kdy vystoupali do ledových výšin, došli do Chenthan Dzongu, opevněného kláštera lámů z dávných dob, kteří vymysleli způsob boje muže proti muži zvaný tao-shu. V devatenáctém století klášter tak poničilo zemětřesení, že jej museli opustit. Byla to stavba z kamene, cihel a dřeva, s více než sto místnostmi, a vypadala jako přilepená k okraji srázu beroucího dech. Stovky let klášter poskytoval přístřeší mnichům, kteří zasvětili život duchovnímu hledání a zdokonalování bojových umění.

Mniši ovládající tao-shu byli původně lékaři s neobyčejnými znalostmi anatomie. Během své praxe objevili na lidském těle citlivé body, jejichž stlačení způsobuje umrtvení či ochrnutí, a začali tyto poznatky kombinovat s technikami boje známými v Asii. Jejich cílem bylo duchovní sebezdokonalení prostřednictvím ovládnutí vlastní síly a emocí. Ačkoli byli v boji muže proti muži neporazitelní, nepoužívali tao-shu za účelem násilí, ale pouze jako cvičení těla a mysli. Také jej neučili každého, nýbrž jen vybrané muže a ženy. Tensing se od nich tao-shu naučil a učil jej i svého žáka Dila Bahadura.

Zemětřesení, sníh, led a běh času zničily větší část budovy, ale dosud stála dvě její křídla, byť v troskách. Na ono místo se člověk dostal jedině tím způsobem, že vyšplhal po tak nepřístupném a odlehlém srázu, že se o to nikdo nepokusil už skoro půl století.

"Brzo se ke klášteru dostanou ze vzduchu," poznamenal Tensing.

"Myslíte, mistře, že z letadel mohou Údolí Yettiů odhalit?" zeptal se princ.

"Možná."

"Představte si, kolik námahy bychom si ušetřili. Doletěli bychom tam za chvilku."

"Doufám, že se to nestane. Kdyby Yettie chytili, udělali by z nich pouťovou atrakci nebo by je zotročili," řekl lama.

Vešli do Chenthan Dzongu, aby si odpočinuli a strávili noc pod střechou. V troskách kláštera se dosud nalézaly otrhané nástěnné textilie s náboženskými výjevy i nádobí a zbraně, které mniši bojovníci, přeživší zemětřesení, nemohli odnést s sebou. Byla tam též různá ztvárnění Buddhy v rozličných pozicích, dokonce i obrovská socha Osvíceného ležícího na boku na zemi. Zlatá barva z něj oprýskala, ale jinak zůstal nedotčený. Skoro všechno v polorozbořeném klášteře pokrýval led a prachový sníh, dodávající onomu místu neobyčejně půvabný ráz, jako by to byl zámek z křišťálu. Za budovou vytvořila lavina jedinou rovnou plochu v okolí, jakýsi dvorek o velikosti hřiště na košíkovou.

"Mohlo by tu přistát letadlo, mistře?" ptal se Dii Bahadur, jelikož nedokázal skrývat svou fascinaci těmi několika málo moderními přístroji, které znal.

"O těchto věcech nic nevím, Dile Bahadure, přistávat letadlo jsem nikdy neviděl, ale zdá se mi to tu moc malé a kromě toho tady hory vytvářejí úplný trychtýř, kde se křižují vzdušné proudy."

V kuchyni našli hrnce a další železné nádobí, svíčky, uhlí, dříví k rozdělávání ohně a nějaké obilí, které se tam uchovalo díky mrazu. Byly tam i lahvičky s olejem a nádoba s medem, což byl pokrm, který princ neznal. Tensing mu dal ochutnat a mladík poprvé ucítil na patře sladkou chuť. Překvapením a slasti se málem skácel k zemi. Rozdělali oheň na vaření a zapálili před sochami svíčky na znamení úcty. Tuto noc se najedí lepe a budou spát pod střechou; taková příležitost si zasluhovala zvláštní krátký obřad díkůvzdání. V tichosti meditovali, když uslyšeli táhlý řev, rozlehající se rozvalinami kláštera. Otevřeli oči právě ve chvíli, kdy do sálu vcházel velký himálajský tygr, půltunová šelma s bílou srsti, nejdivočejší zvíře na světě.

Princ telepaticky přijal příkaz svého učitele a snažil se jej splnit, přestože jeho první instinktivní reakcí bylo vyskočit a použít k sebeobraně tao-shu. Pokud by se mu podařilo dosáhnout jednou rukou za tygrovy uši, mohl by ho ochromit, nicméně zůstal nehybně sedět a snažil se klidně dýchat, aby šelma neucítila pach strachu. Tygr se k mnichům pomalu přiblížil. Ačkoli se nacházeli v bezprostředním ohrožení, mladík musel obdivovat neobyčejnou krásu toho zvířete. Jeho srst měla barvu světlého mramoru s hnědými pruhy a oči mělo modré jako některý z himálajských ledovců. Byl to dospělý samec, obrovsky a statný; dokonalý exemplář.

Tensing a Dii Bahadur, sedící v pozici lotosového kvetu, se zkříženýma nohama a s rukama na kolenou, viděli, jak se tygr blíží. Oba věděli, že je-li hladový, není mnoho možnosti, jak ho zastavit. Doufali, že zvíře jedlo, ačkoli bylo málo pravděpodobné, že by v těchto opuštěných končinách našlo dostatek lovné zvěře. Tensing měl výjimečné psychické schopnosti neboť byl tulku, vtělení velkého lamy z dávných dob. Soustředil tuto svou sílu jako paprsek, aby pronikl do mysli šelmy.

Ve tváři ucítili dech té velké kočky, závan teplého a páchnoucího vzduchu vycházejícího z jejího chřtánu. Místnosti otřáslo další děsivé zařvání. Tygr se k mužům přiblížil na vzdálenost několika centimetrů, až cítili, jak je píchají jeho tvrdé vousy. Několik vteřin, které jim připadaly jako cela věčnost, je obcházel, očichával a zkoumal svou ohromnou tlapou, ale nenapadl je. Mistr i žák zůstali naprosto nehybní, otevřeni lásce a soucitu. Tygr u nich nezaznamenal strach ani myšlenku na útok, nýbrž vcítění, a jakmile uspokojil svou zvědavost, odešel stejně důstojně a obřadně, jako přišel.

"Vidíš, Dile Bahadure, jak je klid někdy k něčemu dobrý," bylo jediné, co na to lama řekl. Princ mu nemohl odpovědět, protože se mu ohromením zadrhl hlas v hrdle.

I přes tuto nečekanou návštěvu se rozhodli zůstat na noc v Chenthan Dzongu, z opatrnosti však spali u ohně a po ruce měli pár oštěpů, nalezených mezi zbraněmi, které tam nechali mniši tao-shu. Tygr se už nevrátil, ale následujícího rána, když se opět vydali na cestu, spatřili v třpytícím se sněhu jeho stopy a z dálky uslyšeli ozvěnu jeho řevu ve vrcholcích hor.

O pár dní později Tensing radostně vykřikl a ukázal na úzkou soutěsku mezi kolmými horskými stěnami. Byly to dvě černé kamenné zdi, vyhlazené miliony let eroze a působení ledu. Vstoupili do kaňonu velmi opatrně, protože našlapovali na uvolněné kameny a byly tam hluboké jámy. Než někam stoupli, museli svými holemi zkontrolovat pevnost terénu. Tensing hodil do jedné z jam kámen a byla tak hluboká, že jej neslyšeli dopadnout na dno. Z nebe nahoře se dala mezi lesknoucími se kamennými stěnami zahlédnout jen modrá stužka. Na uvítanou zaslechli hrozivé sborové skučení.

"Naštěstí nevěříme na strašidla ani na zlé duchy, že?" pravil lama.

"Může za to snad má představivost, že slyším ten řev?" zeptal se mladík, jemuž hrůzou naskakovala husí kůže.

"Možná to dělá ten vítr, co tudy proudí, jako když vzduch prochází trumpetou."

Ušli už hezký kus, když je přepadl puch jako ze zkažených vajec.

"To je síra," vysvětlil mistr.

"Nemůžu dýchat," postěžoval si Dii Bahadur a zacpával si rukama nos.

"Možná by se hodilo představovat si, že je to vůně květin," navrhl Tensing.

"Ze všech vůní je nejsladší vůně ctnosti," odříkal s úsměvem mladík.

"Tak si tedy představuj, že tohle je ta sladká vůně ctnosti," odpověděl lama a také se zasmál.

Průchod byl asi kilometr dlouhý, ale trvalo jim dvě hodiny, než jím prošli. V určitých místech byl tak úzký, že mezi skalami museli jít bokem. Z rozpáleného vzduchu se jim dělalo nevolno, ale nezaváhali, neboť pergamen jasně naznačoval, že ze soutěsky existuje cesta ven.

Ve stěnách viděli vytesané výklenky, v nichž ležely lebky a hromady velikánských kostí; některé z nich vypadaly jako lidské.

"To musí být pohřebiště Yettiů," usoudil Dii Bahadur.

Závan vlhkého a teplého vzduchu, jaký dosud nepocítili, ohlásil konec kaňonu. Tensing z něj vyšel jako první a jeho žák těsně za ním. Když Dii Bahadur spatřil krajinu, kterou měl před sebou, připadalo mu, že se ocitl na jiné planetě. Kdyby nebyl tak fyzicky unavený a žaludek se mu nezvedal ze zápachu síry, myslel by si, že podnikl astrální cestu.

"Tady ho máš: Údolí Yettiů," oznámil mu lama.

Rozprostírala se před nimi sopečná náhorní planina. Všude rostly trsy drsné šedozelené vegetace, husté keře a velké houby různých tvarů a barev. Byly tam potůčky a tůňky s bublající vodou, zvláštní skalnaté útvary a ze země tryskaly vysoké sloupy bílého dýmu. Ve vzduchu se vznášela jemná mlha, která rozmazávala obrysy v dálce a dodávala údolí snový ráz. Návštěvníci si připadali, jako by se ocitli v jiné dimenzi, mimo realitu. Po tolika dnech, kdy na své horské pouti museli snášet pronikavý chlad, byla teplá pára pro jejich smysly skutečným darem, přestože tam stále přetrvával ten odporný zápach, ovšem slabší než v horské soutěsce.

"V dávných dobách podnikali tuto cestu každých dvacet let určití lámové, pečlivě vybraní pro svou fyzickou odolnost a duchovní sílu, aby nasbírali léčivé byliny, které nikde jinde nerostou," vysvětlil Tensing svému žáku.

Řekl, že roku 1950 byl Tibet obsazen Číňany, kteří zničili přes šest tisíc klášterů a ostatní zavřeli. Většina lámů odešla do exilu, aby žili v jiných zemích, například v Indii a Nepálu, a všude s sebou nesli i Buddhovo učení. Čínští okupanti chtěli s buddhismem skoncovat, dosáhli však pravého opaku: rozšířil se po celém světě. Nicméně mnoho lékařských poznatků, stejně jako psychických schopností lámů, mizí.

"Byliny se sušily, drtily a mísily s dalšími přísadami. Jeden gram takového prášku může být vzácnější než všechno zlato světa, Dile Bahadure," pravil mistr.

"Nebudeme moci odnést těch bylin mnoho. Škoda, že jsme si s sebou nevzali jaka," poznamenal mladík.

"Žádný jak by asi dobrovolně nepřešel přes propasti, kdyby přitom měl balancovat na tyči, Dile Bahadure. Vezmeme tolik, kolik budeme moci."

Vstoupili do tajuplného údolí a po chvíli chůze uviděli útvary, které vypadaly jako kostry. Lama poučil svého žáka, že to jsou zkamenělé kosti zvířat, která žila ještě před potopou světa. Spustil se na všechny čtyři a začal prohledávat zem, až našel tmavý kámen s červenými skvrnami.

"To je dračí lejno, Dile Bahadure. Má magické vlastnosti."

"Nemám věřit všemu, co slyším, že mistře?" odpověděl mladík.

"Ne, ale v tomhle případě bys mi možná uvěřit mohl," řekl lama a podal mu onen vzorek.

Princ zaváhal. Představa, že by na to měl sáhnout, ho nelákala.

"Je zkamenělé," smál se Tensing. "Dokáže vyléčit zlomené kosti za pár minut. Pouhý ždibec, rozemletý a rozpuštěný v rýžové kořalce, tě může přenést na kteroukoli z hvězd na nebesích."

V kousíčku, který Tensing objevil, byl malý otvor, jímž lama protáhl šňůrku a pověsil kámen Dilu Bahadurovi na krk.

"Tohle je jako pancíř, dokáže odrazit některé kovy. Šípy, nože a jiné ostré zbraně tě nebudou moci zranit."

"Ale může mě zabít třeba pouhý zanícený zub, uklouznutí na ledu nebo rána kamenem do hlavy," smál se mladík.

"Všichni zemřeme, to jediné je jisté, Dile Bahadure."

Lama s princem se usadili poblíž jednoho teplého vřídla, připraveni poprvé po řadě dní strávit noc v pohodlí, neboť silný proud páry je chránil před zimou. Připravili si čaj z vody z jednoho blízkého termálního pramene. Tekla v něm vroucí voda a když přestala bublat, nabyla světle levandulové barvy. Pramen napájel kouřící říčku, na jejíchž březích rostly masité tmavofialové květiny.

Mnich spal zřídka kdy. Sedával s přimhouřenýma očima v pozici lotosového květu, a tak odpočíval a obnovoval svou energii. Měl schopnost setrvat v naprosté nehybnosti a myslí ovládat svůj dech, krevní tlak, srdeční tep a teplotu, takže se jeho tělo dostávalo do stavu jakési hibernace. Stejně lehce, jako se nořil do naprostého klidu, dokázal v případě nutnosti střelhbitě vyskočit, všechny své mohutné svaly připravené k obraně. Dii Bahadur se jej léta snažil napodobit, ale nedařilo se mu to. Zmožen únavou, usnul hned, jakmile položil hlavu na zem.

Princ procitl uprostřed hrozivého sborového vrčení. Sotva otevřel oči a spatřil ty, kteří jej obklopovali, vymrštil se na nohy jako pružina a stanul před nimi v útočné pozici s pokrčenými koleny a

napřaženýma rukama. Ve chvíli, kdy se chystal udeřit, zadržel jej klidný hlas jeho učitele.

"Klid, to jsou Yettiové. Vyšli k nim lásku a soucit, jako vůči tomu tygrovi," zašeptal lama.

Ocitli se uprostřed hordy odpudivých stvoření, metr a půl vysokých, zcela pokrytých zcuchanými a špinavými bílými chlupy, s dlouhými pažemi a krátkýma křivýma nohama, zakončenýma obrovskými opičími chodidly. Dii Bahadur si pomyslel, že původem legendy o sněžném muži asi byly otisky těchto velkých nohou. Ale komu tedy patřily ty dlouhé kosti a obrovské lebky, jež viděli v tunelu?

Sporý vzrůst oněch stvoření nijak nezmírňoval jejich hrozivý vzhled. Ploché a srstí porostlé tváře se podobaly lidským, měly však zvířecí výraz. Yettiové měli malá zarudlá očka, dlouhé ostré zuby a uši zašpičatělé jako psi. Při vrčení vyplazovali jazyk, který se jim na konci stáčel jako hadí a měl sytě tmavomodrofialovou barvu. Hruď měli zakrytou koženým pancířem, uvázaným kolem ramen a pasu a potřísněným zaschlou krví. V rukou třímali hrůzu nahánějící kyje a ostré kameny, ale nehledě na tyto zbraně a na to, že byli ve zcela jasné převaze, drželi se v úctyhodné vzdálenosti. Začínalo svítat a světlo úsvitu dodávalo celému výjevu, zahalenému do husté mlhy, dojem noční můry.

Tensing pomalu vstal, aby útočníky nevyprovokoval k nějaké nepříznivé reakci. V porovnání s tímto obrem Yettiové vypadali ještě menší a neforemnější. Mistrova aura se nezměnila, byla stále bílá a zlatavá, což svědčilo o jeho dokonalém klidu, zatímco aura většiny oněch stvoření neměla jas, chvěla se a její zemité odstíny značily nemoc a strach.

Princ uhádl, proč je Yettiové hned nepřepadli: zdálo se, že na někoho čekají. Po několika minutách spatřil, že se k nim blíží postava mnohem vyšší než ostatní, byť stářím shrbená. Byla také z rodu Yettiů, ale o půl těla vyšší. Kdyby se mohla narovnat, dosahovala by Tensingovy výšky, byla však velmi stará a navíc hrbatá, takže měla zdeformovaná záda a byla nucena chodit s trupem rovnoběžným se zemí. Na rozdíl od ostatních Yettiů, které zahalovala jen jejich špinavá srst a brnění, byla ozdobena náhrdelníky ze zubů a kostí, měla na sobě odřený plášť z tygří kůže a v ruce držela pokroucenou dřevěnou hůl. Onu bytost nešlo nazývat ženou, přestože byla ženského pohlaví, a nebyla ani lidským stvořením, ačkoli v pravém slova smyslu nebyla ani zvířetem. Srst měla řídkou a na mnoha místech vypelichanou, až

byla vidět její růžová a šupinatá kůže připomínající krysí ocas. Pokrýval ji neproniknutelný povlak mastnoty, zaschlé krve, bláta a špíny, vydávající nesnesitelný zápach. Její nehty vypadaly jako černé drápy a v ústech měla už jen pár zubů, které se s každým jejím funivým výdechem kývaly. Z nosu jí kapaly zelené hleny a mezi štětinatými chlupy, pokrývajícími její tvář, se jí leskly oči plné hnisu. Když kráčela, Yettiové jí uctivě ustupovali; bylo zřejmé, že je jejich vůdcem musela to být královna či kouzelnice jejich kmene.

Dii Bahadur překvapeně sledoval, jak jeho učitel před tou nevábně vyhlížející bytostí pokleká, spojuje dlaně před obličejem a odříkává pozdrav běžný v Zakázaném království: "Hodně štěstí." "Tcuripo kacha" řekl.

"Grr-ympr," zavrčela a poprskala ho přitom.

Když Tensing klečel na kolenou, byl stejně vysoký jako shrbená stařena, a tak se mohli jeden druhému dívat do očí. Dii Bahadur lamu napodobil, přestože v této pozici by se Yettiům nemohl bránit. Ti stále třímali v rukou své kyje. Koutkem oka odhadl, že jich kolem něj stojí asi deset nebo dvanáct a kdo ví, kolik je jich ještě poblíž.

Náčelnice kmene ze sebe vyrazila několik ostrých a hlasitých hrdelních zvuků, které dohromady zněly jako nějaká řeč. Dii Bahadur měl dojem, že už ji někdy předtím slyšel, ale nevěděl kde. Nerozuměl jedinému slovu, přestože mu ty zvuky připadaly známé. Všichni Yettiové najednou také poklekli a začali tlouci čelem o zem, aniž by ovšem pustili své zbraně, váhajíce mezi oním slavnostním pozdravem a nutkáním zmasakrovat příchozí svými kyji.

Yettijská stařena udržovala ostatní v klidu, přičemž opakovala své vrčení znějící jako Grr-ympr. Návštěvníci se domnívali, že to je její jméno. Tensing velmi pozorně naslouchal, zatímco Dii Bahadur se vší silou snažil telepaticky zjistit, na co myslí ostatní Yettiové; jejich myšlenky však působily jako spleť nepochopitelných představ. Soustředil se na to, co se jim pokoušela sdělit ona kouzelnice, která byla z Yettiů nepochybně tou vývojově nejpokročilejší. V mozku se mu vynořilo několik různých obrazů. Viděl drobná chlupatá zvířátka, připomínající bílé králíky, jak se zmítají v křečích a pak ztuhnou. Viděl lebky a kosti, spatřil několik Yettiů, jak strkají jiného do míst, kde vyvěral vroucí dým, viděl krev, smrt, kruté násilí a hrůzu.

"Pozor, mistře, jsou velmi divocí," zamumlal mladík.

"Možná jsou vyděšenější než my, Dile Bahadure," odpověděl lama.

Grr-ympr ostatním Yettiům naznačila něco posunkem a ti konečně sklonili k zemi své kyje, zatímco ona kráčela dál a dalšími posunky vybízela prince a jeho učitele. Obklopeni Yettii, následovali ji mezi proudy stoupající páry a termálními vodami až k samovolně vzniklým děrám zejícím v sopečné půdě. Cestou viděli další Yettie - všichni seděli nebo polehávali na zemi a nezdálo se, že by se chystali jít k nim blíž.

Vroucí láva z nějakého velmi dávného sopečného výbuchu se na povrchu při styku s ledem a sněhem ochladila, ale vespod pak ještě dlouho proudila dál v tekutém stavu. Tak vznikly podzemní tunely a jeskyně, v nichž si Yettiové zřídili svá obydlí. Na některých místech se lávová krusta protrhla a otvory pronikalo světlo. Tyto jeskyně byly většinou tak úzké a nízké, že se do nich Tensing nevešel. Udržovalo se v nich však příjemné teplo, protože v jejich stěnách přetrvávala vzpomínka na horkou lávu a pod povrchem tekla teplá voda z vřídel. To Yettie chránilo před nepříznivými klimatickými podmínkami, protože jinak by zimu nedokázali přežít.

V jeskyních nebyly žádné předměty kromě páchnoucích kůží, na nichž byly ještě přilepeny kusy uschlého masa. Dii Bahadur s hrůzou zjistil, že některé z nich jsou kůže samotných Yettiů, nepochybně stažené z jejich mrtvol. Zbytek pocházel z chegnů, což byla zvířata ve zbytku světa neznámá, která Yettiové chovali v ohradách zbudovaných z balvanů a sněhu. Chegnové byli menší než jakové a měli zakroucené rohy jako berani. Yettiové zužitkovávali jejich maso, tuk, kůži i usušené výkaly, které jim sloužily jako palivo. Bez těchto ušlechtilých zvířat, která jedla velmi málo a snesla i ty nejnižší teploty, by Yettiové nemohli přežít.

"Zůstaneme tu několik dní, Dile Bahadure. Snaž se naučit jazyku Yettiů," pravil lama.

"Proč, mistře? Nikdy nebudeme mít příležitost jej používat."

"Já asi ne, ale ty snad ano," opáčil Tensing.

Postupně přivykli zvukům, které ony bytosti vydávaly. Díky slovům, jimž se naučili, a čtení Grr-ympriných myšlenek se Tensing a Dii Bahadur dozvěděli o tragédii, která tato stvoření postihla. Rodilo se jim stále méně dětí a málokteré z nich přežilo. Osud dospělých nebyl o nic lepší. Každá generace byla menší a slabší než ta předcházející, délka jejich života se drasticky zkracovala a jen několik málo z nich mělo sílu vykonávat potřebnou práci - chovat chegny, sbírat rostliny a lovit, aby bylo co jíst. Grr-ympr tvrdila, že to je trest bohů nebo

démonů, kteří žijí v horách. Řekla jim, že Yettiové se snažili usmířit je oběťmi, ale ani smrt několika obětovaných, rozčtvrcených nebo vhozených do vroucí vody vřídel, božské prokletí neukončila. Grr-ympr už hodně zažila. Její autorita vyplývala z vlastní paměti a zkušeností, které nikdo jiný neměl. Kmen jí připisoval nadpřirozené schopnosti a celé dvě jeho generace očekávaly, že se s bohy domluví, jenže její magie to zakletí nedokázala zlomit a osvobodit tak jejich národ od hrozby brzkého vyhynutí. Grr-ympr Yettiům nyní oznámila, že bohové, které opakovaně vzývala, se konečně objevili; jakmile Tensinga a Dila Bahadura spatřila, věděla, že to jsou oni. Proto je Yettiové nenapadli. To vše se návštěvníci dozvěděli z myšlenek zarmoucené stařeny.

"Až tito tvorové zjistí, že nejsme bohové, nýbrž obyčejní lidé, myslím, že nebudou příliš nadšeni," podotkl princ.

"Možná." Ale ve srovnání s nimi jsme polobozi, bez ohledu na naše nesčetné slabosti," pravil s úsměvem lama.

Grr-ympr ještě pamatovala dobu, kdy Yettiové byli vysocí, statní a chránění tak hustou srstí, že mohli žít pod širým nebem i v té nejvýše položené a nejchladnější oblasti zeměkoule. Kosti, které návštěvníci viděli v kaňonu, patřily jejich předkům, obrovitým Yettiům. Opatrovali je tam s úctou, přestože si na ně nikdo kromě Grr-ympr nevzpomínal. Ta byla ještě dítě, když její kmen objevil údolí s termálními prameny, kde byly snesitelnější teploty a snazší život, jelikož tam rostla vegetace a žila tam nějaká zvířata, která bylo možné lovit, jako myši a kozy, a navíc čhegnové.

Kouzelnice si také vzpomínala, že bohy jako byl Tensing a Dii Bahadur, kteří přišli do údolí hledat byliny, ve svém životě už jednou viděla. Tehdy výměnou za rostliny, které si odnesli, předali Yettiům cenné poznatky, díky nimž se zlepšily podmínky jejich života. Naučili je chovat chegny a vařit maso, i když teď už nikdo neměl sílu na to, aby o sebe tloukl kameny a rozdělal tak oheň. Co dokázali ulovit, hltali syrové, a když měli příliš velký hlad, uchýlili se k poslední možnosti - buď zabili chegny nebo se živili mrtvolami jiných Yettiů. Ti bohové je také naučili odlišovat se jeden od druhého vlastním jménem. Grr-ympr v řeči Yettiů znamenalo "Moudrá žena". Grr-ympr jim telepaticky sdělila, že to je už velmi dlouho, co se v údolí žádný bůh neobjevil.

Tensing odhadoval, že výprava hledající léčivé byliny tam nepřišla přinejmenším půl století; od doby, kdy Čína obsadila Tibet. Yettiové měli poměrně krátký život a nikdo z nich, kromě staré

kouzelnice, lidské bytosti neviděl. V kolektivní paměti však žila legenda o moudrých lámech.

Tensing se posadil v jeskyni, která byla větší než ostatní, jediná, kam po čtyřech mohl vlézt, a která zřejmě sloužila jako shromaždiště; něco jako poradní sál. Dii Bahadur a Grr-ympr si sedli po jeho boku a postupně začali přicházet Yettiové, někteří tak slabí, že se sotva vlekli. Ti, kteří je předtím uvítali hrozíce kameny a kyji, byli bojovníci této dojemné skupiny a zůstali venku na stráži, aniž by odložili své zbraně. Yettiové procházeli před Tensingem jeden po druhém. Bylo jich celkem dvacet, nepočítaje tucet bojovníků. Skoro všechno to byly samice - podle zubů a srsti se zdály být mladé, byly však velice nemocné. Tensing každou z nich velmi ohleduplně vyšetřil, aby je nepolekal. Posledních pět jich mělo s sebou svá novorozená mláďata, jediná, která zatím zůstala naživu. Nepůsobila tak odpudivě jako dospělí jedinci; vypadala jako pokroucené bílé plyšové opičky. Byla slabá, neudržela vzpřímenou hlavu ani končetiny, měla zavřené oči a sotva dýchala.

Dii Bahadur s dojetím sledoval, jak tyto bytosti zvířecího vzezření milují svá mláďata jako kterákoli jiná matka. Něžně je držely v náručí, očichávaly je a olizovaly, přikládaly si je k prsům, aby jim daly napít, a křičely strachy, když zjistily, že nereagují.

"To je smutné, mistře. Oni umírají," všiml si mladík.

"Život je plný utrpení. Naším posláním je zmírnit jej, Dile Bahadure," odvětil Tensing.

V jeskyni bylo tak špatné světlo a nesnesitelný zápach, že jim lama naznačil, aby vyšli ven na čerstvý vzduch. Tam se kmen shromáždil. Grr-ympr udělala kolem nemocných novorozeňat několik tanečních kroků, přičemž chřestila svými náhrdelníky ze zubů a kostí a vyrážela ze sebe hrůzostrašné výkřiky. Yettiové ji doprovázeli sborovým skučením.

Tensing si nevšímal povyku a nářků a sklonil se k mláďatům. Dii Bahadur viděl, jak se výraz jeho učitele mění, což se stávalo zpravidla tehdy, když se soustředil na své léčitelské schopnosti. Lama zvedl jednoho z nejmenších kojenců, který se mu pohodlně vešel do dlaně, a pozorně si jej prohlížel. Pak přistoupil k jedné z matek, uklidňuje ji přátelskými posunky, a prozkoumal pár kapek jejího mléka.

"Co těm jejich dětem je?" zeptal se princ.

"Zřejmě umírají hlady," řekl Tensing.

"Hlady? Copak je jejich matky nekrmí?"

Tensing mu vysvětlil, že mléko Yettiů je jen nažloutlá průhledná tekutina. Vzápětí zavolal na bojovníky, kteří se odmítali přiblížit, dokud na ně Grr-ympr nezavrčela svůj příkaz. Lama prohlédl i je a soustředil se přitom zejména na jejich tmavě fialové jazyky. Jediný, kdo ho neměl takto zbarvený, byla stará Grr-ympr. Její ústa byla páchnoucí tmavou dírou, jež nevyvolávala chuť zkoumat ji příliš zblízka, ale Tensing nebyl mužem, který by couval před překážkami.

"Všichni Yettiové jsou podvyživení, kromě Grr-ympr, která prokazuje pouze symptomy vysokého stáří. Odhaduji je tak na sto let," uzavřel svůj průzkum lama.

"Co se v údolí změnilo, že jim chybí jídlo?" zeptal se žák.

"Možná jim nechybí potrava, ale jsou nemocní, a proto snědené jídlo nestráví. Novorozeňata jsou závislá na mateřském mléku, které je však jako voda, a tak je nevyživuje a ona po několika týdnech či měsících umírají. Dospělí mají k dispozici více zdrojů, protože jedí maso a rostlinnou potravu, něco je však oslabilo."

"Proto jsou pořád menší a umírají mladí," dodal Dii Bahadur.

"Možná."

Dii Bahadur obrátil oči v sloup: někdy jej mistrovo neurčité vyjadřování přivádělo k šílenství.

"Tohle je problém posledních generací, protože Grr-ympr si ještě pamatuje dobu, kdy Yettiové byli stejně vysocí jako ona. Půjde-li to takhle dál, za pár let zmizí" řekl mladík.

"Možná," odpověděl už posté lama, který myslel na něco jiného a dodal, že Grr-ympr si také vzpomíná, jak se stěhovali do tohoto údolí. Což znamená, že je v něm něco škodlivého, něco, co Yettie ničí.

"Ano, v tom to asi bude! Můžete je zachránit, mistře?"

"Možná."

Mnich zavřel oči a několik minut se modlil, žádaje o vnuknutí, jak tento problém vyřešit, a o pokoru, aby pochopil, že výsledek není v jeho rukou. Udělá vše, co bude v jeho silách, ale moc nad životem a smrtí nemá.

Po krátké meditaci si Tensing umyl ruce a vzápětí zamířil do jedné z ohrad, vybral mezi chegny jednu samici a podojil ji. Naplnil svou misku teplým napěněným mlékem a odnesl ji k mláďatům Yettiů. Namočil do mléka hadřík a vložil jej do úst jednoho z nich. Mládě nejdřív nereagovalo, ale po několika vteřinách jej vůně mléka probrala

k životu, jeho rty se rozevřely a začalo hadřík slabě sát. Lama posunky naznačil matkám ostatních mláďat, aby jej napodobily.

Postup, jak naučit Yettie dojit chegny a živit děti kapku po kapce jejich mlékem, byl zdlouhavý a nudný. Yettiové měli minimální schopnost uvažování, něco se však dokázali naučit neustálým opakováním. Mistr a jeho žák tím strávili celý den, ale večer už viděli výsledek - tři z dětí se poprvé rozplakaly. Následujícího dne se jich pláčem dožadovalo mléka všech pět a brzo otevřely očka a dokázaly se hýbat.

Dii Bahadur se cítil tak pyšný, jako by řešení napadlo právě jeho, ale Tensing si nedopřál oddechu. Musel nalézt nějaké vysvětlení. Prozkoumal všechno, co Yettiové jedli, aniž by našel příčinu jejich onemocnění, až jeho samotného i jeho žáka začalo bolet břicho a zvraceli žluč. Přitom oni jedli jen campu, svůj obvyklý pokrm z ječmenné mouky, jačího másla a teplé vody. Jelikož byli vegetariáni, neokusili maso chegnů, které jim Yettiové nabídli.

"Co jsme jedli jiného než kdy jindy, Dile Bahadure?" otázal se mistr, zatímco pro oba připravoval zažívací čaj.

"Nic, mistře," odpověděl mladík, sinalý jako mrtvola.

"Něco to být musí," naléhal Tensing.

"Jedli jsme jen campu, nic jiného," zašeptal mladík.

Tensing mu podal misku s čajem a Dii Bahadur, zkroucený bolestí, ji přiložil k ústům. Ani se však nenapil -ještě než polkl, vyplivl tekutinu na sníh.

"Voda, mistře! Je to ta teplá voda!"

Obyčejně používali k přípravě campy a čaje svařenou vodu nebo rozpuštěný sníh, ale v údolí si brali vroucí vodu z jednoho z termálních pramenů prýštících ze země.

"To je to, co Yettie pomalu otravuje, mistře," opakoval princ.

Viděli je používat vodu levandulové barvy k přípravě polévky z hub, bylin a tmavě fialových květů, která tvořila základ jejich jídelníčku. Grr-ympr ztratila s přibývajícím věkem chuť k jídlu a jedla jen jednou za dva nebo za tři dny syrové maso a žízeň zaháněla hrstmi sněhu, jež si házela do pusy. Tutéž termální vodu, která musela obsahovat nějaké jedovaté minerály, používali Tensing s Dilem Bahadurem k přípravě čaje. V příštích hodinách ji úplně vynechali a nevolnost, která je trápila, pominula. Aby se ujistili, že skutečně nalezli příčinu problému, připravil Dii Bahadur dalšího dne z podezřelé vody

čaj a vypil jej. Za chvíli zvracel, ale byl šťastný, že se tím jeho domněnka potvrdila.

Lama a jeho žák velice trpělivě Grr-ympr vyložili, že horká voda levandulové barvy je naprosto tabu, stejně jako tmavofialové květiny rostoucí na březích potoka. Řekli jí, že termální vodu mohou používat ke koupání, ale nesmí ji pít ani z ní připravovat jídlo. Nesnažili se jí vysvětlit, že obsahuje škodlivé minerály, protože yettijská stařena by to nepochopila; stačilo, když Yettiové poslechnou jejich radu. Grr-ympr jim tento úkol usnadnila. Shromáždila svůj lid a oznámila mu nový zákon: kdo tu vodu bude pít, bude vhozen do vroucího vřídla, je to jasné? Rozuměli všichni.

Kmen pomohl Tensingovi a Dilu Bahadurovi nasbírat léčivé rostliny, které potřebovali. Během týdne, jenž návštěvníci v Údolí Yettiů strávili, viděli, jak se děti den ode dne vzpamatovávají a dospělí sílí stejně tak rychle, jak z jejich jazyků mizí tmavě fialová barva. Když nadešla chvíle jejich odchodu, Grr-ympr je osobně vyprovodila. Viděla, že zamířili ke kaňonu, kterým přišli, a po chvíli váhání -jelikož se obávala odhalit tajemství Yettiů i těmto bohům - jim naznačila, aby ji následovali opačným směrem.

Lama s princem za ní šli déle než hodinu po úzké pěšině kroutící se mezi sloupy páry a jezírky s vroucí vodou, až primitivní vesnice Yettiů zůstala za nimi. Kouzelnice je zavedla na konec náhorní planiny, ukázala jim na otvor v hoře a sdělila jim, že tudy Yettiové občas vycházejí hledat potravu. Tensing pochopil, co jim říká: toto byl přírodní tunel, kterým si mohli zkrátit cestu. Tajemné údolí bylo civilizaci mnohem blíž, než kdo tušil.

Pergamen, který Tensing měl, udával jedinou cestu, kterou lámové znali a která byla mnohem delší a plná překážek; existoval však ještě tento tajný průchod. Podle jeho polohy Tensing rozpoznal, že tunel klesá přímo nitrem hory a ústí před troskami kláštera Chenthan Dzongu. Ušetří jim to dvě třetiny cesty. Grr-ympr se s nimi rozloučila jediným projevem náklonnosti, který znala: olízala jim obličej a ruce, až byli celí zmáčení slinami a hleny.

Jakmile se ta hrůzostrašná kouzelnice otočila, vyváleli se Dii Bahadur s Tensingem ve sněhu, aby se očistili. Mistr se smál, ale jeho žák stěží ovládal zdvihající se žaludek.

"Jedinou útěchou je, že tuhle dobračku už nikdy neuvidíme," pravil mladík.

"Nikdy je dlouhá doba, Dile Bahadure. Možná, že nám život připraví překvapení," odpověděl lama a odhodlaně vstoupil do úzkého tunelu.

Tři pohádková vejce

Na druhé straně světa mezitím přijížděl Alexandr Cold se svou babičkou Kate do New Yorku. Chlapec ze Spojených států získal pod amazonským sluncem barvu dřeva. Vlasy měl ostříhané indiány podle jejich zvyku, s vyholenou kruhovou lysinou uprostřed hlavy, kde se mu skvěla čerstvá jizva. Na zádech nesl špinavý batoh a v rukou držel láhev s tekutinou připomínající mléko. Kate Coldová, stejně osmahlá jako on, měla na sobě jako obvykle kraťasy barvy khaki a zablácené kotníkové boty. Šedivé vlasy, které si stříhala sama, aniž by se přitom dívala do zrcadla, jí dodávaly vzhled právě probuzeného Mohykána. Byla unavená, ale oči jí za rozbitými brýlemi, slepenými lepicí páskou, zářily. Jejich zavazadla představovala téměř tři metry dlouhá roura a další balíky neobvyklých rozměrů i tvarů.

"Máte něco k proclení?" zeptal se jich imigrační úředník, vrhaje nesouhlasný pohled na Alexův podivný účes a na vzezření jeho babičky.

Bylo pět hodin ráno a muž byl stejně unavený jako pasažéři letadla, které právě přiletělo z Brazílie.

"Nic. Jsme reportéři časopisu International Geographic a všechno co vezeme je náš pracovní materiál," odpověděla Kate Coldová.

"Ovoce, zelenina, potraviny?"

"Jen léčivá voda k uzdravení mé matky," řekl Alex a ukázal mu láhev, kterou celou cestu držel v ruce.

"Nevšímejte si ho, pane úředníku, tenhle kluk má moc bujnou fantazii," přerušila ho Kate.

"Co je tohle?" zeptal se úředník a ukázal přitom na rouru.

"Foukačka."

"Cože?"

"To je takový druh dutého rákosu, který amazonští indiáni používají k vystřelování šipek napuštěných jedem," začal vysvětlovat

Alexandr, ale babička do něj kopla, aby byl zticha. Muž byl roztěkaný a dál se už nevyptával, takže se nedozvěděl o toulci se šipkami ani o tykvi se smrtícím jedem kurare, které byly v dalším balíku.

"Ještě něco?"

Alexandr Cold hledal v kapsách své bundy a vylovil z nich tři skleněné koule.

"Co to je?"

"Myslím, že to jsou diamanty," odpověděl chlapec a hned od babičky dostal další kopanec.

"Diamanty! Moc vtipné! Cos to kouřil, kluku?" vybuchl úředník smíchy, dal jim do pasů razítko a mávl na ně, ať jdou.

Když Kate s Alexandrem otevřeli dveře newyorského bytu, uhodil je do nosu závan páchnoucího vzduchu. Spisovatelka se pleskla dlaní do čela. Nebylo to poprvé, co odjela pryč a nechala v kuchyni odpadky. Vklopýtali dovnitř, zacpávajíce si nos. Zatímco Kate srovnávala zavazadla, její vnuk otevřel okna a postaral se o odpadky, na nichž už se rozbujela flóra i fauna. Když se jim konečně podařilo do miniaturního bytu dostat rouru s foukačkou, Kate s povzdechem padla rozkročmo na pohovku. Cítila, že ji začínají tížit roky. Alexandr vyndal z bundy skleněné koule a položil je na stůl. Kate se na nejen lhostejně podívala. Vypadaly jako ta skleněná těžítka, co si kupují turisté.

"Jsou to diamanty, Kate," oznámil jí chlapec.

"Jasně! A já jsem Marifyn Monroe," opáčila stará spisovatelka.

"Kdo?"

"Kristepane!" zaúpěla, zděšena generační propastí, která ji od vnuka dělila.

"To musí být někdo z tvé doby," nadhodil Alexandr.

"Tohle je moje doba! Je to víc moje doba než tvoje. Já aspoň nežiju na Měsíci jako ty," zabrblala babička.

"Jsou to opravdu diamanty, Kate," trval na svém.

"Dobrá, Alexandře, jsou to diamanty."

"Mohla bys mi říkat Jaguáre? Je to mé totemové zvíře. Ty diamanty nám nepatří, Kate, jsou indiánů, Lidí z mlhy. Slíbil jsem Nadie, že je použijeme k jejich ochraně."

"No jo, no jo," mumlala nesoustředěně.

"S tímhle můžeme financovat nadaci, kterou jsi chtěla založit s profesorem Leblankem."

"Myslím, že jak tě praštili do hlavy, tak ti přeskočilo," odpověděla a roztržitě strčila křišťálová vejce do kapsy své bundy.
V následujících týdnech spisovatelka dostala příležitost tento svůj názor na vnuka přehodnotit.

Kate u sebe měla křišťálová vejce dva týdny, aniž by si na ně vůbec vzpomněla, dokud jedno z nich nevypadlo, když přendávala bundu ze židle, a nepohmoždilo jí prsty na noze. Její vnuk Alexandr byl tou dobou už zpátky u svých rodičů v Kalifornii. Spisovatelka chodila několik dní s bolavou nohou a s kameny v kapse a cestou po ulici si s nimi roztržitě pohrávala. Jednou ráno zašla na kávu do lokálu na rohu, a když odcházela, nechala jeden diamant zapomenutý na stole. Majitel lokálu, Ital, který ji znal už dvacet let, ji ještě dostihl na rohu.
"Kate! Zapomněla sis tu skleněnou kouli!" zavolal na ni a hodil ji spisovatelce přes hlavy kolemjdoucích. Chytila ji v letu a šla dál, přemýšlejíc o tom, že už je načase s těmi skleněnými vejci něco udělat. Bez nějakého konkrétního plánu zamířila do ulice zlatníků, kde měl obchod jeden z jejích bývalých ctitelů, Isaac Rosenblat. Před čtyřiceti lety měli už skoro před svatbou, jenže se objevil Joseph Cold a obloudil Kate tím, že jí zahrál koncert na flétnu. Kate byla přesvědčena, že ta flétna byla kouzelná. Zanedlouho se Joseph Cold stal jedním z nejslavnějších hudebníků na světě. "A tuhle flétnu pohodil ten můj hloupý vnuk někde v Amazonii!" pomyslela si Kate vztekle. Však taky Alexandra pěkně vytahala za uši za to, že ztratil ten skvělý dědečkův nástroj.

Isaac Rosenblat byl pilířem židovské obce: bohatý, vážený, otec šesti dětí. Byl to jeden z těch vyrovnaných lidí, kteří plní své povinnosti bez velkých cavyků a mají v duši mír. Když však uviděl vstupovat do svého obchodu Kate Coldovou, ucítil, jak se noří do hlubiny vzpomínek. Během okamžiku se znovu stal nesmělým mladíkem, jenž tuto ženu miloval se zoufalstvím první lásky. Tehdy to byla dívka s pletí jako porcelán a s nezkrotnou hřívou rudých vlasů. Teď měla víc vrásek než kůže pergamenu a vlasy šedé, nedbale ostříhané a tuhé jako štětiny kartáče.

"Kate! Děvče, ty ses vůbec nezměnila, poznal bych tě i v davu lidí," zašeptal dojatě.

"Nelži, ty nestydatý starochu," odpověděla mu k jeho lítosti, ale s polichoceným úsměvem, a odhodila batoh, který se rozplácl na podlaze jako pytel brambor.

"Přišlas mi říct, že ses zmýlila a požádat mě o odpuštění za to, žes mě pustila k vodě a zanechala mě se zlomeným srdcem, že ano?" vtipkoval zlatník.

"Je to pravda, Isaaku, spletla jsem se. Já se pro život vdané ženy nehodím. Naše manželství s Josephem trvalo velmi krátce, ale alespoň jsme zplodili syna, Johna. A teď mám tři vnoučata."

"Dozvěděl jsem se, že Joseph zemřel, to je mi opravdu líto. Vždycky jsem na něj žárlil a neodpustil jsem mu, že mi přebral snoubenku, ale přesto jsem si kupoval všechny jeho desky. Mám kompletní diskografii všech jeho koncertů. Byl to génius," pravil zlatník, přičemž nabídl Kate místo na pohovce potažené tmavou kůží a uvelebil se vedle ní. "Takže teď jsi vdova," dodal a láskyplně se na ni zadíval.

"Nedělej si iluze, nepřišla jsem, abys mě utěšoval. Ani abych si tu nakoupila šperky, ty se k mému stylu nehodí," odpověděla Kate.

"To vidím," poznamenal Isaac Rosenblat, prohlížeje si po očku její zmačkané kalhoty, pohorky a batoh válející se na zemi.

"Chci ti ukázat pár kousků skla," řekla, vytahujíc z bundy tři vejce.

Oknem pronikalo dopolední světlo, jež zpříma dopadlo na předměty, které žena držela v dlaních. Isaaka Rosenblata na okamžik oslepila neuvěřitelná záře a překvapením v něm hrklo. Pocházel z rodiny zlatníků: rukama jeho dědečka prošly drahé kameny z hrobek egyptských faraónů, z rukou jeho otce vzešly diadémy císařoven a on sám vlastnoručně vyjímal rubíny a smaragdy ze šperků ruské carské rodiny, vyvražděné během bolševické revoluce. Nikdo toho o špercích nevěděl víc než on a bylo málo kamenů, které jej dokázaly vzrušit. Teď však měl před očima něco tak úžasného, že se mu z toho zatočila hlava. Bez jediného slova vzal vejce, odnesl je ke svému psacímu stolu a pod lampou je zkoumal lupou. Když zjistil, že jeho první dojem byl správný, hluboce povzdechl, vytáhl bílý batistový kapesník a osušil si čelo.

"Kdes to sebrala, děvče?" zeptal se třesoucím se hlasem.

"Pocházejí ze vzdáleného místa jménem Město Netvorů."

"Děláš si ze mě blázny?" zeptal se zlatník.

"Ujišťuji tě, že ne. Mají nějakou cenu, Isaaku?"

"Nějakou ano. Řekněme, že si za ně můžeš koupit nějakou menší zemičku," řekl tiše zlatník.

"Jsi si tím jistý?"

"Jsou to ty největší a nejdokonalejší diamanty, jaké jsem kdy viděl. Kde byly? Není možné, aby si takového pokladu ještě nikdo nevšiml. Znám všechny významné kameny, které na světě existují, ale o těhle jsem nikdy neslyšel, Kate."

"Řekni, ať nám přinesou kávu a trochu vodky, Isaaku. A udělej si pohodlí, protože teď ti budu vyprávět zajímavý příběh," pravila Kate Coldová.

A tak se ten dobrý muž dozvěděl o jedné dospívající dívce z Brazílie, která vedena svým snem a jedním nahým čarodějem vystoupila na tajemnou horu v povodí horního Orinoka, kde v orlím hnízdě našla ony kameny. Kate vyprávěla, jak dívka toto bohatství předala jejímu vnukovi Alexandrovi a pověřila ho úkolem využít jej k pomoci jistému indiánskému kmeni, Lidí z mlhy, který dosud žije jako v době kamenné. Isaac Rosenblat zdvořile naslouchal, ale nevěřil jedinému slovu této bláznivé báchorky. Říkal si, že podobné výmysly by nespolkl ani úplný cvok. Jeho bývalá přítelkyně je určitě zapletená do nějakého nekalého obchodu nebo objevila pohádkový důl. Věděl, že Kate se mu s tím nikdy nesvěří. Je to nakonec její právo, povzdechl si znovu.

"Vidím, že mi nevěříš, Isaaku," zahuhlala výstřední spisovatelka, polykajíc další pořádný doušek vodky, aby utišila nával kašle.

"Předpokládám, že se mnou souhlasíš, že to je dost neobvyklá historka, Kate."

"A to jsem ti ještě nevyprávěla o Netvorech, takových chlupatých a páchnoucích obrech, kteří."

"Stačí, Kate, myslím, že nepotřebuji slyšet další podrobnosti," přerušil ji zmoženě zlatník.

"Musím tyhle kameny proměnit v kapitál pro jednu nadaci. Slíbila jsem svému vnukovi, že budou použity na ochranu Lidí z mlhy, tak se jmenují ti neviditelní indiáni, a."

"Neviditelní?"

"Nejsou neviditelní v pravém slova smyslu, Isaaku, ale působí tak. Je to jako kouzelnický trik. Nadia Santosová říká, že."

"Kdo je Nadia Santosová?"

"Dívka, která našla ty diamanty, už jsem ti to říkala. Pomůžeš mi, Isaaku?"

"Pomůžu ti ve všem, co nebude protizákonné, Kate."

Tak se vážený Isaac Rosenblat stal strážcem oněch tří úchvatných kamenů, směnil je za hotové peníze, nabytý kapitál moudře investoval a poradil Kate Coldové, jak založit Nadaci Diamant. Doporučil jí, aby jmenovala jejím prezidentem antropologa Ludovika Leblanka, ale s penězi aby hospodařila sama. Touto pomocí se také obnovilo jejich přátelství, přerušené před čtyřiceti lety.

"Víš Kate, že já jsem taky vdovec?" svěřil se jí téhož večera, když společně zašli na večeři.

"Doufám, že mi nechceš vyznávat lásku, Isaaku. Už je to dlouho, co jsem neprala manželovy ponožky a nehodlám to dělat ani teď," řekla se smíchem spisovatelka. Připili si na diamanty.

O několik měsíců později seděla Kate u svého počítače, vyschlé tělo měla oblečené jen do trička plného děr, které jí sahalo jen do půli stehen a odhalovalo tak její sukovitá kolena, nohy protkané žílami a jizvami a pevná chodidla poutníka. Nad hlavou jí rotovaly lopatky ventilátoru, bzučícího jako roj masařek, který nedokázal zmírnit newyorské dusivé letní vedro. Už nějakou dobu - šestnáct či sedmnáct let - spisovatelka uvažovala o možnosti zavést ve svém bytě klimatizaci, ale ještě si na to nenašla čas. Pot jí slepoval vlasy a stékal jí po zádech, zatímco její prsty zuřivě tloukly do klávesnice. Věděla, že klávesám stačí jen lehký dotyk, ale ona byla živočich podléhající zvykům, a tak je drtila stejně jako dříve ty na svém zastaralém psacím stroji.

Po jedné straně počítače měla džbán s ledovým čajem s vodkou, vznětlivou směs, na jejíž vynález byla velice pyšná. Na druhé straně odpočívala její vyhaslá námořnická dýmka. Smířila se s tím, že bude méně kouřit, protože ji stále trápil kašel, avšak dýmku měla stále nacpanou, aby jí dělala společnost - vůně černého tabáku povzbuzovala její duši. "Není moc zlozvyků, které si čarodějnice jako já může v pětašedesáti letech dovolit," říkala si. Nechtělo se jí vzdát se žádného z nich, ale kdyby nepřestala kouřit, roztrhly by se jí plíce.

Kate se už šest měsíců věnovala tomu, aby uvedla do chodu Nadaci Diamant, kterou založila společně se slavným antropologem Ludovikem Leblankem, jehož jen tak mimochodem považovala za svého nepřítele. Tenhle druh práce nesnášela, ale kdyby to nedělala, její vnuk Alexandr by jí to nikdy neodpustil. "Jsem žena činu, píšu reportáže z cest a o dobrodružstvích, nejsem žádná úřednice," vzdychala mezi doušky čaje s vodkou.

Kromě toho, že se potýkala se záležitostmi okolo nadace, musela dvakrát letět do Caracasu, aby svědčila u soudu proti Mauru Caríasovi a doktorce Omayře Torresové, zodpovědným za smrt stovek indiánů nakažených neštovicemi. Mauro Carías se k soudu nedostavil, stal se živým inventářem jedné soukromé kliniky. Bylo by bývalo lepší, kdyby jej rána do hlavy, kterou dostal od indiánů, sprovodila ze světa.

Situace se Kate Coldové zkomplikovala, když ji časopis International Geographic pověřil napsáním reportáže o Království Zlatého draka. Nebylo radno cestu dál odkládat, neboť by zakázku mohl získat jiný reportér; než však odjede, musí se zbavit toho kašle. Ta malá země byla vetknuta mezi himálajské vrcholy, kde panovalo velmi zrádné počasí - teplota se tam během několika hodin mohla změnit o třicet stupňů. Jít k lékaři Kate samozřejmě ani nenapadlo. Ještě nikdy v životě to neudělala a nebylo to něco, s čím by teď chtěla začínat. O odbornících s hodinovou mzdou měla to nejhorší mínění. Ona byla placená podle toho, co napíše. Podle ní bylo zcela samozřejmé, že žádný doktor nestojí o to, aby se pacient uzdravil, a proto dávala přednost léčbě podomácku. Vložila svou důvěru v kůru stromu dovezenou z Amazonie, po níž její plíce budou zase jako nové. Stoletý šaman jménem Walimai ji ujišťoval, že kůra léčí nemoci nosohrtanu. Kate ji rozdrtila v mixéru, rozpustila ji ve svém čaji s vodkou, aby přetloukla její hořkou chuť, a s velkým odhodláním ji pila po celý den. Právě teď sdělovala e-mailem profesoru Ludoviku Leblankovi, že lék ještě nezabral.

Coldovou a Leblanka nic nečinilo tak šťastnými jako vzájemná nenávist, a nevynechali žádnou příležitost si ji projevit. Záminky jim nechyběly, jelikož je nevyhnutelně spojovala Nadace Diamant - on byl jejím prezidentem, ona hospodařila s finančními prostředky. Společná práce pro nadaci je nutila k téměř každodenní vzájemné komunikaci, což činili prostřednictvím elektronické pošty, aby se nemuseli poslouchat v telefonu. Vídat se snažili co nejméně.

Nadace Diamant byla založena na ochranu amazonských kmenů obecně, zejména však Lidí z mlhy, jak si vymínil Alexandr. Profesor Ludovic Leblanc sepisoval o tomto kmeni a o své roli v onom dobrodružství tlustý akademický škvár; indiány však ve skutečnosti jako zázrakem zachránili před genocidou Alexandr Cold a jeho brazilská přítelkyně Nadia Santosová, nikoli Leblanc. Při vzpomínce na ony týdny strávené v pralese, se Kate nedokázala ubránit úsměvu.

Když vyráželi na cestu do Amazonie, byl její vnuk rozmazlený hošík, a když se o něco později vrátili, byl z něj muž. Alexandr neboli Jaguár, jak si umanul, že mu má říkat, se choval statečně, to musela spravedlivě uznat. Byla na něj pyšná. Nadace existovala díky Alexovi a Nadie, nebýt jich, tak by se o celém tom projektu stále jen mluvilo. To oni jej financovali. Profesor zpočátku usiloval o to, aby se společnost jmenovala Nadace Ludovika Leblanka, neboť byl přesvědčen, že jeho jméno přiláká tisk a případné sponzory, ale Kate jej nenechala dokončit větu.

"Své jméno spojíte s kapitálem získaným mým vlastním vnukem jen přes mou mrtvolu, Leblanku," přerušila jej.

Antropolog se musel podrobit, protože ty tři pohádkové diamanty z Amazonie byly její. Stejně jako zlatník Rosenblat, ani Ludovic Leblanc nevěřil jedinému slovu z příběhu o těch neobyčejných kamenech. Diamanty v orlím hnízdě? To určitě! Měl podezření, že průvodce César Santos, Nadiin otec, zná vchod do tajného dolu uprostřed džungle, kde dívka ty kameny získala. Hýčkal v sobě bláhovou představu, že se vrátí do Amazonie a přesvědčí průvodce, aby se s ním o to bohatství podělil. Byl to ztřeštěný sen, protože profesor začínal stárnout, bolely ho klouby a už neměl sílu cestovat do míst, kde není klimatizace. Kromě toho byl velmi zaměstnán psaním svého veledíla.

Zdálo se mu ovšem nemožné soustředit se na své důležité poslání jen s omezeným profesorským příjmem. Jeho kanceláří byla nezdravá díra v zchátralém domě, ve čtvrtém patře bez výtahu: naprostá ostuda. Kdyby Kate Coldová byla alespoň ve svém rozpočtu trochu štědřejší. "To je tak nepříjemná ženská," pomyslel si antropolog. Nedalo se s ní vyjít. Prezident Nadace Diamant by přece měl pracovat stylově. Potřeboval by sekretářku a důstojnou kancelář, avšak skoupá Kate nepustila ani o halíř víc, než bylo nutně zapotřebí pro indiánské kmeny.

Právě teď se oba elektronickou poštou přeli o auto, které Leblankovi připadalo nezbytné. Vysvětloval Kate, že přesunovat se metrem je ztráta jeho drahocenného času, který by mohl lépe využít prací ve prospěch indiánů a lesů. Na její obrazovce naskakovala Leblankova slova: "Nežádám o nic zvláštního, Coldová, nechci limuzínu se šoférem, jen malý sporťák."

Zazvonil telefon, ale spisovatelka si ho nevšímala, jelikož nechtěla ztratit nit při psaní pádných argumentů, jimiž měla v úmyslu

Leblanka zahrnout. Zvonek však vyzváněl dál, až ji to začalo rozčilovat. Vztekle hrábla po sluchátku a nevrle zahučela na toho odvážlivce, který ji vyrušil v její intelektuální práci.

"Ahoj babi," pozdravil ji vesele hlas jejího vnuka z Kalifornie.

"Alexandře!" vykřikla nadšeně, když ho uslyšela; vzápětí se však ovládla, aby vnuka ani nenapadlo, že se jí po něm stýská.

"Neřekla jsem ti už tisíckrát, abys mi neříkal babi?"

"Taky jsme se dohodli, že ty mi budeš říkat Jaguáre," odpověděl neústupně chlapec.

"Z jaguára nemáš ani jediný vous, jsi jen ubohý rozčepýřený kocour."

"A ty jsi zase matka mého otce, takže ti podle zákona můžu říkat babi."

"Dostal jsi můj dárek?" přerušila ho.

"Je úžasný, Kate!"

Skutečně byl. Alexandr oslavil šestnácté narozeniny a pošta mu doručila obrovskou krabici odeslanou z New Yorku, s dárkem od babičky. Kate Coldová se vzdala jedné z věcí, které pro ni byly nejcennější: kůže několikametrové krajty, která jí před několika lety v Malajsii spolkla fotoaparát. Nyní tato trofej visela jako jediná ozdoba v Alexandrově pokoji. Před několika měsíci chlapec totiž v jednom záchvatu úzkosti z nemoci své matky zničil veškeré jeho zařízení. Zůstala tam jen zpola rozervaná matrace na spaní a svítilna, aby si mohl večer číst.

"Jak se mají tvé sestry?"

"Andrea ke mně do pokoje vůbec nechodí, protože má z té hadí kůže hrůzu, ale Nicole mi posluhuje jako otrokyně, jen abych ji na ni nechal sáhnout. Nabídla mi, že mi za ni dá všechno, co má, ale já ji nikdy nikomu nedám."

"To doufám. A jak se daří tvé matce?"

"Mnohem lip, stačí, když ti řeknu, že se vrátila ke svým štětcům a barvám. A víš co? Šaman Walimai mi říkal, že mám schopnost léčit a že ji mám řádně využívat. Uvažoval jsem o tom, že se nestanu hudebníkem, jak jsem si myslel, ale lékařem. Co ty na to?" zeptal se Alex.

"Ty asi věříš, žes matku vyléčil ty," smála se babička.

"Já ne, to voda zdraví a léčivé rostliny, které jsem přivezl z Amazonie."

"A také chemoterapie a ozařování," přerušila jej babička.

"Nikdy se nedozvíme, co ji uzdravilo, Kate. Jiní pacienti, kteří v té samé nemocnici podstoupili stejné procedury, už zemřeli, zatímco maminka se úplně zotavuje. Tahle nemoc je sice strašně zrádná a může se kdykoli vrátit, ale já věřím, že díky bylinám, které mi dal šaman Walimai, a díky té zázračné vodě, maminka může zůstat zdravá."

"Však tě to stálo dost námahy, než jsi je získal," pravila Kate.

"Skoro jsem přitom přišel o život."

"To by ještě nic nebylo, ale přišels tam o flétnu po svém dědečkovi," zarazila ho.

"Tvá starost o mé blaho je skutečně dojemná, Kate," vtipkoval Alexandr.

"Ale co, s tím už se nedá nic dělat. Předpokládám, že bych se asi měla zeptat na vaši rodinu."

"Je to taky tvoje rodina a zdá se mi, že jinou nemáš. Jestli tě to zajímá, tak naše rodina se pomalu vrací k normálnímu životu. Mamince začínají růst šedé kudrnaté vlasy. Slušelo jí to víc, když byla holohlavá," oznámil jí vnuk.

"Mám radost, že se Lisa uzdravuje. Je mi sympatická a je to dobrá malířka," pravila uznale Kate Coldová.

"A dobrá máma."

Na lince zavládlo na několik vteřin ticho, než Alexandr sebral odvahu zavést řeč na to, proč vlastně volá. Vysvětlil babičce, že má ušetřené peníze, protože si během pololetí vydělával tím, že dával hodiny hudby a pracoval v jedné pizzerii. Původně měl v úmyslu obnovit zničené zařízení ve svém pokoji, ale pak změnil názor.

"Nemám čas poslouchat tvé finanční plány. Přejdi k věci – co vlastně chceš?" udeřila na něj babička.

"Od zítřka mám prázdniny."

"A?"

"Myslel jsem, že kdybych si zaplatil letenku, mohla bys mě vzít s sebou na tvou další cestu. Neříkalas, že pojedeš do Himaláje?"

Otázka dozněla v dalším mrazivém tichu. Kate Coldová vyvíjela obrovské úsilí, aby na sobě nedala znát uspokojení, které se jí zmocnilo. Všechno vycházelo přesně podle jejích plánů. Kdyby vnuka pozvala ona sama, vyjmenoval by jí řadu překážek, proč nemůže jet, stejně jako v případě cesty do Amazonie; takhle však návrh vzešel z jeho strany. Byla si tak jistá, že s ní Alexandr pojede, že pro něj měla připravené překvapení.

"Jsi tam, Kate?" zeptal se Alexandr nesměle.

"Jistě, kde myslíš, že bych měla být?"

"Můžeš si to aspoň nechat projít hlavou?"

"Ale, ale! Já myslela, že dnešní mládež jen kouří trávu a hledá si partnery přes internet," zamumlala.

"To až trochu později, Kate. Mně je šestnáct a rozpočet mi nestačí ani na jednu virtuální schůzku," smál se Alexandr a dodal: "Doufám, že jsem ti dokázal, že jsem dobrý společník na cesty. Nebudu tě nijak obtěžovat a můžu ti pomoct. Už nemáš věk na to, aby ses někde trmácela sama."

"Co to plácáš, ty zelenáči?"

"Myslím tím. Dobrá, můžu třeba nést tvá zavazadla. A taky můžu fotografovat."

"Myslíš, že by International Geographic otiskl tvé fotografie? Pojedou tam i Timothy Bruče a Joel González, ti fotografové, co s námi byli v Amazonii."

"Uzdravil se González?"

"Zlámaná žebra mu srostla, ale ještě pořád je vyděšený. Timothy Bruče o něj pečuje jako matka."

"Já se o tebe taky budu starat jako matka, Kate. V Himálaji tě může podupat stádo jaků. Navíc je tam málo kyslíku a můžeš dostat srdeční záchvat," žadonil vnuk.

"Nemám v úmyslu udělat Leblankovi takovou radost, abych zemřela dřív než on," procedila mezi zuby a dodala: "Ale vidím, že o té oblasti něco víš."

"Neumíš si představit, co jsem si o tom všechno přečetl. Můžu jet s tebou? Prosím."

"Tak dobrá, ale nebudu na tebe čekat ani minutu. Sejdeme se příští čtvrtek na letišti Johna F. Kennedyho, odkud v devět hodin večer odletíme do Londýna a odtud dál. Je ti to jasné?"

"Budu tam, slibuju!"

"Vem si s sebou teplé oblečení. Čím výš budeme stoupat tím větší bude zima. Určitě budeš mít příležitost lézt po skalách tak si můžeš vzít i svou horolezeckou výbavu."

"Díky, babi, díky!" vykřikl vzrušeně chlapec.

"Jestli mi ještě jednou řekneš babi, tak tě nikam nevezmu odpověděla mu Kate, zavěsila a rozesmála se veselým smíchem.

Sběratel

Třicet bloků od miniaturního bytu Kate Coldové, v horním patře mrakodrapu v samotném srdci Manhattanu, mluvil po telefonu s někým z Hongkongu druhý nejbohatší muž na světě, který zbohatl tím, že kradl nápady svých podřízených a společníků v podnikání s výpočetní technikou. Ti dva u telefonních aparátů se nikdy neviděli a ani se nikdy neuvidí. Multimilionář si říkal Sběratel a osoba v Hongkongu byla prostě Specialista. První z nich o tom druhém nevěděl vůbec nic. Mezi jinými bezpečnostními opatřeními měli oba u telefonu zařízení deformující hlas a další přístroj, který zabraňoval zjistit číslo volajícího. Jejich rozhovor nebyl nikde zaznamenán a nikdo, ani FBI s těmi nejdůmyslnějšími špionážními systémy na světě, nemohl zjistit, v čem spočívalo tajné obchodní jednání mezi těmi dvěma.

Specialista dokázal za peníze provést cokoli na světě. Mohl zabít kolumbijského prezidenta, dát bombu do letadla Lufthansy, získat anglickou královskou korunu, unést papeže nebo vyměnit obraz Mony Lisy v muzeu v Louvrů. Neměl zapotřebí své služby nabízet, protože nikdy neměl nouzi o práci; právě naopak, jeho klienti museli často celé měsíce čekat podle seznamu, než na ně přišla řada. Specialista postupoval vždy stejným způsobem - zákazník poukázal na jistý účet určitou šestimístnou částku - bez omezení data výběru -, a pak trpělivě čekal, dokud si zločinecká organizace pečlivě neověří jeho data. Zanedlouho poté zákazníka navštívil agent, jímž byl zpravidla někdo nenápadného vzhledu - třeba mladá studentka pídící se po informacích pro svou diplomovou práci nebo kněz coby zástupce nějaké dobročinné instituce. Agent položil klientovi několik otázek, aby zjistil, o jakou práci půjde, a pak zmizel. O ceně se na první schůzce nemluvilo, jelikož se rozumělo samo sebou, že potřebuje-li se klient ptát, na kolik ho ta služba přijde, nepochybně by na ni neměl. O něco později byla prostřednictvím telefonátu uzavřena dohoda se Specialistou osobně. Tento hovor mohl přijít z kteréhokoli místa na světě.

Sběrateli bylo dvaačtyřicet let. Byl to muž všedního vzhledu a střední postavy, se silnými brýlemi, svěšenými rameny a předčasnou pleší, díky níž vypadal mnohem starší. Oblékal se nedbale, jeho prořídlé vlasy stále působily mastně a měl zlozvyk šťourat se prstem v nose, když se soustředil na nějakou myšlenku, což bylo prakticky neustále. Býval samotářské a zakomplexované dítě s chatrným

zdravím, které nemělo kamarády a bylo tak bystré, že se ve škole nudilo. Spolužáci ho nesnášeli, protože bez námahy dostával ty nejlepší známky, a učitelům také ležel v žaludku, neboť se choval jako hnidopich a vždycky věděl víc než oni. Svou kariéru zahájil v patnácti letech, když začal v garáži domu svého otce vyrábět počítače. Ve třiadvaceti se stal milionářem a ve třiceti měl na svých osobních účtech díky své inteligenci a bezohlednosti víc peněz než činí celkový rozpočet Organizace spojených národů.

V dětství sbíral, jako skoro všichni, známky a mince, jako mladý muž hromadil závodní automobily, středověké hrady, golfová hřiště, banky a královny krásy a teď, na počátku zralého věku, si založil sbírku rarit. Měl je ukryté v opancéřovaných kobkách rozmístěných na všech pěti kontinentech, aby v případě nějaké katastrofy jeho vzácná sbírka nevzala za své celá.

Tento systém měl ovšem nevýhodu v tom, že se nemohl procházet mezi svými poklady a těšit se všemi najednou; aby si je mohl prohlížet, musel se přesunovat svým tryskovým letounem z místa na místo. Ve skutečnosti to však příliš často dělat nepotřeboval. Stačilo mu vědět, že ty věci existují, že jsou v bezpečí a že mu patří. K získávání této kořisti jej nepřiměl žádný pocit lásky k umění, nýbrž pouhopouhá hrabivost. Mezi jinými předměty nevyčíslitelné hodnoty Sběratel vlastnil nejstarší rukopis v historii lidstva, pravou pohřební masku Tutanchamóna (ta v muzeu je kopie), Einsteinův mozek rozřezaný na kousky a plovoucí ve formalinu, původní Averroovy vlastnoručně psané texty, lidskou kůži pokrytou od krku až po chodidla hustým tetováním, měsíční kameny, jadernou bombu, meč Karla Velikého, tajný deník Napoleona Bonaparta, několik kostí svaté Cecílie a recept na výrobu kokakoly.

Nyní se multimilionář snažil získat jeden z nejneobyčejnějších pokladů světa, o jehož existenci vědělo jen velmi málo lidí a k němuž měla přístup jediná žijící osoba. Šlo o zlatého draka vykládaného drahými kameny, kterého po celých osmnáct set let mohli spatřit jen korunovaní panovníci malého nezávislého království ležícího v horách a údolích Himaláje. Drak byl opředen tajemstvím a chráněn kletbou uhranutí a pradávnými důmyslnými bezpečnostními opatřeními. Nepsalo se o něm v žádné knize ani v turistických průvodcích, ale dost lidí o něm slyšelo a v Britském muzeu měli jeho popis. Kromě toho existovala i kresba na starém pergamenu, nalezeném jistým generálem v jednom klášteře poté, co Čína obsadila Tibet. Tato násilná okupace

donutila víc než milion Tibeťanů utéci do Nepálu či do Indie. Byl mezi nimi i dalajláma, nejvyšší buddhistický duchovní.

Před rokem 1950 dostával princ, který se měl stát dědicem Království Zlatého draka, zvláštní výcvik, probíhající od jeho šesti do dvaceti let právě v onom klášteře. Tam se po staletí uchovával pergamen, na němž byly popsány schopnosti této sochy a způsob jejího použití, jemuž se princ měl postupně naučit. Podle legendy nešlo o pouhou sochu, ale o zázračný věštecký nástroj, který směl používat pouze korunovaný král k řešení problémů týkajících se jeho království. Drak dokázal předpovídat jak proměny počasí, určující kvalitu sklizně, tak třeba i válečné záměry sousedních zemí. Díky těmto tajným informacím a moudrosti vládců se nepatrnému království dařilo pokojně prosperovat a udržovat si zarputilou nezávislost.

Pro Sběratele nebylo důležité, že socha je ze zlata, jelikož zlata měl tolik, kolik si jen přál. Zajímaly ho výhradně drakovy kouzelné schopnosti. Zaplatil čínskému generálovi celé jmění za ukradený pergamen, který pak nechal přeložit, protože věděl, že socha bez návodu jak s ní zacházet, by mu byla k ničemu. Krysí očka za tlustými skly brýlí multimilionáři jen zářila, když přemýšlel, jak by mohl ovládat světovou ekonomiku, kdyby ten předmět měl ve svých rukou. Věděl by o výkyvech na trhu s cennými papíry dřív, než by k nim došlo, a tak by mohl předběhnout své konkurenty a znásobit své tisíce milionů. Strašně mu vadilo, že je až druhý nejbohatší muž na světě.
Sběratel se dozvěděl, že během čínské invaze, když byl klášter zničen a někteří mniši zavražděni, se korunnímu princi Království Zlatého draka podařilo v přestrojení za vesničana uniknout horskými průsmyky a dostat se do Nepálu, odkud – stále v přestrojení - cestoval dál do své země.

Tibetští lámové nestačili dokončit mladíkovu přípravu, ale jeho otec, král, osobně dál pokračoval v jeho vzdělávání. Nemohl mu však poskytnout tutéž skvělou průpravu v duchovních a mentálních praktikách, jaké se dostalo jemu samotnému.

Když Číňané napadli klášter, mniši ještě neotevřeli princi na čele třetí oko, které by mu dalo schopnost vidět u lidí jejich auru a určit tak jejich povahu a rozpoznat jejich úmysly. Také ještě nebyl dostatečně vycvičen v umění telepatie, umožňujícím číst myšlenky druhých. Otec ho sice nic z toho naučit nemohl, ale i tak princ po jeho smrti mohl důstojně zaujmout místo na trůnu. Měl hluboké znalosti Buddhova učení a časem prokázal, že se v něm správnou měrou mísí

autorita potřebná k vládě, smysl pro spravedlnost i praktičnost a také oduševnělost, aby se nenechal zkazit mocí.

Otci Dila Bahadura bylo právě dvacet let, když nastoupil na trůn, a mnozí si mysleli, že nebude schopen vládnout tak, jako jiní panovníci tohoto národa. Nicméně nový král se již od počátku projevoval vyzrále a moudře. Sběratel zjistil, že tento panovník vládne už přes čtyřicet let a jeho vláda se vyznačuje tím, že se mu podařilo zajistit mír a blahobyt. Vládce Království Zlatého draka neschvaloval cizí vlivy, zejména ne ze Západu, jehož kulturu považoval za materialistickou a úpadkovou, velmi nebezpečnou pro hodnoty, které odjakživa panovaly v jeho zemi. Úředním náboženstvím státu byl buddhismus a král byl rozhodnut udržet vše beze změn. Každým rokem se konala anketa, jejíž výsledky sloužily jako ukazatel štěstí národa, které nespočívalo v bezproblémovém životě, neboť většina problémů je nevyhnutelná, nýbrž v soucitném a oduševnělém chování jeho obyvatel. Vláda nepodporovala turistický ruch a každoročně povolovala vstup do země jen velmi omezenému počtu prověřených návštěvníků. Proto se o ní cestovní kanceláře zmiňovaly jako o Zakázaném království.

Televize, zavedená teprve nedávno, vysílala jen pár hodin denně a jen programy, které král považoval za nezávadné, jako sportovní přenosy, dokumentární a kreslené filmy. Národní kroj byl povinný, západní oděv byl na veřejných místech zakázán. Zrušení tohoto zákazu bylo jedním z nejnaléhavějších požadavků univerzitních studentů, prahnoucích po amerických džínsech a keckách, avšak král byl v tomto bodě neoblomný, stejně jako v mnoha jiných. Měl bezvýhradnou podporu zbylé části obyvatelstva, která byla hrdá na své tradice a nezajímaly ji cizí zvyky.

Sběratel toho o Království Zlatého draka věděl velice málo; na jeho zeměpisném a historickém bohatství mu pranic nezáleželo. Neměl v úmyslu se tam někdy podívat. Nebylo na něm, aby se zmocnil kouzelné sochy, za to zaplatí slušnou částku Specialistovi. Jestliže ten předmět dokáže předvídat budoucnost, jak mu tvrdili, mohl by si splnit svůj poslední sen: stát se nejbohatším mužem na světě, číslem jedna. Deformovaný hlas účastníka telefonického rozhovoru z Hongkongu mu sdělil, že akce už běží a že během tří nebo čtyř týdnů může očekávat výsledky. Ačkoli se na to zákazník neptal, Specialista jej informoval o ceně svých služeb, která byla tak nesmyslně vysoká, že Sběratel rázem vyskočil.

"A když se vám to nepodaří?" chtěl vědět druhý nejbohatší člověk na světě, jakmile se uklidnil, pozorně sleduje svůj ukazováček, na němž byla přilepena žlutavá hmota právě vytažená z jeho nosu.

"Já neselhávám," zněla Specialistova úsečná odpověď.

Ani Specialista ani jeho zákazník netušili, že právě v té chvíli Dii Bahadur, nejmladší syn panovníka Království Zlatého draka, vyvolený za následníka trůnu, pobývá se svým učitelem v jeho horském "domě". Byla to jeskyně s vchodem zakrytým přírodní zástěnou z kamenů a keřů, nalézající se na jakési plošině či terase v horském svahu. Mnich si ji vybral proto, že byla ze tří stran prakticky nepřístupná a nikdo, kdo to místo neznal, ji nemohl objevit.

Tensing žil v této jeskyni jako poustevník v tichu a osamění několik let, dokud mu král a královna Zakázaného království nepředali' svého syna, aby jej připravil. Chlapec u něj měl zůstat až do svých dvaceti let. Během té doby z něj musel udělat dokonalého panovníka, a to prostřednictvím tak přísného výcviku, že by to málokdo z lidí vydržel. Ale ani veškerý trénink na světě by nepřinesl kýžené výsledky, kdyby Dii Bahadur nebyl nadprůměrně inteligentní a neměl čisté srdce. Tensing byl spokojen, neboť jeho žák mnohokrát prokázal, že má obě tyto vlastnosti.

Princ byl s mnichem už dvanáct let, během nichž spali na kamenech přikrytý jací kůží, živil se přísně vegetariánskou stravou a věnoval se pouze studiu a duchovnímu a tělesnému cvičení. Byl šťastný. Neměnil by svůj život za žádný jiný a zarmouceně sledoval, jak se blíží den, kdy se bude muset vrátit zpět mezi lidi. Nicméně velice dobře si vzpomínal na pocit hrůzy a osamění, když se ve svých šesti letech ocitl v poustevně v horách u neznámého člověka velikého jako obr, který ho nechal tři dny plakat, aniž by nějak zasáhl, až mu nezbyly žádné slzy, které by mohl prolít. Pak už nikdy neplakal. Od toho dne mu obr nahradil matku, otce i zbytek rodiny a stal se jeho nejlepším přítelem, učitelem, trenérem umění tao-shu a duchovním vůdcem. Od něj se naučil téměř všechno, co věděl.

Tensing jej vedl krok za krokem po cestě buddhismu, naučil ho filozofii a dějepisu, obeznámil jej s přírodou, zvířaty a léčivou mocí bylin, rozvinul jeho intuici a představivost, vycvičil jej v boji pro případ války, ale zároveň ho naučil uvědomovat si hodnotu míru. Zasvětil jej do tajemství lámů a pomohl mu najít duševní i tělesnou rovnováhu, kterou bude potřebovat, až bude vládnout. Jedním ze

cvičení, které princ musel provádět, byla střelba z luku vestoje, s vejci pod patami, nebo v podřepu, kdy měl vejce v ohybu za koleny.

"Nestačí šíp jen dobře namířit, Dile Bahadure, musíš mít i sílu, stabilitu a umět ovládat všechny své svaly," opakoval mu trpělivě lama.

"Možná by bylo užitečnější, kdybych ta vejce snědl, ctěný mistře," vzdychal princ pokaždé, když je rozmáčkl.

Duchovní cvičení bylo ještě intenzivnější. V deseti letech se chlapec dostával do tranzu a stoupal do vyšší úrovně vědomí, v jedenácti dokázal telepaticky komunikovat a pohybovat předměty, aniž by se jich dotkl, a ve třinácti podnikal astrální cesty. Když dovršil čtrnácti let, učitel mu otevřel na čele otvor, aby mohl vidět auru. Tato operace spočívala v provrtání kosti, takže mu na čele zůstala kruhová jizva velká jako hrášek.

"Veškerá organická hmota vyzařuje energii neboli auru, světelnou záři lidskému oku neviditelnou; tedy kromě případů vyvolených lidí obdařených zvláštními psychickými schopnostmi. Z barvy a tvaru aury se dá zjistit spousta věcí," vysvětlil mu Tensing. Během tří následujících letních období lama s chlapcem cestoval po městech Indie, Nepálu a Bhútánu, aby se cvičil ve čtení aury lidí a zvířat, které viděl; nikdy jej však nevzal do krásných údolí a na terasy zařezávající se do hor jeho vlastní země, Zakázaného království, kam se vrátí, teprve až bude jeho výuka u konce.

Dii Bahadur se naučil používat oko ve svém čele s takovou přesností, že nyní, ve svých osmnácti letech, dokázal podle vzhledu aury rozpoznat léčivé vlastnosti té či oné rostliny, divokost zvířete či duševní rozpoložení člověka.

Zbývaly jen dva roky, než mladík dovrší dvaceti let a práce jeho učitele bude u konce. Tehdy se Dii Bahadur poprvé vrátí do lůna své rodiny a pak odjede studovat do Evropy, neboť v moderním světě existuje řada nepostradatelných poznatků, které mu Tensing nemůže zprostředkovat a které bude potřebovat, aby mohl vládnout svému národu.

Tensing se princově přípravě věnoval tělem i duší, aby z něj jednoho dne byl dobrý král a aby dokázal rozluštit poselství Zlatého draka. Netušil, že v New Yorku žije hrabivý muž, který má v plánu sochu ukrást. Studium bylo tak intenzivní a složité, že žák někdy ztrácel trpělivost, avšak Tensing byl neoblomný a nutil jej pracovat, dokud je oba nepřemohla únava.

"Nechci být králem, mistře," řekl Dii Bahadur jednoho dne.

"Možná se můj žák raději vzdá trůnu, jen aby se nemusel učit," pousmál se Tensing.

"Přeji si život v meditaci, mistře. Jak budu moci dosáhnout osvícení uprostřed pokušení světa?"

"Všichni nemohou být poustevníky jako já. Tvou karmou je být králem. Budeš muset dosáhnout osvícení mnohem těžší cestou, než je meditace. Budeš to muset udělat službou svému lidu."

"Nechci od vás odejít, mistře," řekl princ zlomeným hlasem. Lama předstíral, že nevidí, jak mladíkovi zvlhly oči.

"Přání i obavy jsou jen iluze, Dile Bahadure. Nejsou skutečné. Musíš se cvičit v odpoutání se."

"Mám se odpoutat i od náklonnosti?"

"Náklonnost je jako polední světlo; nepotřebuje přítomnost druhého, aby se projevila. Odloučení mezi bytostmi je také jen zdánlivé, protože ve vesmíru je vše spojeno. Naše duše budou stále spolu, Dile Bahadure," vysvětlil mu lama a s určitým překvapením přitom zjistil, že ani on není vůči citům zcela imunní, protože se smutkem svého žáka také nakazil. I on s lítostí sledoval, jak se blíží chvíle, kdy prince bude muset odvést zpátky k jeho rodině, mezi lidi a na trůn Království Zlatého draka, pro nějž byl určen.

Letadlo, jímž Alexander Cold cestoval, přistálo v New Yorku v pět hodin čtyřicet pět minut odpoledne. Horko červnového dne tou dobou ještě neopadlo. Chlapec si v dobré náladě vzpomněl na svou první samostatnou výpravu do tohoto města, kdy mu hned jak vyšel z letiště ukradlo nevinně vyhlížející děvče všechny jeho věci. Jak jen se ta dívka jmenovala? Skoro to zapomněl. Morgana! Bylo to jméno středověké čarodějky. Připadalo mu, že od té doby uplynuly celé roky, přestože ve skutečnosti uběhlo jen šest měsíců. Cítil se jako jiný člověk - vyrostl, byl si sám sebou víc jistý a přestal trpět záchvaty vzteku či zoufalství.

Rodinná krize přešla: zdálo se, že matka se z rakoviny vyléčila, i když tu stále zůstávala obava, že by se nemoc mohla vrátit. Otec už se zase usmíval a sestry, Andrea a Nicole, začínaly dospívat. Alex už se s nimi skoro nepral, jen v těch nejnutnějších případech, aby mu nepřerostly přes hlavu. Jeho prestiž mezi přáteli významně vzrostla, dokonce i krásná Cecílie Burnsová, která se k němu vždycky chovala, jako by byl nějaký otravný hmyz, ho nyní prosila, aby jí pomohl s úkoly z matematiky. Spíš než aby pomáhal, je však musel celé sám

vypočítat a pak ji nechat opsat si od něj výsledek. Dívčin zářivý úsměv mu ale byl víc než dostatečnou odměnou. Cecílie Burnsová pohazovala svou lesklou hřívou a jemu rudly uši. Od té doby, co se Alexandr vrátil z Amazonie, se zpola oholenou hlavou, pyšnou jizvou a řadou neuvěřitelných historek, stal se ve škole velmi oblíbeným, nicméně cítil, že do svého okolí nezapadá. Prožité dobrodružství v něm vzbudilo zvědavost a městečko, kde vyrostl, bylo jen nepatrnou tečkou na mapě severní Kalifornie a on se v něm dusil. Přál si z těch končin utéct a prozkoumat nesmírnost světa.

Jeho učitel zeměpisu mu navrhl, aby třídě vyprávěl o svých dobrodružstvích. Alex přišel do školy se svou foukačkou, ovšem bez šípů otrávených jedem kurare, jelikož nechtěl způsobit nějakou nehodu, a s fotografiemi, jak plave s delfínem v Rio Negru, jak drží holýma rukama kajmana a hltá maso napíchnuté na oštěpu. Když jim řekl, že to je kus anakondy, největšího známého vodního hada, ohromení jeho spolužáků vzrostlo až k nevíře. A to jim nevyprávěl to nejzajímavější - o své cestě na území Lidí z mlhy, kde se setkal s podivuhodnými prehistorickými bytostmi. Neřekl jim ani o Walimaiovi, starém čaroději, který mu pomohl získat léčivou vodu pro matku, protože by si mysleli, že se zbláznil. Všechno si pečlivě zaznamenal do svého deníku, jelikož zamýšlel napsat knihu. Měl už dokonce vymyšlený i název: jeho kniha se bude jmenovat Město Netvorů.

Nikdy nemluvil o Nadie Santosové neboli Orlovi, jak jí říkal. Jeho rodina věděla, že má v Amazonii kamarádku, ale jen Lisa, jeho matka, tušila, jak hluboké přátelství to je. Orel pro něj byl důležitější než všichni jeho přátelé dohromady, včetně Cecílie Burnsové. Neměl v úmyslu vystavovat vzpomínku na Nadiu zvědavosti hromady hloupých děcek, které by stejně nevěřily, že ta dívka dokáže mluvit se zvířaty a že objevila tři pohádkové diamanty, ty největší a nejcennější na světě. A už vůbec by jim nemohl vyprávět, že se naučila umění stát se neviditelnou. On sám byl svědkem toho, jak indiáni mizeli zcela podle své libosti, přizpůsobujíce se barvě a struktuře lesa jako chameleóni – nebylo možné zahlédnout je ani na vzdálenost dvou metrů za plného poledního světla. Mnohokrát se o to také pokoušel, ale nikdy se mu to nepodařilo, zatímco Nadia to prováděla tak snadno, jako by umění neviditelnosti bylo tou nejpřirozenější věcí na světě.

Jaguár psal Orlovi téměř každý den, někdy jen jeden či dva odstavce, jindy víc. Shromažďoval jednotlivé stránky a každý pátek je

odesílal ve velké obálce. Než dopisy dorazily do Santa Maria de la Lluvia na hranici Brazílie s Venezuelou, trvalo to víc než měsíc, ale oba kamarádi se s tímto prodlením smířili. Ona bydlela v izolovaném a zaostalém zapadákově, kde byl telefon jen na četnické stanici a o elektronické poště tam nikdo ani neslyšel.

Nadia odpovídala krátkými zprávami, psanými s námahou, jako by pro ni psaní bylo velmi náročným úkolem; stačilo však pouhých pár jejích vět na papíře, aby ji Alexandr cítil vedle sebe, jako by tam skutečně stála. Každý z těch dopisů s sebou do Kalifornie přinášel závan pralesa s jeho šuměním vody a koncertem ptáků a opic. Jaguárovi se někdy zdálo, že cítí vůni a vlhkost lesa a že kdyby natáhl ruku, mohl by se své přítelkyně dotknout. V prvním dopise jej upozorňovala, že by měl "číst srdcem", tak, jak ho předtím učila "srdcem naslouchat". Podle ní to byl způsob, jak se dorozumět se zvířaty nebo porozumět neznámé řeči. S trochou cvičení se to Alexandru Coldovi podařilo: tehdy objevil, že nepotřebuje papír a inkoust, aby měl pocit, že je s Nadiou v kontaktu. Když byl sám a potichu, stačilo na Orla jen pomyslet, aby ji uslyšel. Nicméně i tak jí rád psal; bylo to jako vést si deník.

Když se dvířka letadla v New Yorku otevřela a cestující mohli po šesti hodinách nehybnosti konečně protáhnout nohy, Alexandr vystoupil s batohem v ruce, rozpálený a ztuhlý, ale nadšený představou, že se uvidí s babičkou. Už nebyl tak opálený a narostly mu vlasy, které překryly jizvu na hlavě. Vzpomněl si, jak na něj Kate při jeho předchozí návštěvě New Yorku na letišti nečekala a jak mu bylo úzko, protože to bylo poprvé, co cestoval sám. Rozesmál se při pomyšlení na svůj tehdejší šok. Tentokrát se babička vyjádřila naprosto jasně - mají se sejít na letišti.

Spatřil Kate Coldovou hned, jak vyšel z dlouhé chodby ústící do haly. Nezměnila se - vlasy jí stále trčely na všechny strany, pořád nosila tytéž rozbité brýle slepené lepicí páskou, vestu s tisíci kapsami plnými věcí a volné kalhoty ke kolenům, odhalující její hubené, ale svalnaté nohy s kůží popraskanou jako kůra stromu. Jedinou nečekanou věcí byl její výraz, z něhož obvykle vyzařovala soustředěná zarputilost, a nyní působil vesele. Usmívat se babičku Alexandr viděl jen párkrát, ačkoli často vybuchovala smíchy, vždy v těch nejnevhodnějších chvílích. Její smích byl jako hlučný štěkot. Teď se usmívala s výrazem připomínajícím něhu, ačkoli bylo naprosto nepravděpodobné, že by takového citu byla schopná.

"Ahoj Kate," pozdravil ji, poněkud vyplašen možností, že jeho babičce měkne mozek.

"Jdeš o půl hodiny později," vybafla na něj v záchvatu kašle.

"Jistě, je to moje vina," odpověděl, uklidněn jejím tónem - babička se chovala jako vždycky, ten úsměv byl jen optický klam. Alexandr ji vzal co nejdrsněji pod paží a vlepil jí na tvář hlasitou pusu. Ona ho odstrčila, jedním máchnutím ruky si otřela tvář a pozvala ho na něco k pití, protože měli dvě hodiny čas než nastoupí do letadla do Londýna, odkud poletí do Nového Dillí. Chlapec ji následoval do zvláštního salonku, vyhrazeného pro často cestující zákazníky. Spisovatelka, která cestovala hodně, si dopřávala alespoň přepychu využívat této služby. Kate předložila svůj průkaz a vstoupili dovnitř. V tu chvíli Alex tři metry před sebou uviděl překvapení, které mu babička přichystala: čekala tam na něj Nadia Santosová.

Chlapec vykřikl, upustil batoh a spontánně rozevřel náruč; vzápětí se však zahanbeně zarazil. I Nadia zčervenala a několik vteřin váhala, neboť nevěděla, jak se chovat před člověkem, který jí najednou připadal cizí. Nepamatovala si, že by byl tak vysoký a navíc se mu proměnil obličej: měl teď ostřejší rysy. Její radost rozpaky nakonec přemohla a Nadia se rozběhla, aby se přivinula k hrudi svého přítele. Alexandr zjistil, že Nadia za těch několik měsíců nevyrostla; byla to stále táž éterická dívenka, celá medová, s kudrnatými vlasy svázanými stužkou s papouščími pery.

Kate Coldová předstírala, že si s přehnaným zaujetím čte časopis a čekala přitom u baru na svou vodku, zatímco dva kamarádi, šťastní, že se po tak dlouhém odloučení zase vidí a že spolu podniknou další dobrodružství, si šeptali svá totemová jména: Jaguár, Orel.

Nápad pozvat na cestu i Nadiu se Kate honil v hlavě celé měsíce. Byla v kontaktu s Césarem Santosem, dívčiným otcem, neboť dohlížel na realizaci programů Nadace Diamant, jejichž cílem bylo zachovat původní lesy a indiánské kultury Amazonie. César Santos znal tuto oblast jako nikdo jiný a byl pro takový úkol tím pravým. Od něj Kate věděla, že kmen Lidí z mlhy, jehož náčelnicí je svérázná stařena Iyomi, se změnám přizpůsobuje velmi rychle. Iyomi poslala čtyři mladé příslušníky kmene – dva chlapce a dvě děvčata - na studia do města Manaosu. Přála si, aby se naučili zvyklostem nahabů, jak říkali těm, kdo nebyli indiány, a stali se pak prostředníky mezi oběma kulturami.

Zatímco zbytek kmene zůstal v džungli a živil se lovem a rybolovem, čtyři jeho vyslanci zčistajasna přistáli v 21. století. Jakmile si zvykli chodit oblečení a podařilo se jim získat alespoň minimální portugalskou slovní zásobu, vrhli se statečně do ovládání "kouzel nahabů", počínaje dvěma hrozivými vynálezy - zápalkami a autobusem. Ani ne za šest měsíců objevili existenci počítačů a při rychlosti, s jakou postupovali, budou podle Césara Santose v dohledné době schopni ruku v ruce soupeřit s obávanými právníky těžařských společností působících v Amazonii. Jak říkala Iyomi: "Je mnoho druhů bojovníků." Kate Coldová Césara Santose už nějaký čas prosila, aby k ní poslal svou dceru na návštěvu. Argumentovala tím, že stejně jako Iyomi vyslala mladé příslušníky kmene studovat do Manaosu, on by měl poslat Nadiu do New Yorku. Dívka už měla věk na to, aby opustila vesnici Santa Maria de la Lluvia a porozhlédla se po světě. Je moc dobře, že žije v přírodě a zná zvyky zvířat a indiánů, ale potřebuje získat i formální vzdělání; pár měsíců prázdnin uprostřed civilizace by jí velice prospělo, tvrdila spisovatelka. Tajně doufala, že během toho dočasného odloučení by si César Santos zvykl a uklidnil se a v blízké budoucnosti by se snad mohl rozhodnout poslat svou dceru na studia do Spojených států.

Poprvé v životě byla Kate připravena se o někoho starat, což nedělala ani v případě vlastního syna Johna, který po rozvodu zůstal u svého otce. Její práce spisovatelky, cestování, zvyky staré umanuté ženské a chaos v jejím bytě nebyly zrovna ideální k přijímání návštěv; Nadia ovšem byla zvláštní případ. Kate připadalo, že to děvče je ve svých třinácti letech mnohem moudřejší než ona ve svých pětašedesáti. Byla přesvědčena, že Nadia má prastarou duši.

Vnukovi Alexandrovi neřekla Kate o svých plánech pochopitelně ani slovo, aby si chlapec nemyslel, že začíná být sentimentální. Sentimentality v tom není ani špetka, uvažovala vzrušeně spisovatelka; její důvody jsou ryze praktické: potřebuje někoho, kdo by jí uspořádal papíry a kartotéku a navíc má v bytě jednu postel navíc. Kdyby u ní Nadia bydlela, pěkně by ji zapřáhla, žádné rozmazlování. To ale samozřejmě až později, až by u ní zůstala nastálo a ne teď, když ten tvrdohlavý César Santos konečně souhlasil, že ji k ní na několik týdnů pošle.

Kate nenapadlo, že Nadia přijede jen s tím oblečením, které má na sobě. Veškerá její zavazadla představovala vesta, dva banány a papírová krabice, do jejíhož víka provrtala několik otvorů. Uvnitř byla

černá opička Borobá, která ji vždy doprovázela, stejně vyděšená jako Nadia. Cesta byla dlouhá. César Santos odvedl svou dceru až k letadlu, kde se jí na celou cestu až do New Yorku ujala letuška. Nalepila jí na paže samolepicí pásky se spisovatelčinou adresou a telefonními čísly, kdyby se ztratila. Sundat je dalo pak docela práci.

Nadia dosud létala jen v rozhrkaném starém sportovním letadélku svého otce a neměla to ráda, jelikož se bála výšek. Když v Manaosu uviděla rozměry dopravního letadla a uvědomila si, že v něm stráví mnoho hodin, tak v ní hrklo. Nastoupila celá vyděšená a Borobá na tom nebyla o moc lépe. Ubohá opička, uvyklá na vzduch a svobodu, své uvěznění a hluk motorů jen tak tak přežila. Když její paní na letišti v New Yorku zdvihla víko krabice, opička z ní vystřelila jako šíp, vřískala, skákala lidem po ramenou a způsobila tak mezi cestujícími paniku. Nadie a Kate Coldové trvalo půl hodiny, než ji chytily a uklidnily.

První dny byla zkušenost s bydlením v New Yorku pro Borobá a její paní náročná, ale brzy se naučily v ulicích orientovat a našly si ve čtvrti přátele. Všude, kam přišly, budily pozornost. Opička, která se chovala jako člověk a dívenka s peřím ve vlasech, to byla ve městě podívaná. Lidé jim nabízeli sladkosti a turisté si je fotografovali.

"New York je soubor vesnic, Nadio. Každá čtvrť má svůj vlastní charakter. Jakmile poznáš Íránce z krámu, Vietnamce z prádelny, Salvadorce co roznáší poštu, mého přítele Itala z kavárny a několik dalších lidí, budeš se tu cítit jako v Santa Maria de la Lluvia," vysvětlila jí Kate a dívka velice brzy zjistila, že měla pravdu. Spisovatelka o Nadiu pečovala jako o nějakou princeznu a v duchu si říkala, že později přijde čas, kdy ji vezme víc zkrátka. Vodila ji na procházky všude možně, vzala ji na čaj do hotelu Plaza, na vyjížďku kočárem taženým koňmi po Central Parku, na vrchol mrakodrapu, k soše Svobody. Musela ji naučit, jak se jezdí výtahem, jak na pohyblivých schodech a jak se prochází otáčivými dveřmi. Zašly i do divadla a do kina, což pro Nadiu byly úplně nové zážitky, ale nic na ni nezapůsobilo tak, jako led na hřišti pro bruslaře. Zvyklá na tropy, neúnavně obdivovala chlad a bělost ledu.

"Brzo tě pohled na led a sníh začne nudit, protože tě chci vzít s sebou do Himaláje," řekla jí Kate Coldová.

"Kde to je?"

"Na druhé straně světa. Budeš potřebovat dobré boty, teplé oblečení a nepromokavou bundu."

Spisovatelka se domnívala, že vzít Nadiu do Království Zlatého draka je skvělý nápad, protože dívka tak uvidí ze světa zase něco víc. Koupila jí teplé oblečení a vhodné boty a také kojeneckou bundičku pro Borobá a speciální cestovní tašku pro domácí mazlíčky. Byla to černá brašna se síťkou, aby dovnitř mohl proudit vzduch a bylo vidět ven. Uvnitř byla vystlaná jemnou jehněčí kůží a byl v ní zásobník na vodu a jídlo. Kate koupila i dětské pleny. Nebylo snadné je opičce nasadit, ačkoli to Nadia zvířátku dlouze vysvětlovala jejich společnou řečí. Poprvé ve svém mírumilovném životě Borobá nějakého člověka kousla.

Kate Coldová chodila týden se zavázanou rukou, ale opička se naučila vykonávat svou potřebu do plenky, což bylo pro tak dlouhou cestu, jakou plánovali, nezbytné. Kate Nadie neřekla, že se k nim na letišti připojí Alexandr. Chtěla, aby to pro ně oba bylo překvapení. Zanedlouho vešli do salonku aerolinek Timothy Bruče a Joel González. Fotografové se se spisovatelkou ani s dětmi neviděli od cesty do Amazonie. Vřele je objali, zatímco Borobá jim skákala z hlavy na hlavu, nadšená tím, že se zase setkává se svými starými kamarády.

Joel González si vyhrnul tričko, aby jim hrdě ukázal stopy po zuřivém objetí několikametrové anakondy, která ho v pralese málem sprovodila ze světa. Zlomila mu několik žeber, takže mu už navždy zůstal propadlý hrudník. Timothy Bruče vypadal skoro jako švarný mladík, přestože měl dlouhý koňský obličej. Při neúprosném Katině výslechu přiznal, že si nechal upravit chrup. Namísto velkých žlutých a křivých zubů, které mu dříve zabraňovaly zavřít ústa, se teď pyšnil zářivým úsměvem. V osm večer všech pět nastoupilo do letadla, aby odletěli do Indie. Let byl nekonečný, ale Alexandrovi a Nadie uběhl rychle; měli si hodně co vyprávět. S úlevou zjistili, že Borobá je klidná, schoulená na jehněčí kůži jako miminko. Zatímco ostatní cestující se snažili spát na úzkých sedadlech, oni se bavili tím, že si povídali nebo sledovali filmy.

Timothymu Bruceovi se jeho dlouhé končetiny do omezeného prostoru sedadla skoro nevešly, a tak každou chvíli vstával, aby v chodbičce prováděl jogínské cviky, čímž předcházel křečím. Joelu Gonzálezovi se cestovalo pohodlněji, jelikož byl malý a hubený. Kate Coldová měla na dlouhé cesty vlastní recept: vzala si dva prášky na

spaní a zapila je několika doušky vodky. Působilo to jako rána palicí do hlavy.

"Kdyby byl v letadle terorista s bombou, tak mě nebuďte," poučila je, než se zachumlala do deky až po uši a zkroutila se v sedadle jako kreveta.

Tri řady za Nadiou a Alexandrem cestoval muž s dlouhými vlasy spletenými do tuctů tenkých copánků, svázaných vzadu do culíku koženou šňůrkou. Kolem krku měl náhrdelník z korálků a na prsou mu na černé pásce visela kapsička z jelenice. Měl na sobě vybledlé džínsy, obnošené vysoké boty s podpatky a texaský širák, který nosil naražený do čela a nesundával si ho -jak později zjistili - ani na spaní. Dětem připadalo, že už nemá věk na to, aby se oblékal tímto způsobem.

"Musí to být nějaký zpěvák popové hudby," poznamenal Alexandr.

Nadia nevěděla, co to znamená, a Alexandr usoudil, že vysvětlování by bylo příliš obtížné. Slíbil sám sobě, že při první příležitosti své přítelkyni zprostředkuje základní vědomosti o populární hudbě, které musí mít každý dospívající člověk, má-li být uznáván.

Odhadovali, že tomu podivnému hippiemu musí být už přes čtyřicet, soudě podle vrásek okolo očí a úst, poznamenávajících jeho velmi osmahlý obličej. Podle toho, co bylo vidět z jeho vlasů stažených do culíku, měly ocelově šedou barvu. Avšak ať už byl mužův věk jakýkoli, zdál se být ve velmi dobré fyzické kondici. Poprvé si jej všimli na letišti v New Yorku; nesl plátěný vak a spací pytel převázaný páskem, který mu visel přes rameno. Pak jej zahlédli, jak při čekání na svůj let dřímá s kloboukem na hlavě na sedadle na letišti v Londýně a nyní se s ním setkali ve stejném letadle směřujícím do Indie. Zpovzdálí mu kývli na pozdrav. Jakmile pilot zrušil příkaz mít zapnutý bezpečnostní pás, muž udělal pár kroků v uličce, aby si protáhl svaly. Přiblížil se k Nadie a Alexandrovi a usmál se na ně. Poprvé si všimli, že má velice jasně modré oči, bezvýrazné jako zhypnotizovaný člověk. Úsměv mu pohnul vráskami v obličeji, ale zůstal jen na rtech. Jeho oči vypadaly mrtvé. Neznámý se zeptal Nadii, co veze v brašně, kterou má na klíně a ona mu ukázala Borobá. Mužův úsměv se změnil hlučný smích, když uviděl opici v plenkách.

"Říkají mi Tex Pásovec, kvůli těm botám, víte? Jsou z kůže pásovce," představil se.

"Nadia Santosová, z Brazílie," řekla dívka.

"Alexandr Cold z Kalifornie."

"Všiml jsem si, že s sebou máte turistického průvodce po Zakázaném království. Viděl jsem, jak si ho na letišti prohlížíte."

"Jedeme tam," informoval ho Alexandr.

"Do té země jezdí hodně málo turistů. Pokud vím, tak tam pouští jen stovku cizinců ročně," pravil Tex Pásovec.

"My jedeme se skupinou International Geographic."

"Opravdu? Vypadáte ještě příliš mladí na práci pro tenhle časopis," řekl ironicky.

"Opravdu," odpověděl Alexandr, rozhodnut nic moc nevysvětlovat.

"Já mám stejný plán, ale nevím, jestli v Indii získám vízum. V Království Zlatého draka nemají hipíky jako jsem já rádi. Myslí si, že tam jezdíme jen kvůli drogám."

"A je jich tam hodně?" zeptal se Alexandr.

"Marihuana a opium tam rostou divoce úplně všude, stačí jen přijít a sklidit. Velmi výhodné."

"To musí být velice vážný problém," pravil Alexandr, udiven tím, že babička se mu o tom vůbec nezmínila.

"Není to žádný problém. Tam to používají jen k lékařským účelům. Neví, jaký poklad mají. Dovedete si představit, jaký kšeft by bylo to vyvážet?" řekl Tex Pásovec.

"To jistě," odpověděl Alexandr. Nelíbilo se mu, jakým směrem se hovor začal ubírat, a nezamlouval se mu ani ten muž s mrtvýma očima.

Kobry

V Novém Dillí přistáli ráno. Kate Coldová a fotografové, zvyklí cestovat, se cítili docela dobře, ale Nadia s Alexandrem, kteří cestou ani oka nezamhouřili, vypadali jako dva lidé, jež přežili zemětřesení. Ani jeden z nich nebyl připraven na podívanou, kterou jim město uchystá. Horko je udeřilo do tváře jako políček a jakmile vyšli na ulici, obklopil je zástup mužů, kteří se na ně vrhali a nabízeli jim, že jim odvezou zavazadla nebo že jim budou dělat průvodce, a pokoušeli se jim prodat všechno možné od kousků banánů pokrytých mouchami až

po sochy božstev hinduistického panteonu. Snažilo se k nim prodrat půl stovky dětí s nataženýma ručkama, žadonících o pár mincí. K Alexandrovi se tiskl žebrající malomocný, jemuž nemoc sežrala už polovinu tváře a chyběly mu prsty, až ho musel letištní strážník zahnat výhružným máváním pendrekem.

Dav lidí tmavé pleti, s jemnými rysy a obrovskýma černýma očima, je zcela obklopil. Alexandr, zvyklý na to, že v jeho zemi se mezi lidmi udržuje minimální přijatelná vzdálenost - což bylo půl metru -, se tou tlačenicí cítil napaden. Nemohl skoro ani dýchat. Náhle si všiml, že Nadia zmizela., pohlcena davem, a zachvátila, ho panika. Začal ji zběsile volat a snažil se vymanit rukám, tahajícím ho za šaty, až se mu po několika minutách plných úzkosti podařilo zahlédnout v té tlačenici barevná pera, která Nadia nosila uvázaná kolem svého koňského ohonu. Lokty si prorazil cestu, vzal ji za ruku a táhl ji za energicky rázující babičkou a fotografy, kteří v Indii byli už několikrát a věděli, jak to tam chodí. Půl hodiny shromažďovali svá zavazadla, počítali je, odháněli od nich lidi a sháněli dva taxíky, které je pak odvezly do hotelu.

Jely přecpanými silnicemi po levé straně jako v Anglii. V maximálním chaosu se tam pohybovaly všechny možné druhy dopravních prostředků, aniž by braly ohled na několik málo semaforů či příkazy policistů: auta, polorozpadlé autobusy pomalované náboženskými postavami, motorky, vezoucí i čtyři osoby, dvoukolky se zapraženými buvoly, rikši tažené lidmi, bicykly, vozy naložené školáky a dokonce jeden slavnostně nazdobený klidný slon.

Museli se na čtyřicet minut zastavit v dopravní zácpě vzniklé kvůli mrtvé krávě, obklopené hladovými psy a černými ptáky, kteří z ní oklovávali rozkládající se maso. Kate dětem vysvětlila, že krávy tu považují za posvátné a nikdo je nevyhání, takže se potulují uprostřed ulic. Nicméně že existuje zvláštní pořádková služba, která je shání ven za město a sbírá jejich mrtvá těla. K všeobecnému zmatku přispíval dav upocených a trpělivých lidí. Přes ulici přešel želvím tempem nějaký svatý muž se zcuchanými vlasy dlouhými až po paty, zcela nahý a následovaný půl tuctem žen zasypávajících jej okvětními plátky, aniž by mu někdo z kolemjdoucích věnoval jediný pohled. Bylo zřejmé, že je to zcela běžný výjev.

Nadia Santosová, která vyrostla ve vsi o dvaceti domech, v tichu a osamění lesa, se zmítala mezi hrůzou a fascinovaným úžasem. Ve srovnání s tímhle působil New York jako zapadákov. Nenapadlo ji,

že by na světě bylo tolik lidí. Alexandr se mezitím bránil rukám vnikajícím do taxíku a nabízejícím různé zboží nebo žádajícím o almužnu, přičemž nebylo možné zavřít okénka; to by se v autě udusili. Konečně dorazili do hotelu. Když prošli dveřmi hlídanými ozbrojenými strážci, ocitli se uprostřed rajské zahrady, kde panoval naprostý klid a mír. Hluk z ulice zmizel jako mávnutím kouzelného proutku, bylo slyšet jen cvrlikání ptáků a zurčení vody v četných kašnách. Na paloucích se procházeli pávi, táhnoucí za sebou své vyšperkované ocasy. Několik poslíčků oblečených v brokátu a sametu lemovaném zlatem a s vysokými turbany ozdobenými bažantími pery jako z nějakého obrázku v pohádce, vzalo jejich zavazadla a doprovodilo je dovnitř.

Hotel byl palác vytesaný z bílého mramoru tak neobyčejným způsobem, že vypadal jako krajka. Podlahy pokrývaly obrovské hedvábné koberce, nábytek byl z ušlechtilého dřeva vykládaného zlatem, perletí a mramorem, na stolech stály porcelánové vázy překypující vonnými květinami. V květináčích z tepané mědi všude rostly bujné tropické rostliny a ve složitě stavěných klecích zpívali ptáci s pestrobarevným peřím. Palác býval rezidencí jednoho maharádži, který po vyhlášení nezávislosti Indie přišel o moc i o své bohatství a nyní ho pronajímal jedné americké hotelové společnosti. Maharádža s rodinou dosud obýval jedno křídlo paláce, oddělené od hotelové části. Odpoledne obvykle scházeli dolů, aby s turisty popili čaj.

Pokoj, který Alexandr sdílel s fotografy, byl přepychový a přezdobený. V koupelně měl vykachlíkovaný bazén a na zdi fresku znázorňující lov na tygry: lovci, ozbrojení puškami, jeli na slonech a byli obklopeni pěšími sloužícími, třímajícími oštěpy a šípy. Bydleli v tom nejvyšším poschodí a z balkonu mohli obdivovat pohádkové zahrady, oddělené od ulice vysokou zdí.

"Ti lidé, které vidíš tábořit tam dole, to jsou rodiny, jejichž členové se rodí, žijí a umírají na ulici. Jejich jediným majetkem je oblečení, které mají na sobě, a pár hrnců na vaření. Jsou nedotknutelní, protože to jsou ti nejchudší z nejchudších," vysvětloval Alexandrovi Timothy Bruče a ukazoval přitom na několik přístřešků z hadrů na chodníku na druhé straně zdi. Kontrast mezi přepychem hotelu a naprostou bídou oněch lidí vyvolal v Alexandrovi rozhořčení a hrůzu zároveň. Když se později chtěl o své pocity podělit s Nadiou,

nechápala, o čem to mluví. Ona sama měla jen to nejnutnější a okázalost paláce ji dusila.

"Myslím, že bych se cítila lip venku mezi těmi nedotknutelnými, než tady uvnitř se všemi těmi věcmi, Jaguáre. Dělá se mi z toho špatně. Není tu ani kousek zdi bez nějakých ozdob, kde by si oči mohly odpočinout. Je to příliš mnoho přepychu. Dusím se tu. A proč se nám tihle princové uklánějí?" zeptala se a ukázala na muže oblečené v brokátu a v turbanech s peřím.

"To nejsou princové, Orle, jsou to hoteloví zaměstnanci," smál se její přítel.

"Řekni jim, ať jdou pryč, že je nepotřebujeme."

"Je to jejich práce. Kdybych jim řekl, ať jdou pryč, urazil bych je. Však si na to zvykneš."

Alexandr se vrátil na balkon, aby pozoroval nedotknutelné na ulici, kteří přežívali v té největší bídě, zahalení jen kusy hadrů. Sklíčen tou podívanou, vzal pár dolarů z těch několika málo co měl, vyměnil je za rupie a šel je mezi ty lidi rozdělit. Nadia zůstala na balkoně a sledovala ho. Ze svého místa mohla pozorovat zahrady, zdi hotelu a masu chudých lidí na druhé straně. Viděla, jak její přítel prošel mřížemi hlídanými strážci, jak se sám odvážil mezi dav lidí a jak začal rozdělovat mince mezi nejbližší děti. Během pár vteřin byl obklopen několika tucty zoufalců. Zpráva o tom, že tam nějaký cizinec rozdává peníze, se rozletěla rychlostí blesku a odevšad se sbíhali další a další lidé jako nezadržitelná lavina.

Když Nadie došlo, že Alexandra za pár minut rozmačkají, rozběhla se po schodech dolů a z plna hrdla křičela. Na její křik se seběhli hosté a zaměstnanci hotelu, kteří jen přispěli k všeobecnému zmatku a pozdvižení. Všichni měli nějaký názor, zatímco vteřiny rychle ubíhaly. Nebylo možné ztrácet čas, ale nevypadalo to, že by někdo byl schopen učinit nějaké rozhodnutí. Náhle se objevil Tex Pásovec a okamžitě se ujal situace.

"Rychle! Pojďte se mnou!" nařídil ozbrojeným strážím, které hlídaly dveře do zahrady.

Bez váhání je zavedl doprostřed vřavy, která se na ulici rozpoutala, a začal tam rozdávat rány pěstí, zatímco strážci se snažili prorazit si cestu pažbami svých pušek. Pásovec jednomu z nich zbraň vytrhl a dvakrát vystřelil do vzduchu. Pohyb lidí v jeho bezprostřední blízkosti se okamžitě zastavil, ale ti vzadu se nadále tlačili, aby se dostali blíž. Tex Pásovec využil okamžiku překvapení, aby se prodral

k Alexandrovi, který už ležel na zemi a šaty měl roztrhané na cáry. Vzal ho v podpaždí a s pomocí strážců se mu podařilo odtáhnout ho na bezpečné místo do hotelu, poté, co ještě sebral chlapcovy brýle, které jako zázrakem ležely na zemi nedotčené. Ihned zavřeli mříže paláce, zatímco povyk venku vzrůstal.

"Jsi hloupější než vypadáš, Alexandře. Několika dolary nemůžeš nic změnit. Indie je Indie, je třeba brát ji takovou, jaká je," vyjádřila se k tomu Kate Coldová, když ho viděla přicházet v dost bídném stavu.

"S tímhle uvažováním bychom dodneška byli v pravěku!" odpověděl, utíraje si krev z nosu.

"To jsme, chlapče, to jsme," řekla, zastírajíc pýchu, kterou v ní jednání jejího vnuka vyvolávalo.

Z terasy hotelu sledovala celý ten výjev žena, sedící pod velkým bílým slunečníkem se zlatými třásněmi. Vypadala na velmi zachovalou čtyřicátnici, byla štíhlá, vysoká, atletické postavy, oblečená v bavlněných kalhotách a košili barvy khaki, měla sandály a hodně opotřebovanou koženou tašku, kterou pohodila na zem mezi nohy. Hříva jejích hladkých černých vlasů se silným bílým pramenem na čele rámovala obličej klasických rysů: kaštanově hnědé oči, klenuté silné obočí, rovný nos a výrazná ústa. Přestože její oděv byl velmi prostý, působila elegantně a aristokraticky.

"Jsi odvážný mladík," řekla neznámá Alexandrovi o hodinu později, když se členové skupiny International Geographic sešli na terase.

Chlapec cítil, že mu začínají rudnout uši.

"Ale musíš být opatrný, tady nejsi doma," dodala dokonalou angličtinou, byť s lehkým středoevropským přízvukem, jehož přesný původ bylo těžké určit.

V tu chvíli přišli dva hoteloví číšníci, kteří nesli velké stříbrné podnosy s čajem másala v indickém stylu, připraveným s mlékem, kořením a množstvím cukru. Kate cizí ženu pozvala, aby si dala čaj s nimi. Řekla i Texi Pásovci, vděčná za jeho pohotový zásah, který jejímu vnukovi zachránil život, ale muž zůstal stranou - dá prý přednost pivu a svým novinám. Alexandra překvapilo, že se ten hipík, který neměl jiná zavazadla než odrbaný plátěný vak a spací pytel, ubytoval v maharádžově paláci, ale domníval se, že cena tu musí být velice nízká. Pro toho, kdo měl dolary, byla Indie levnou zemí. Kate Coldová a žena, jež byla jejím hostem, brzy zapředly živý rozhovor a

tak zjistily, že všichni směřují do Království Zlatého draka. Neznámá se představila jako Judita Kinská, zahradní architektka, a pověděla jim, že cestuje na oficiální pozvání krále, jehož měla tu čest nedávno poznat. Řekla, že když se dozvěděla, že panovník má zájem pěstovat ve své zemi tulipány, napsala mu a nabídla mu své služby. Domnívala se, že cibulky těchto květin by se za určitých podmínek mohly adaptovat na podnebí a půdu Zakázaného království. Král ji okamžitě požádal o schůzku a ona pro ni - s ohledem na světový věhlas holandských tulipánů - zvolila Amsterodam.

"Jeho Veličenstvo toho o tulipánech ví tolik jako ten největší odborník. Ve skutečnosti mě k ničemu nepotřebuje, mohl by celý projekt uskutečnit sám, ale zdá se, že se mu líbily některé nákresy zahrad, které jsem mu ukázala, a byl tak laskav, že si mě najal," vysvětlovala. "Hodně jsme mluvili o jeho záměrech vytvořit pro svůj lid nové zahrady a parky, v nichž by byly zachovány místní druhy rostlin a zároveň se začlenily i jiné. Je si vědom toho, že je to třeba provádět velmi opatrně, aby se nenarušila ekologická rovnováha. V Zakázaném království existují rostliny, ptáci a někteří drobní savci, kteří ve zbytku světa již vymizeli. Tato země je svatostánkem přírody."

Členové skupiny InternationáL Geographic si pomysleli, že panovník musel být Juditou Kinskou okouzlen stejně jako oni. Tato žena vyvolávala pozoruhodný dojem - vyzařovala z ní kombinace ženskosti a síly osobnosti. Když se na ni člověk díval zblízka, harmonie její tváře a přirozená elegance jejích pohybů byly tak výjimečné, že bylo těžké spustit z ní oči.

"Král je velký ochránce přírody. Škoda, že takových vládců není víc. Odebírá International Geographic, a proto nám umožnil získat víza a souhlasil s tím, že tam natočíme reportáž," objasňovala zase Kate.

"Je to nesmírně zajímavá země," pravila Judita Kinská.

"Už jste tam někdy byla?" otázal se Timothy Bruče.

"Ne, ale hodně jsem o ní četla. Snažila jsem se na tuto cestu připravit, a to nejen pokud jde o mou práci, ale i co se týče lidí, zvyků, obřadů. Nechtěla bych je urazit svými hrubými západními způsoby," usmála se.

"Předpokládám, že jste slyšela o tom pohádkovém Zlatém drakovi," nadhodil Timothy Bruče.

"Říká se, že ho nikdo kromě králů neviděl. Může to být jen legenda," odvětila.

Dál už o tomto tématu nepadla ani zmínka, avšak Alexandr si všiml, jak se babičce rozzářily oči nadšením, a domyslel si, že udělá všechno možné, aby se k tomu pokladu dostala. Výzva být první, kdo potvrdí jeho existenci, byla pro spisovatelku neodolatelná. Kate Coldová a Judita Kinská se dohodly, že si budou předávat informace a pomáhat si, jak se na dvě cizinky v neznámém kraji sluší a patří. Na druhém konci terasy popíjel své pivo Tex Pásovec s novinami na kolenou. Oči mu zakrývaly tmavé zrcadlové brýle, ale Nadia Santosová cítila, že pohledem zkoumá jejich skupinu.

Turistickému chození po městě se mohli věnovat jen tři dny. Měli výhodu, že mnoho lidí mluvilo anglicky, protože Indie byla po několik staletí kolonií britského impéria. Nicméně za tak krátkou dobu nestihli Nové Dillí ani proletět, jak řekla Kate, natož aby pochopili tamní složitou společnost. Ty protiklady by přivedly k šílenství snad každého: na jedné straně neuvěřitelná bída, na druhé přepych a blahobyt. Byly tam miliony analfabetů, ale z univerzit vycházeli ti nejlepší technici a vědci. Ve vsích nebyla pitná voda, zatímco země vyráběla jaderné bomby. Indie měla největší filmový průmysl na světě a také největší počet poustevníků pokrytých popelem, kteří si nikdy nestříhali vlasy ani nehty. Jen tisíce hinduistických božstev nebo kastovní systém by vyžadovaly léta studia.

Alexandra, zvyklého na to, že v Americe si se svým životem každý dělá více méně co chce, zděsila představa, že by lidé byli omezovaní kastou, v níž se narodili. Nadia naopak naslouchala Katinu vysvětlování, aniž by vynášela nějaké soudy.

"Kdyby ses narodila tady, Orle, nemohla by sis vybrat manžela. V deseti letech by tě provdali za padesátiletého starce. Svatbu by domluvil tvůj otec a ty bys na to ani nemohla nic říct," řekl jí Alexandr.

"Můj otec by mi určitě vybral lip než já," usmála se.

"Jsi cvok? Já bych nikdy nic takového nedovolil!" vykřikl chlapec.

"Kdybychom se narodili v Amazonii v kmeni Lidí z mlhy, museli bychom si lovit jídlo otrávenými šípy. Kdybychom se narodili tady, nepřipadalo by nám divné, že nám rodiče domlouvají sňatek," bránila se Nadia.

"Jak můžeš obhajovat tenhle způsob života? Podívej se na tu bídu! Líbilo by se ti takhle žít?"

"Ne, Jaguáre, ale taky by se mi nelíbilo mít víc než potřebuju," odpověděla mu.

Kate Coldová je vzala na prohlídku paláců a chrámů a také s nimi prošla trhy, kde Alexandr koupil své matce a sestrám náramky, zatímco Nadie tam pomalovali ruce henou, jako se to dělá nevěstám. Kresba vypadala úplně jako krajka a vydržela na kůži dva až tři týdny. Borobá seděla jako vždy své paní na rameni nebo na boku, ale tady nevzbuzovala pozornost jako v New Yorku, protože opice tu byly obvyklejší než psi. Na jednom náměstí byli dva zaříkávači hadů, seděli na zemi se zkříženýma nohama a hráli na flétny. Kobry vykukovaly ze svých košíků, vzpřímené a vlnící se, zhypnotizované zvukem fléten. Když to viděla Borobá, začala vřískat, pustila se své paní a rychle vyšplhala na jednu palmu. Nadia se přiblížila k zaříkávačům a začala něco šeptat v řeči pralesa. Hadi se náhle otočili k ní a syčeli, komíhajíce ve vzduchu zašpičatělými jazyky. Na dívku se upřely čtyři protáhlé zornice jako dýky. Než se kdo nadál, kobry vyklouzly ven ze svých košů a začaly se klikatě plazit směrem k Nadie. Na náměstí propukl křik a lidé, kteří byli svědky té události, začali v panice prchat pryč.

Během několika málo okamžiků zůstal poblíž jen Alexandr s babičkou, ochromení překvapením a hrůzou. Zaříkávači se marně snažili ovládnout hady zvukem svých fléten, avšak neodvážili se k nim přiblížit. Nadiu to nijak nerozrušilo, ve zlatavé tváři měla spíš pobavený výraz. Neustoupila ani o milimetr, zatímco kobry se jí obtáčely kolem nohou, šplhaly po jejím útlém těle a s neustálým syčením se jí doplazily až na krk a k obličeji.

Kate, zborcená ledovým potem, myslela, že poprvé v životě omdlí. S žuchnutím si sedla na zem a zůstala tak - bílá a s vytřeštěnýma očima -, aniž by ze sebe dokázala vydat hlásku. Alexandr po chvíli počátečního ohromení pochopil, že se nemá hýbat. Znal přespříliš dobře zvláštní schopnosti své kamarádky; v Amazonii ji viděl vzít do ruky surucucú, jednoho z nejjedovatějších hadů na světě, a odhodit ho daleko od sebe. Předpokládal, že pokud nikdo neudělá nějaký chybný krok, který by mohl kobry rozčílit, Orlovi se nic nestane.

Celý výjev trval několik minut, až dívka vyřkla nějaký příkaz ve svém lesním jazyce, hadi z jejího těla slezli a vrátili se do svých košíků. Zaříkávači je rychle přiklopili víky, popadli koše a uháněli pryč, přesvědčeni, že ta cizinka s peřím ve vlasech je ďábel. Nadia

zavolala Borobá a jakmile jí opička zase seděla na rameni, začala, se s naprostým klidem dál procházet po náměstí.

Alexandr ji s úsměvem následoval, aniž by to nějak komentoval. Velice ho pobavilo, když viděl, jak babička tváří v tvář tomuto nebezpečí úplně ztratila svou obvyklou rozšafnost.

Sekta Škorpiona

Poslední den v Novém Dillí musela Kate Coldová strávit celé hodiny v jedné cestovní kanceláři, kde se snažila získat letenky na jediný let v týdnu do Království Zlatého draka. Nešlo o to, že by bylo tolik cestujících, ale letadlo bylo maličké. Než to vyřídí, dovolila Nadie a Alexandrovi, aby šli sami do Červené pevnosti, která byla poblíž hotelu. Byla to velmi stará velká pevnost, povinná zastávka turistů.

"V žádném případě se nerozdělujte a vraťte se před západem slunce," přikázala jim spisovatelka.

Pevnost využívaly anglické oddíly v době kolonizace Indie. Tato rozlehlá země byla považována za nejcennější klenot britské koruny, až konečně roku 1949 získala nezávislost. Od té doby pevnost nebyla obsazena. Turisté navštěvovali pouze část této obrovské stavby. Málokdo znal její nitro - skutečný labyrint chodeb, tajných sálů a sklepení, táhnoucích se pod městem jako chapadla chobotnice.

Nadia s Alexandrem šli za průvodcem, který prováděl v angličtině skupinu turistů. Dusné polední vedro do pevnosti nepronikalo; uvnitř byl chládek a na zdech skvrny zeleného povlaku vzniklé staletým působením vlhkosti. Vzduch byl prosycen nepříjemným pachem a průvodce jim sdělil, že to je moč tisíců a tisíců krys, které žijí ve sklepích a v noci vylézají. Turisté si zděšeně zacpávali nos a ústa a někteří z nich utekli ven. Nadia náhle ukázala do dálky na Texe Pásovce, opřeného o sloup a rozhlížejíc se na všechny strany, jako by na někoho čekal. V první chvíli ho chtěla jít pozdravit, ale Alexandrovi se jeho chování nezdálo, a tak svou přítelkyni zadržel za paži.

"Počkej, Orle, uvidíme, do čeho je ten chlapík zapletený. Ani trochu mu nevěřím," řekl.

"Vzpomeň si, že ti zachránil život, když tě dav skoro rozmačkal."

"Ano, ale něco se mi na něm nelíbí."

"Proč?"

"Vypadá jako v přestrojení. Nevěřím, že by to skutečně byl hippie, co má zájem o drogy, jak nám tvrdil v letadle. Všimla sis, jaké má svaly? Pohybuje se jako jeden z těch karatistů ve filmech. Hipík závislý na drogách by takhle nevypadal," pravil Alexandr.

Vyčkávali, skryti v zástupu turistů, a nespouštěli z něj oči. Náhle spatřili, jak se několik kroků od Texe Pásovce vynořil vysoký muž, oblečený v tunice a modročerném turbanu skoro stejné barvy jako jeho kůže. Kolem pasu měl širokou, taktéž černou šerpu a za ní zakřivený nůž s kostěnou střenkou. V hodně tmavé tváři s dlouhými vousy a hustým obočím mu svítily oči jako žhavé uhlíky.

Přátelé si všimli gesta, jímž se právě příchozí s Američanem pozdravil, svědčícího o tom, že se znají, a pak viděli, jak první z nich mizí za ohbím zdi a druhý jde za ním. Aniž by se o tom radili, rozhodli se zjistit, o co tu jde. Nadia zašeptala Borobá do ucha příkaz, aby byla úplně zticha a v klidu. Opička se své paní pověsila na záda jako batoh. Sunouce se přilepení zády ke zdi a skrývajíce se za sloupy, postupovali ve vzdálenosti několika metrů za Texem Pásovcem. Někdy se jim ztrácel z dohledu, jelikož pevnost měla složitou architekturu a muž si očividně přál projít bez povšimnutí, avšak Nadiin neomylný instinkt jej vždy zase našel. Hodně se vzdálili od ostatních turistů; už nebyly slyšet žádné hlasy ani nebylo nikoho vidět. Prošli sály, sestoupili po úzkých schodištích se stupni ohlodanými zubem času a opotřebováním a prošli nekonečnými chodbičkami s pocitem, že chodí stále dokola. K pronikavému zápachu se připojil sílící šum připomínající sbor cvrčků.

"Níž už bychom neměli chodit, Orle. Ten zvuk, to je pištění krys. Jsou velice nebezpečné," řekl Alexandr.

"Když do těch sklepů mohli sejít ti dva chlapi, proč bychom nemohli i my?" Odpověděla mu.

Přátelé postupovali podzemím potichu, protože si uvědomili, že ozvěna jejich hlasy opakuje a zesiluje. Alexandr se obával, že pak nedokážou najít cestu zpět, ale nechtěl své pochybnosti vyslovit nahlas, aby svou přítelkyni nepolekal. Neřekl nic ani o tom, že by tam mohla být hnízda hadů, jelikož poté, co viděl Nadiu s kobrami, se mu taková obava nezdála být na místě. Zpočátku pronikalo malými otvory ve stropech a ve stěnách světlo, pak ale museli jít dlouhé úseky potmě,

řídíce se pohmatem po zdech. Tu a tam se houpala slabě svítící žárovka a mohli zahlédnout krysy prosmýkávající se podél zdí. Ze stropu nebezpečně visely elektrické kabely. Všimli si, že podlaha je vlhká a na některých místech protékaly stružky páchnoucí vody. Záhy měli nohy celé zmáčené a Alexandr se snažil nemyslet na to, co by se jim stalo, kdyby došlo ke zkratu. Případná smrt elektrickým proudem mu dělala menší starost než stále agresivnější krysy, které je obklopovaly.

"Nevšímej si jich, Jaguáre. Neodváží se přiblížit, ale jestli ucítí, že máme strach, zaútočí," zašeptala Nadia.

Tex Pásovec zase zmizel. Děti se nacházely v malé klenuté místnosti, kde se dříve skladovala munice a proviant. Tři otvory ústily do čehosi, co vypadalo jako dlouhé tmavé chodby. Alexandr se posunky zeptal Nadii, kterou z nich by měli zvolit, a ona, zmatená, poprvé zaváhala. Nebyla si jistá. Vzala Borobá, postavila ji na zem a lehce ji postrčila, vybízejíc ji, aby rozhodla za ni. Opička se jí střelhbitě vyšplhala zpátky na záda: měla strach z krys a z toho, že se namočí. Nadia zopakovala svůj příkaz, ale zvířátko se od ní nechtělo odtrhnout a jen ukázalo třesoucí se ručkou na otvor po pravé straně, nejužší z těch tří.

Přátelé se vydali směrem, který jim Borobá naznačila. Tápali přikrčení a poslepu, protože elektrické žárovky tam už nebyly, a všude panovala téměř neproniknutelná tma. Alexandr, mnohem vyšší než Nadia, se uhodil do hlavy a vykřikl. Na několik minut je zahalil oblak netopýrů, který u Borobá vyvolal záchvat paniky, takže se schovala své paní pod tričko.

V tu chvíli se chlapec zkoncentroval a zavolal na pomoc černého jaguára. Za pár vteřin dokázal rozpoznat, co je kolem něj, jako kdyby měl tykadla. Tohle trénoval celé měsíce, od té doby, co se v Amazonii dozvěděl, že jaguár, král jihoamerického pralesa, je jeho totemové zvíře. Alexandr byl mírně krátkozraký a potmě viděl špatně i s brýlemi, ale naučil se důvěřovat instinktu jaguára, jehož se mu občas podařilo vyvolat. Následoval Nadiu bez váhání "dívaje se srdcem", jak to dělal stále častěji.

Náhle se Alex zastavil a zadržel svou kamarádku za paži: v onom místě se chodba prudce zatáčela. O něco dál probleskovala slabá záře a až k nim jasně doléhal šum hlasů. Velmi obezřetně vystrčili hlavy a viděli, že asi po třech metrech se chodba rozevírá v další klenutou místnost, stejnou, v jaké byli chvíli předtím.

Tex Pásovec, muž v černých šatech, a další dvě stejně oděná individua seděli na bobku na zemi okolo olejové lampičky vydávající slabé světlo, které ovšem stačilo, aby děti skupinku dobře viděly. Nemohly se víc přiblížit, jelikož neměly, kde se schovat a věděly, že kdyby byly přistiženy, dopadlo by to s nimi zle. Jaguárovi krátce blesklo hlavou, že nikdo neví, kde jsou. Mohli v těch sklepeních zahynout, aniž by někdo celé dny, možná i týdny, našel jejich ostatky. Cítil se zodpovědný za Nadiu, byl to nakonec jeho nápad, sledovat Texe, a teď se ocitli v téhle šlamastyce. Muži mluvili anglicky, ale zatímco hlas Texe Pásovce byl zřetelný, ostatní měli téměř nesrozumitelný přízvuk. Nicméně bylo zřejmé, že se jedná o nějakou obchodní záležitost. Viděli, jak Tex Pásovec předává muži, který vypadal jako vůdce celé skupiny, svazek bankovek. Pak slyšeli, jak dlouze diskutují o něčem, co vypadalo jako plán akce, který zahrnoval střelné zbraně, hory a snad nějaký chrám nebo palác, tím si nebyli jisti. Vůdce rozložil na hliněné podlaze mapu, urovnal ji dlaní a špičkou nože na ní Texi Pásovci ukázal trasu. Světlo olejové lampičky muže naplno ozařovalo. Ze své vzdálenosti děti na mapu dobře neviděly, ale zcela jasně rozeznaly znamení vypálené na mužově snědé ruce a všimly si, že stejný motiv se opakuje i na kostěné střence jeho nože. Byl to škorpion. Alexovi se zdálo, že už viděli dost a měli by se vrátit dřív, než muži svou schůzku ukončí. Jediným východem z místnosti byla chodba, kde stáli. Měli by se vzdálit dřív, než spiklenci budou chtít jít zpátky, jinak budou odhaleni. Nadia se opět poradila s Borobá, která bez váhání ukazovala z ramene své paní cestu. Alexandr si s úlevou vzpomněl, co mu radíval otec, když spolu lezli po horách: "Čel všem překážkám tak, jak přicházejí, neztrácej sílu obavami z toho, co by se v budoucnu mohlo stát." Usmál se a pomyslel si, že by si neměl dělat takové starosti, vždyť přece danou situaci nemusel řešit vždycky právě on. Nadia byla člověkem s řadou schopností a nápadů, jak už mnohokrát prokázala. Neměl by na to zapomínat. Po patnácti minutách vystoupali na úroveň ulice a brzy zaslechli hlasy turistů. Zrychlili krok a vmísili se do davu. Texe Pásovce už nespatřili.

"Víš něco o škorpionech, Kate?" zeptal se Alexandr babičky, když se sešli v hotelu.

"Někteří z těch, kteří žijí v Indii, jsou velmi jedovatí. Když tě bodnou, můžeš umřít. Doufám, že to se nestane, protože by nás to cestou mohlo zdržet a na pohřby nemám čas," odpověděla, předstírajíc lhostejnost.

"Ještě mě žádný nebodl."

"Proč tě to tedy zajímá?"

"Chci vědět, jestli škorpion něco znamená. Není to třeba "nějaký náboženský symbol?"

"Had ano, především kobra. Podle legendy jeden obrovský had chránil Buddhu, když meditoval. Ale o škorpionech nic nevím."

"Mohla bys to zjistit?"

"Musela bych se spojit s tím otravným Ludovikem Leblankem. Jsi si jistý, že po mně chceš takovou oběť, chlapče?" procedila spisovatelka mezi zuby.

"Myslím, že to může být velice důležité, babi, tedy promiň, Kate."

Zapnula svůj notebook a poslala profesorovi zprávu. Vzhledem k časovému rozdílu nebylo možné mu telefonovat. Nevěděla, kdy přijde odpověď, ale doufala, že brzy, protože netušila, zda pak spolu budou moci navázat spojení ze Zakázaného království. A v náhlém popudu poslala zprávu také Isaaku Rosenblatovi, aby se ho zeptala, jestli ví něco o nějakém zlatém drakovi, který se má nacházet v zemi, kam směřují. K jejímu překvapení zlatník odpověděl okamžitě: "Děvče! Jak jsem rád, že ses mi ozvala! Samozřejmě, že vím o té soše, každý slušný zlatník zná její popis, protože jde o jeden z nejneobyčejnějších a nejvzácnějších předmětů na světě. Nikdo toho slavného draka neviděl a není ani na žádné fotografii, existují však jeho kresby. Je šedesát centimetrů dlouhý a tvrdí se, že je z masivního zlata. To ovšem není všechno: zlatnická práce je velmi stará a překrásná. Kromě toho je vykládaný drahými kameny - jen ty dva dokonalé hvězdicově vybroušené rubíny, dokonale symetrické, které má podle legendy místo očí, by stály celé jmění. Proč se mě na to ptáš? Doufám, že nemáš v úmyslu toho draka ukrást jako ty diamanty z Amazonie?"

Kate zlatníka ujistila, že přesně to má v úmyslu, a rozhodla se neopakovat mu, že diamanty našla Nadia. Dělalo jí dobře, když si Isaac Rosenblat myslel, že by je dokázala ukrást. Říkala si, že takhle o ni zájem jejího bývalého ctitele jen tak neopadne.

Hlasitě se rozesmála, ale její smích vzápětí přešel v kašel. Zašátrala v jedné ze svých četných kapes a vytáhla z ní placatici s lékem z Amazonie.

Odpověď profesora Ludovika Leblanka byla dlouhá a zmatená, jako všechno, co dělal. Začínala náročným výkladem o tom, jak se on,

mezi mnoha svými zásluhami, stal prvním antropologem, který rozluštil význam škorpiona v mytologii sumerské, egyptské, indické a bia bia bia - následovalo třiadvacet dalších odstavců o jeho znalostech a vlastní moudrosti. Mezi těmito třiadvaceti odstavci však tu a tam byly roztroušeny některé velmi důležité údaje, které Kate Coldová musela z té snůšky blábolu vylovit. Mrzutě si povzdechla a pomyslela si, jak těžké je toho náfuku snášet. Musela si jeho vzkaz přečíst několikrát, aby shrnula to, co bylo skutečně důležité.

"Podle Leblanka existuje na severu Indie sekta, která uctívá škorpiona. Její členové mají jeho znak vypálený rozžhaveným železem zpravidla na hřbetě pravé ruky. Mají pověst krvežíznivých, nevzdělaných a pověrčivých lidí," informovala svého vnuka a Nadiu. Dodala, že sekta je nenáviděná, neboť během boje za nezávislost Indie dělala špinavou práci pro britské jednotky, přičemž mučila a vraždila vlastní krajany. Muži sekty Škorpiona dosud bývají najímáni jako žoldnéři, jelikož to byli divocí válečníci, kteří prosluli zručností v používání svých dýk.

"Jsou to lupiči a pašeráci, ale vydělávají si na živobytí i jako nájemní vrazi," vysvětlila jim spisovatelka.

Chlapec jí vylíčil, co viděli v Červené pevnosti. Ačkoli Kate byla v pokušení vyčinit jim za to, že se vystavili takovému nebezpečí, neudělala to. Během cesty do Amazonie se naučila důvěřovat jim.

"Nepochybuji, že muži, které jste viděli, k té sektě patří. Leblanc píše, že její členové nosí bavlněné tuniky a turbany, obarvené indigem, rostlinnou šťávou. Ta barva se jim lepí i na kůži a časem se stává neodstranitelnou jako tetování, proto jsou známí jako modří válečníci". Jsou to nomádi, žijí na hřbetě svých koní, nemají nic než své zbraně a od dětství jsou cvičeni k boji," upřesnila Kate.

"Ženy mají taky modrou kůži?" zeptala se Nadia.

"Je zajímavé, že se na to ptáš, děvče. Ženy v té sektě nejsou."

"A jak mají děti, když tam nejsou ženy?"

"Nevím, možná děti nemají."

"Jestliže se od malička cvičí v boji, musí se v té sektě přeci rodit děti," trvala na svém Nadia.

"Možná je kradou nebo kupují. V téhle zemi je velká bída, mnoho dětí je opuštěných a jsou i rodiče, kteří své děti nemohou uživit, a tak je prodají," řekla Kate Coldová.

"Říkám si, jaké pletky asi může mít Tex Pásovec se sektou Škorpiona," zamumlal Alexandr.

"Nemůže to být nic dobrého," řekla Nadia.

"Myslíš, že jde o drogy? Vzpomeň si, co říkal v letadle: že v Zakázaném království volně roste marihuana a opium."

"Doufám, že se s tím chlapem už nesetkáme a pokud ano, nechci, abyste si s ním něco začínali, rozuměli jste mi?" nařídila jim babička rezolutně. Kamarádi přikývli, ale spisovatelka zahlédla pohled, kterým po sobě střelili, a bylo jí jasné, že zvědavost Nadii a Alexandra žádná její výstraha nezadrží.

O hodinu později se skupina International Geographic shromáždila na letišti, aby nasedla do letadla do Tunkhaly, hlavního města Království Zlatého draka. Setkali se tam s Juditou Kinskou, která cestovala stejným letem. Zahradní architektka na sobě měla šaty z bílého plátna a dlouhý plášť z téhož materiálu, vysoké boty a stejnou odřenou kabelu, kterou u ní viděli už předtím. K jejím zavazadlům patřily dva kufry z látky tlusté jako koberec, kvalitní výroby, ale také velmi opotřebované. Bylo zřejmé, že hodně cestovala, avšak ani její oděv ani zavazadla nevypadaly kvůli opotřebení zanedbaně. Členové expedice International Geographic naopak ve svém vybledlém a zmačkaném oblečení a s vaky a batohy vyhlíželi jako uprchlíci utíkající před nějakou katastrofou.

Letadlo bylo starého typu, s vrtulí a s kapacitou pro osm cestujících a dva členy posádky. Dalšími pasažéry byl Ind, který měl v Zakázaném království nějaké obchody, a mladý lékař, čerstvý absolvent univerzity v Novém Dillí, vracející se do své země. Cestující se mezi sebou bavili o tom, že to letadélko nevypadá jako příliš bezpečný prostředek k překonání himálajských hor, ale pilot jim s úsměvem odpověděl, že se nemusí ničeho bát: během deseti let jeho praxe nikdy neměli vážnou nehodu, ačkoli větry mezi srázy bývají velmi silné.

"Jakými srázy?" otázal se znepokojeně Joel González.

"Doufám, že to uvidíte, je to velkolepá podívaná. Nejlepší období k létání je od října do dubna, kdy je jasná obloha. Je-li oblačno, není vidět nic," řekl pilot.

"Dnes je trochu zataženo. Jak to uděláme, abychom se neroztříštili o skály?" zeptala se Kate Coldová.

"Tohle je nízká oblačnost, brzy uvidíte nebe bez mráčku, paní. Mimoto znám cestu zpaměti, můžu letět se zavřenýma očima."

"Doufám, že je budete mít pěkně doširoka otevřené, mladíku," odvětila suše.

"Myslím, že tak za půl hodiny budou ty mraky za námi," uklidnil ji pilot a dodal, že měli štěstí, neboť lety mívají i několikadenní zpoždění, záleží na počasí.

Jaguár i Orel s uspokojením zjistili, že Tex Pásovec na palubě není. Žádný z pasažérů, kteří touto trasou letěli poprvé, nebyl připraven na to, co je čekalo. Bylo to horší, než horská dráha v zábavním parku. Zalehly jim uši a žaludek se jim smrskl, zatímco letadlo stoupalo kolmo vzhůru jako šíp. Náhle se střemhlav propadli o několik set metrů a tehdy měli pocit, že se jim vnitřnosti připlácly k mozku. Když se zdálo, že se letadlo konečně trochu ustálilo, pilot v ostrém úhlu zahnul, aby se vyhnul jednomu z himálajských vrcholů, takže skoro viseli hlavou dolů, a pak se stejně ostře otočil na druhou stranu.

Z okének mohli po obou stranách vidět svahy hor a dole, hrozně dole, neuvěřitelné propasti, jejichž dno bylo v nedohlednu. Jediný chybný pohyb nebo krátké pilotovo zaváhání a letadélko by se roztříštilo o skály nebo by se zřítilo jako kámen. Vál rozmarný vítr, který jimi v nárazech pohazoval kupředu, avšak když přelétli přes horu, mohl se obrátit proti nim a držet je ve vzduchu ve zdánlivé nehybnosti. Indický obchodník a lékař ze Zakázaného království byli dost nervózní a přilepení ke svým sedadlům, ačkoli říkali, že už tuto zkušenost mají za sebou. Členové expedice International Geographic se oběma rukama drželi za břicho a snažili se ovládnout nevolnost a strach. Všichni to však snášeli bez poznámek, dokonce i Joel González, bílý jako křída, mumlající modlitby a hladící stříbrný kříž, jenž stále nosil na krku. Všichni si všimli, jak klidná je Judita Kinská, která si listovala v knize o tulipánech a vůbec se jí nedělalo špatně.

Let trval několik hodin, jež jim připadaly jako několik dní, a pak střemhlav přistáli na krátké plošině rýsující se uprostřed vegetace. Shora viděli nádhernou krajinu Zakázaného království: v majestátním řetězu zasněžených hor byla řada úzkých údolí a teras na svazích kopců, kde bujela subtropická flóra. Vesnice vypadaly jako bílé domečky pro panenky, nahodile rozeseté na téměř nepřístupných místech. Hlavní město leželo v dlouhém a úzkém údolí, sevřeném horami. Zdálo se nemožné sem letadlo vmanévrovat, avšak pilot dobře věděl, co dělá. Když se konečně dotkli země, všichni tleskali, oslavujíce jeho úžasnou zručnost. Venku hned přistavili schůdky a otevřeli dvířka letadla. Cestující se s velkou námahou postavili na nohy a klopýtavě postupovali k východu, s pocitem, že mohou každou chvíli

začít zvracet nebo omdlít, až na ledově klidnou Juditu Kinskou, zachovávající si svou důstojnost.

První došla ke dveřím Kate Coldová. Do tváře ji uhodil závan větru a vzkřísil ji. S úžasem spatřila, že dole před schůdky leží nádherně tkaný koberec, spojující letadlo s dveřmi malé pestrobarevné budovy ze dřeva se střechou jako pagoda. Po obou stranách koberce čekaly děti s košíky květin. Podél cesty byly zapíchané tenké tyčky, na nichž vlály dlouhé hedvábné praporky.

Několik hudebníků oblečených v šatech měňavých barev a ve velkých kloboucích hrálo na bubny a kovové hudební nástroje. Pod schody stáli čtyři hodnostáři nastrojení ve slavnostních úborech: měli na sobě hedvábné suknice těsně uvázané kolem pasu šerpami tmavě modré barvy, odznak svého ministerského postu, dlouhé kabátce vyšívané koraly a tyrkysy a vysoké špičaté kožené klobouky se zlatými ozdobami a stužkami. V rukou drželi jemné bílé šály.

"No ne! Takové uvítání jsem nečekala," zvolala spisovatelka, uhlazujíc si prsty své šedé kadeře a příšernou vestu s tisíci kapes. Sešla dolů, následována svými kolegy, usmívajíc se a zdravíc kynutím ruky, avšak její pozdrav nikdo neopětoval. Prošli kolem hodnostářů a dětí s květinami, kteří jim nevěnovali jediný pohled: jako by vůbec neexistovali.

Za nimi vystoupila Judita Kinská, klidná, s úsměvem na rtech, naprosto dokonalá. V tu chvíli hudebníci rozpoutali svými nástroji ohlušující rámus, děti začaly metat déšť okvětních lístků a hodnostáři se hluboce poklonili. Judita Kinská je pozdravila lehkou úklonou a pak napřáhla ruce, na nichž spočinuly bílé hedvábné šály zvané khatag.
Reportéři časopisu International Geographic viděli, jak z domečku s pagodovou střechou vyšel průvod několika bohatě nastrojených osob. V jeho středu kráčel muž vyšší než ostatní, asi šedesátiletý, ale mladistvého držení těla, oblečený v prosté dlouhé sukni neboli sarongů tmavě červené barvy, která mu zakrývala dolní část těla, a v šafránově žluté látce přehozené přes rameno. Byl prostovlasý, s oholenou hlavou. Šel bos a jeho jedinými ozdobami byly modlitební náramek zhotovený z jantarových korálků a medailon zavěšený na prsou. Byť v kontrastu s přepychovým úborem ostatních vyhlížel tak nesmírně prostě, neměli nejmenších pochyb, že tento muž je král. Cizinci ustoupili, aby jej nechali projít a automaticky se hluboce poklonili, stejně jako ostatní - taková autorita z panovníka vyzařovala.

Král pozdravil Juditu Kinskou úklonou hlavy, kterou tiše opětovala, a vzápětí si s řadou složitých projevů úcty vyměnili šály. Ona provedla všechny obřadní úkony naprosto bezvadně; nežertovala, když Kate Coldové říkala, že do hloubky prostudovala zvyky této země. Jakmile ukončili obřad vítání, oba se s králem široce usmáli a stiskli si ruce po západním způsobu.

"Buďte vítána v naší skromné zemi," řekl vládce anglicky s britským přízvukem.

Panovník a jeho host se vzdálili, následováni početným doprovodem, zatímco Kate a její společníci se rozpačitě škrábali na hlavě, zmateni výjevem, jehož byli svědky. Judita Kinská musela na krále udělat neobyčejný dojem, když ji nepřijal jako pouhou krajinářku najatou k výsadbě tulipánů ve své zahradě, ale uvítal ji jako zplnomocněnou velvyslankyni.

Shromažďovali svá zavazadla, obsahující i vaky s fotoaparáty a stativy, když k nim přišel muž, který se představil jako Wandgi, jejich průvodce a tlumočník. Měl na sobě typický místní oděv: sarong uvázaný kolem pasu pruhovanou šerpou, krátký kabátek bez rukávů a hladké kožené boty. Kate zaujal jeho klobouk italského typu, jaký nosívají filmoví mafiáni. Naložili zavazadla do rozhrkaného džípu, usadili se v něm jak nejpohodlněji to šlo a vyrazili směrem k hlavnímu městu, které podle Wandgiho "nebylo dál než támhle". Cesta však trvala skoro tři hodiny, protože to, čemu on říkal "silnice", byla úzká stezka plná zatáček. Průvodce mluvil zastaralou angličtinou s těžko srozumitelným přízvukem, jako by se ji učil z knih a neměl mnoho příležitostí aktivně ji používat.

Po cestě procházeli mniši a mnišky různého věku, někteří jen pěti či šestiletí, se svými miskami na vyžebrané jídlo. Proudili tudy i pěší venkované, obtěžkaní kabelami, mladí lidé na kolech a dvoukolky tažené buvoly. Lidé byli velice krásné rasy, středně vysocí, s aristokratickými rysy a důstojným držením těla. Stále se usmívali, jako by byli opravdu a nefalšovaně spokojeni. Jediná motorová vozidla, která Kate s doprovodem viděli, byla jedna stará motorka s deštníkem na způsob improvizované střechy a malý autobus pomalovaný tisíci barvami a nabitý pasažéry, zvířaty a zavazadly. Aby se mohli minout, musel džíp počkat stranou, protože obě vozidla by se na úzkou cestu nevešla. Wandgi jim oznámil, že Jeho Veličenstvo vlastní několik moderních automobilů a Judita Kinská jistě už před hodnou chvílí dorazila do hotelu.

"Král se obléká jako mnich," poznamenal Alexandr.

"Jeho Veličenstvo je náš duchovní vůdce. Počáteční léta svého života strávil v tibetském klášteře. Je to velmi svatý muž," vysvětlil průvodce, přičemž spojil natažené dlaně před obličejem a uklonil se na znamení úcty.

"Myslela jsem, že mniši žijí v celibátu," řekla Kate Coldová.

"Mnozí z nich ano, ale král se musí oženit, aby dal království dědice. Jeho Veličenstvo je vdovec. Jeho milovaná manželka zemřela před deseti lety."

"Kolik měli dětí?"

"Byli požehnáni čtyřmi syny a pěti dcerami. Jeden z jejich synů bude králem. Tady to není jako v Anglii, kde korunu dědí ten nejstarší. Naším králem se po smrti svého otce stává princ s nejčistším srdcem," řekl Wandgi.

"Jak víte, který z nich má nejčistší srdce?" zeptala se Nadia.

"Král s královnou své děti dobře znají a obvykle to vytuší, avšak jejich rozhodnutí musí být potvrzeno velkým lamou, který prozkoumá hvězdná znamení a podrobí vybrané dítě řadě zkoušek, aby určil, zda je skutečně vtělením některého z předchozích panovníků."

Vysvětlil jim, že tyto zkoušky jsou nezvratitelné. Při jedné z nich princ například musí poznat sedm předmětů, které před tisíci osmi sty lety používal první vládce Království Zlatého draka. Předměty se položí na zem, smíchané s jinými věcmi, a dítě z nich vybírá. Pokud projde touto první zkouškou, čeká jej jízda na divokém koni. Je-li vtělením krále, zvíře uzná jeho převahu a zklidní se. Dítě také musí přeplavat prudce se valící ledové vody posvátné řeky. Těm s čistým srdcem proud pomůže, ostatní nezvládnou. Metoda zkoušet prince tímto způsobem nikdy neselhala. Wandgi jim řekl, že Zakázané království mělo po celou svou historii vždy spravedlivé a předvídavé panovníky, a dodal, že nikdy nebylo napadeno ani kolonizováno, ačkoli nemá vojsko, které by bylo schopné čelit mocným sousedům, Indii a Číně. V současné generaci byl jako nástupce svého otce vybrán nejmladší syn, jenž byl v době matčiny smrti ještě malé děcko. Lámové mu dali jméno, které měl ve svých předchozích vtěleních: Dii Bahadur, "Statečné srdce". Od té doby ho nikdo neviděl, podstupuje výcvik na tajném místě.

Kate Coldová využila příležitosti zeptat se průvodce na záhadného Zlatého draka. Wandgi nevypadal, že by o tom chtěl mluvit, ale i z jeho vyhýbavých odpovědí mohla skupina International

Geographic vyvodit určité údaje. Socha zřejmě měla schopnost předpovídat budoucnost, avšak tajný jazyk proroctví dokázal rozluštit jen král. Důvod, proč musel mít čisté srdce, byl ten, že moc Zlatého draka směla být využívána pouze k ochraně národa, nikdy k osobním účelům. V králově srdci nesměla sídlit hrabivost.

Cestou viděli domky vesničanů a mnoho chrámů, které se daly hned rozpoznat podle modlitebních praporků třepotajících se ve větru, podobných, jaké viděli na letišti. Průvodce se zdravil s lidmi, které míjeli; zdálo se, že se tu všichni znají.

Cestou minuli řady chlapců oblečených v mnišských tunikách tmavě červené barvy a průvodce jim vysvětlil, že větší část výuky probíhá v klášterech, kde žáci žijí od pěti či šesti let. Někteří z nich klášter nikdy neopustí, neboť raději jdou ve stopách svých učitelů, lámů. Děvčata chodí do jiných škol než chlapci. Mají tu i univerzitu, ale kdo chce být skutečným odborníkem, studuje většinou v Indii a někdy i v Anglii, pokud si to jeho rodina může dovolit nebo student zaslouženě získá vládní stipendium.

Z dvojice skromných obchůdků trčely televizní antény. Wandgi jim řekl, že v době, kdy se vysílá program, se tam scházejí sousedé, ovšem jelikož elektřina dost často vypadává, časový rozvrh vysílání se mění. Dodal, že větší část země už má telefonické spojení - aby si člověk zavolal, stačí zajít na poštovní úřad - pokud v daném místě je - či do školy, kde je vždy jeden telefon k dispozici. Doma samozřejmě telefon nikdo nemá, protože to není nutné. Timothy Bruče a Joel González se po sobě s obavami podívali. Budou moci v zemi Zlatého draka používat své mobily?

"Dosah těchto telefonuje velmi omezen horami, proto jsou tu téměř neznámé. Vyprávěli mi, že ve vaší zemi už spolu nikdo nemluví z očí do očí, ale jen po telefonu," pravil průvodce.

"A přes elektronickou poštu," dodal Alexandr.

"O tom jsem slyšel, ale neviděl jsem to," řekl Wandgi.

Krajina vypadala jako ve snu, nedotčená moderní technikou. Půda se obdělávala s pomocí buvolů, pomalu a trpělivě táhnoucích pluhy. Na svazích kopců, do nichž se zařezávaly terasy, byly stovky rýžových políček smaragdově zelené barvy. Na kraji cesty rostly neznámé druhy stromů a květin a vzadu se tyčily zasněžené vrcholy Himaláje.

Alexandr poznamenal, že zemědělství se tu zdá být velmi zaostalé, ale babička mu řekla, že ne vše se měří jen z hlediska výnosu,

a dodala, že tohle je jediná země na světě, kde je ekologie mnohem důležitější než obchody. Wandgi se těmito slovy cítil polichocen, ale neřekl na to nic, aby návštěvníky neponížil; vždyť pocházeli ze země, kde podle toho, co slyšel, byl obchod tím nejdůležitějším.

O dvě hodiny později se slunce skrylo za hory a na zelená rýžová pole padl večerní stín. Tu a tam se vynořovala třepotavá světýlka máslových lampiček v domech a chrámech. Byl slabě slyšet hrdelní zvuk velkých trubek mnichů, svolávajících k večerní modlitbě.

O něco později zdálky zahlédli první budovy hlavního města Tunkhaly, které se vzhledem příliš nelišilo od vesnice. Na hlavní ulici bylo několik lamp, a tak mohli ocenit všudypřítomnou čistotu a pořádek, stejně jako všimnout si protikladů: vedle italských motorek se po ulici pohybovali jakové, babičky nesly svá vnoučata na zádech a provoz řídili strážníci oblečení jako starodávní princové. Mnoho domů mělo dveře otevřené dokořán a Wandgi jim vysvětlil, že tam prakticky neexistuje zločinnost, a navíc že se tam všichni znají. Kdokoli, kdo do domu vstoupí, může být přítel nebo příbuzný. Policie měla málo práce, pouze střežila hranice, udržovala pořádek při slavnostech a dohlížela na bouřící se studenty.

V obchodech ještě měli otevřeno. Wandgi zastavil džíp před jedním krámkem, o něco větším než skříň, kde byla k maní zubní pasta, sladkosti, svitky filmu Kodak, pohlednice vybledlé sluncem a několik časopisů a novin z Nepálu, Indie a Číny. Všimli si, že tam prodávají i prázdné plechovky, lahve a použité papírové tašky. Každá věc, i ta nejméně významná, měla hodnotu, protože jich nebylo nazbyt. Nic nepřišlo nazmar, všechno se použilo nebo recyklovalo. Plastiková taška nebo skleněná lahvička byly úplné poklady.

"To je můj skromný obchod a vedle je můj malý dům, kde mi bude nesmírnou ctí vás uvítat," oznámil jim Wandgi s uzarděním, neboť nechtěl, aby si cizinci mysleli, že je domýšlivý. Přišla je přivítat patnáctiletá dívka.

"A tohle je má dcera Pema. Její jméno znamená Lotosový květ," dodal průvodce.

"Lotosový květ je symbolem čistoty a krásy," řekl Alexandr a začervenal se jako Wandgi, jelikož sotva to vyslovil, připadalo mu to směšné.

Kate se na něj poočku překvapeně podívala. On na ni mrkl a pošeptal jí, že to četl v knihovně, než se vydali na cestu.

"A cos ještě zjistil?" zašeptala nenápadně.

"Zeptej se a uvidíš, Kate, vím toho skoro tolik jako Judita Kinská," odpověděl Alexandr stejným tónem.

Pema se s neodolatelným kouzlem usmála, sepjala dlaně před obličejem a uklonila se v tradičním pozdravu. Byla štíhlá a rovná jako bambusový stvol, její pleť vypadala ve žlutém světle lamp jako mramor a velké oči jí rozpustile zářily. Černé vlasy jí volně splývaly na ramena a na záda jako jemný závoj. I ona, stejně jako ostatní lidé, které dosud viděli, měla na sobě typický místní oděv. Mezi oblečením mužů a žen nebyl příliš velký rozdíl, všichni nosili sukni neboli sarong a kabátek či halenu.

Nadia s Pernou na sebe hleděly se vzájemným úžasem. Na jedné straně dívka, která přijela ze samého srdce Jižní Ameriky, s peřím ve vlasech a černou opičkou pevně ji objímající kolem krku, na druhé děvče s půvabem baletky, narozené ve vrcholcích nejvyšších asijských hor. Obě cítily, jak je spojuje okamžitý příval sympatie.

"Pokud si budete přát, možná by Pema zítra mohla dívence a babičce ukázat, jak nosit sarong," navrhl rozpačitě průvodce. Alexandr sebou trhl, když uslyšel slovo "babička", ale Kate Coldová na to nijak nereagovala. Spisovatelka si právě uvědomila, že šortky, které na sobě s Nadiou mají, působí v této zemi urážlivě.

"Budeme jí velice vděčné," odpověděla Kate a uklonila se přitom s dlaněmi spjatými před obličejem. Vyčerpaní cestující konečně dorazili do hotelu, jediném v hlavním městě i v celé zemi. Těch pár turistů, kteří se odvážili vypravit se do vesnic ve vnitrozemí, spávalo v domech venkovanů, kde byli vždy velmi pěkně přijati. Nikomu nebyla odepřena pohostinnost. Dovlekli svá zavazadla do dvou pokojů, kde budou přebývat - v jednom Kate s Nadiou, v druhém muži. Ve srovnání s neuvěřitelným přepychem indického maháradžova paláce působily místnosti tohoto hotelu jako mnišské cely.

Oblečení a neumytí padli do postelí, zmoženi únavou, za chvíli se probudili ztuhlí zimou. Teplota prudce klesla. Vzali si na pomoc baterky a v rohu objevili těžké vlněné pokrývky pečlivě složené na hromadu, jimiž se mohli přikrýt a spát až do svítání, kdy je vzbudilo zvonění kterými se mniši svolávali k modlitbě.

Wandgi a Pema na ně čekali se skvělou zprávou, že budou následujícího dne přijmutí. Zatímco si dopřávali vydatnou snídani složenou z čaje, zeleniny a rýžových knedlíčků které museli jíst třemi prsty pravé ruky, jak vyžadovaly dobré způsoby, průvodce je obeznámil s protokolem návštěvy v paláci.

Nejprve bude třeba koupit vhodné oblečení pro Nadiu a, muži by měli mít sako. Král je velice tolerantní člověk a pochopí, že se jedná o členy expedice v pracovním oděvu, jistě v každém případě by měli projevit svou úctu. Vysvětlil jak se vyměňují obřadní šály khatag, že mají zůstat klečet na předepsaných místech, dokud jim nebude naznačeno, že si mohou stoupnout, a že na krále nesmí promluvit dřív, než začne mluvit on.

Nabídnou-li jim jídlo nebo čaj, mají třikrát odmítnout a pak tiše a pomalu jíst, aby dali najevo, že si potravy váží. Je nezdvořilé při jídle mluvit. Borobá zůstane s Pernou. Wandgi nevěděl co říká protokol pokud jde o opice.

Kate Coldové se podařilo propojit svůj počítač s jednou ze dvou hotelových telefonních linek, aby poslala zprávu do redakce časopisu International Geographic a spojila se s profesorem Leblankem. Ten muž byl neurotik, ale nedalo se upřít, že je i nevyčerpatelnou studnicí informací. Kate Coldová se ho zeptala, co ví o výchově králů a o legendě Zlatého draka. Brzo o tom dostala celou přednášku.

Pema zavedla Kate s Nadiou do jednoho domu, kde měly sarongy a každá z nich si vzala tři, protože několikrát pršelo a bylo třeba je nechat schnout. Naučit se je obtočit kolem těla a upevnit je šerpou nebylo lehké ani pro jednu.

Nejdřív je měly tak natěsno, že nemohly udělat ani krok, pak zase tak volné, že se jim při prvním pohybu svezly dolů, a pak Nadia po několika pokusech správnou techniku, ale Kate vypadala jako zabandážovaná mumie. Nemohla si sednout a chodila jako zajatec s pouty na nohou. Když ji Alexandr a oba fotografové uviděli, vybuchli nezadržitelným smíchem, zatímco ona klopýtala, mumlala si něco mezi zuby a kašlala.

Královský palác byl největší stavbou v Tunkhale. Bylo v něm přes tisíc místností rozmístěných ve třech viditelných podlažích a v dalších dvou skrytých v podzemí a byl strategicky umístěn na strmém kopci, k němuž se přicházelo klikatou cestou, lemovanou modlitebními praporky na pružných bambusových tyčích. Budova byla postavena ve stejně elegantním stylu jako ostatní domy, dokonce i ty nejskromnější, ale měla střechy z tašek v různých úrovních a korunované starými keramickými figurami mytologických bytostí. Balkony, dveře a okna byly pomalované obrazci neobvyklých barev.

Stráž drželi vojáci oblečení ve žluté a červené, v kožených kazajkách a přilbách s pery. Byli ozbrojeni meči, luky a šípy. Wandgi návštěvníkům vysvětlil, že funkce stráží je čistě dekorativní; skuteční policisté používají moderní zbraně. Dodal, že luk je v Zakázaném království tradiční zbraní a střelba z luku je zároveň oblíbeným sportem. Výročních soutěží se účastní dokonce i král.

Přijali je dva úředníci, vyšňoření ve složitých dvorských úborech, kteří je vedli několika sály, v nichž jediné zařízení představovaly nízké stolky, velké truhly z polychromovaného dřeva a hromady kulatých polštářků k sezení. Byly tam i nějaké náboženské sochy s obětinami: svíčkami, rýží a okvětními plátky. Na zdech se skvěly fresky, některé tak staré, že motivy, které na nich původně byly, téměř zmizely. Spatřili několik mnichů se štětci, lahvičkami s barvami a tenkými zlatými plátky, kteří fresky s nekonečnou trpělivostí obnovovali. Všude visely nádherné nástěnné textilie vyšívané hedvábím a atlasem.

Prošli dlouhými chodbami lemovanými dveřmi vedoucími do kanceláří, kde pracovaly desítky úředníků a mnichů - písařů. Ještě nezačali pracovat s počítači - všechny údaje veřejné správy se dosud zapisovaly ručně do sešitů. Byla tam i místnost, kde se prováděly věštby. Sem přicházeli lidé, aby požádali o radu lamy a mnišky, kteří měli věštecký dar a pomáhali jim ve chvílích pochybností. Pro buddhisty ze Zakázaného království byla cesta ke spasení vždy individuální a spočívala v soucitu se vším, co existuje. Teorie bez praxe byla k ničemu. Prostřednictvím dobrého duchovního vedení, rady či věštby bylo možné napravit směr cesty a urychlit její výsledky. Došli do velkého sálu bez ozdob, kde se uprostřed tyčil obrovský Buddha z pozlaceného dřeva, jehož čelo dosahovalo až ke stropu. Uslyšeli hudbu jako by hrály mandolíny a pak si všimli, že to zpívá několik mnišek. Melodie stoupala a stoupala. Pak náhle klesla a změnila rytmus. Před monumentální sochou byl modlitební koberec, zapálené svíčky, vonné tyčinky a košíky s obětinami. Návštěvníci napodobili hodnostáře a třikrát se před sochou poklonili, dotýkajíce se čelem země.

Král je přijal v sále zařízeném tak jednoduše a vkusně jako zbytek paláce, ale vyzdobeném textiliemi s náboženskými výjevy a obřadními maskami, visícími na zdech. Z ohleduplnosti a jako projev úcty vůči cizincům, kteří nebyli zvyklí sedět na zemi, tam postavili čtyři židle.

Za králem visela nástěnná textilie s vyšívaným zvířetem, které Nadiu a Alexe překvapilo, protože se velmi nápadně podobalo krásným okřídleným drakům, které viděli v samém srdci Amazonie, uvnitř tepui kde se nalézalo město Netvorů. Tito draci byli poslední z druhu, o němž se soudilo, že vyhynul už před tisíciletími. Královská textilie dokazovala, že kdysi zajisté žili i v Asii. Panovník na sobě měl tutéž tuniku jako předchozího dne a na hlavě navíc zvláštní pokrývku, která vypadala jako látková přilba. Na hrudi se mu skvěl medailon - odznak jeho moci -, starobylý zlatý kotouč vykládaný koraly. Seděl v pozici lotosového květu na půl metru vysokém pódiu.

Vedle vládce ležel nádherný levhart, natažený jako kočka, který se při pohledu na návštěvníky napřímil a s nastraženýma ušima a s vyceněnými zuby se zadíval upřeně na Alexandra. Pánova ruka na hřbetě ho uklidnila, ale jeho protáhlé oči se od amerického chlapce neodtrhly.

S králem bylo několik hodnostářů, nádherně oděných v pruhovaných látkách, vyšívaných kabátcích a kloboucích zdobených velkými zlatými plátky, ačkoli někteří z nich měli boty ze západu a úřednické kufříky. Bylo tam i několik mnichů ve svých červených tunikách. Vedle krále stáli dva mladíci a tři dívky, vysocí a vznešení; návštěvníci usoudili, že jsou to jeho děti. Jak je Wandgi poučil, nepřijali nabízené židle, aby nebyli ve stejné výšce jako hlava státu, zvolili raději malé vlněné koberečky, položené před královským pódiem.

Když si vyměnili khatagy a pozdravili se podle daných pravidel, vyčkali cizinci králova znamení, že se mohou posadit, a usadili se na zemi - muži se zkříženýma nohama a ženy na boku. Kate Coldová, zamotaná do sarongů, se málem svalila na zem. Král a jeho dvořané stěží skrývali úsměv. Než začal rozhovor, servíroval se čaj, ořechy a nějaké zvláštní ovoce rozmělněné se solí, které návštěvníci snědli až poté, co je třikrát odmítli. Nadešla chvíle k předání darů. Spisovatelka pokynula Timothymu Brucovi a Joelu Gonzálezovi, kteří se po kolenou doplazili ke králi, aby mu předali krabici s dvanácti prvními výtisky časopisu International Geographic z roku 1888, a jednu stránku rukopisu Charlese Darwina, kterou šéfredaktor časopisu jako zázrakem získal v jednom antikvariátu v Londýně. Král jim poděkoval a sám jim nabídl knihu zabalenou do plátna. Wandgi je poučil, že balíček nemají otevírat - byl by to projev netrpělivosti, přijatelný pouze u dítěte.

V tu chvíli jeden z úředníků oznámil příchod Judity Kinské. Členové expedice International Geographic pochopili, proč ji ráno neviděli v hotelu: žena byla hostem v královském paláci. Pozdravila úklonou hlavy a posadila se na zem vedle ostatních cizinců. Měla jednoduché šaty, stejnou koženou kabelu, kterou zřejmě nosila neustále s sebou, a široký africký náramek z vyřezávané kosti, což byl jediný šperk, který ji zdobil. V ten okamžik Tschewang, královský levhart, doposud klidný, ale ve střehu, vyskočil a dopadl před Alexandra, s čenichem nakrčeným ve výhružné grimase, odhalující všechny jeho špičaté tesáky. Všichni přítomní strnuli a dva strážci se chystali zasáhnout, avšak král je posunkem zarazil a zvíře zavolal. Levhart se ke svému pánu otočil, ale neposlechl ho.

Aniž by si uvědomoval, co dělá, sundal si Alexandr brýle, spustil se na všechny čtyři a nasadil stejný výraz jako šelma: vrčel a cenil zuby, prsty na rukou ohnuté jako drápy. Tehdy začala Nadia bez pohnutí šeptat zvláštní zvuky, znějící jako kočičí předení. Levhart se k ní hned obrátil, přiblížil čenich k její tváři, očichával ji a mrskal ocasem. Pak si před ni k všeobecnému úžasu lehl na záda a vystrčil břicho, které Nadia pohladila, přičemž stále předla a neprojevila ani náznak strachu.

"Dokážete mluvit se zvířaty?" otázal se král s naprostou samozřejmostí.

Zmatení cizinci usoudili, že hovořit se zvířaty není v tomto království jistě nic neobvyklého.

"Někdy," odpověděla dívka.

"Co se děje mému věrnému Tschewangovi? Většinou je zdvořilý a poslušný," usmál se panovník a ukázal na šelmu.

"Myslím, že se lekl, když uviděl jaguára," odpověděla Nadia. Nikdo kromě Alexandra nepochopil, co její slova znamenají. Kate Coldová se mimoděk plácla do čela: teď se definitivně ztrapnili, vypadají jako banda uprchlých šílenců. Krále však odpověď cizí dívky barvy medu nevyvedla z míry. Jen se pozorně zadíval na amerického chlapce, který už se zase choval normálně a opět seděl na zemi se zkříženýma nohama. Jeho předchozí úlek prozrazoval pouze pot na čele.

Nadia Santosová před levharta položila jednu z hedvábných šál, ten ji opatrně vzal do tlamy a odnesl ji k panovníkovým nohám. Pak zaujal své obvyklé místo na královském pódiu.

"Umíte mluvit i s ptáky?" zeptal se král.

"Někdy," odpověděla Nadia.

"Často se tu objevují zajímaví ptáci," řekl.

Království Zakázaného draka bylo ve skutečnosti ekologickým svatostánkem, kde dosud existovala řada druhů, které ve zbytku světa již vymizely. Vychloubání se však považovalo za neodpustitelný projev nevychovanosti; nedělal to ani král, jenž byl v záležitostech flóry a fauny nejvyšší autoritou.

Později, když skupina International Geographic rozbalila královský dárek, zjistili, že je to kniha fotografií ptáků. Wandgi jim vysvětlil, že je fotil král osobně, nicméně jeho jméno v knize nebylo, neboť by to byl projev marnivosti. Zbytek audience uběhl v hovoru o Království Zlatého draka. Cizinci si všimli, že všichni se vyjadřují neurčitě. Nejčastějšími slovy bylo "snad" a "možná", jimiž se vyhýbali rozhodným soudům a konfrontaci. Ponechávalo to čestnou ústupovou cestu pro případ, že by obě strany neměly shodný názor.

Zdálo se, že Judita Kinská toho o nádherné přírodě této oblasti ví velice mnoho. Tím si získala panovníka i zbytek dvora, jelikož její znalosti byly na cizinku velmi neobvyklé.

"Je to čest přivítat v naší zemi vyslance časopisu International Geographic," řekl král.

"Čest je to pro nás, Vaše Veličenstvo. Víme, že ve zdejším království je úcta k přírodě na celém světě ojedinělá," odpověděla Kate Coldová.

"Poškodíme-li svět přírody, budeme za to muset nést následky. Jen blázen by udělal takovou hloupost. Váš průvodce, Wandgi, vás vezme, kam si budete přát. Snad byste mohli navštívit chrámy nebo dzongy, opevněné kláštery, kde by vás mniši možná mohli přijmout jako své hosty a poskytnout vám informace, které potřebujete," nabídl jim král. Všichni si povšimli, že Juditu Kinskou mezi ně nezahrnul a domysleli si, že panovník má v úmyslu ukázat jí krásy svého království osobně.

Setkání se chýlilo ke konci, zbývalo jen poděkovat a rozloučit se. Tehdy se Kate Coldová poprvé dopustila nerozvážnosti. Nedokázala odolat náhlému popudu a přímo se zeptala na legendu o Zlatém drakovi. V sále okamžitě zavládlo ledové ticho. Hodnostáři ztuhli a králův přívětivý úsměv se vytratil. Ticho, které následovalo, působilo velmi tísnivě, až se Judita Kinská odvážila zasáhnout.

"Odpusťte nám naši neomalenost, Veličenstvo. Neznáme dobře zdejší zvyky; doufám, že otázka paní Coldové nebyla urážlivá.

Ve skutečnosti mluvila za nás za všechny. Ta legenda ve mně vzbuzuje stejnou zvědavost jako v novinářích z časopisu International Geographic," řekla a upřela na krále své kaštanově hnědé oči. Král její pohled opětoval s velmi vážným výrazem, jako by odhadoval její záměry, a nakonec se usmál. Led okamžitě roztál a všichni zase s úlevou začali dýchat.

"Posvátný drak existuje, není to jen legenda, nicméně vidět ho nemůžete, je mi líto," pravil panovník s rozhodností, které se dosud vyhýbal.

"Někde jsem četla, že socha je uschována v jednom opevněném klášteře v Tibetu. Říkala jsem si, co se s ní po čínské invazi asi stalo," nedala se odbýt Judita Kinská.

Kate si pomyslela, že nikdo jiný by si netroufl v tomto tématu pokračovat. Ta žena měla velkou sebedůvěru a spoléhala na to, že krále přitahuje.

"Posvátný drak je duchem našeho národa. Nikdy naše království neopustil," vyjádřil se král zcela jasně.

"Promiňte, Veličenstvo, měla jsem špatné informace. Je přece logické, aby byl zde v paláci, spolu s vámi," řekla Judita Kinská.

"Možná," pravil král a vstal, aby dal najevo, že audience skončila.

Skupina International Geographic se s hlubokými poklonami rozloučila a vycouvala ven, kromě Kate, která byla tak zamotaná do sarongů, že jí nezbylo než vyhrnout si ho nad kolena a odškobrtat pryč zády k Jeho Veličenstvu.

Tschewang, královský levhart, šel za Nadiou až k bráně paláce, třel jí čenich o ruku, a nespouštěl oči z Alexandra.

"Nedívej se na něj, Jaguáre. Žárlí na tebe," smála se dívka.

Unesený

Sběratel se probudil polekán zvoněním soukromého telefonu, který měl na svém nočním stolku. Byly dvě hodiny ráno. Číslo znaly jen tři osoby: jeho lékař, šéf jeho osobní stráže a jeho matka. Tento telefon už nezazvonil celé měsíce. Sběratel nepotřeboval ani lékaře ani

šéfa ochranky a pokud šlo o jeho matku, ta se momentálně potloukala někde po Antarktidě a fotografovala tučňáky. Tahle paní trávila poslední roky svého života na palubě různých luxusních výletních lodí, které ji vozily sem a tam na nekonečné cestě. Jakmile přistáli v cílovém přístavu, už na ni čekal zřízenec s lodním lístkem, aby mohla podniknout další jízdu po moři. Její syn přišel na to, že matka se tak dobře baví a on se s ní nemusí vídat.

"Odkud máte tohle číslo?" zeptal se pohoršené druhý nejbohatší muž na světě, jakmile zjistil, s kým hovoří, ačkoli hlas volajícího byl pozměněn speciálním zařízením.

"Odhalovat tajemství je součástí mé práce," odpověděl Specialista.

"Jaké pro mě máte zprávy?"

"Brzo budete mít to, na čem jsme se dohodli."

"Proč mě tedy rušíte?"

"Abych vám řekl, že Zlatý drak vám nebude k ničemu, pokud nebudete vědět, jak ho používat."

"Proto mám překlad toho pergamenu, co jsem koupil od čínského generála," vysvětlil mu Sběratel.

"Myslíte si, že něco tak důležitého a tajného by bylo k dispozici na pouhém kusu pergamenu? Ten text je zašifrovaný."

"Získejte k němu tedy klíč! Na to jsem si vás najal."

"Ne. Najal jste si mě, abych pro vás získal ten předmět, nic víc. To už ve smlouvě není," ujasnil mu chladným tónem zkreslený hlas v telefonu.

"Bez návodu mě drak nezajímá, rozumíte? Sežeňte k němu pokyny, jinak své miliony dolarů neuvidíte!" křičel zákazník.

"Nikdy neměním obchodní podmínky. Oba jsme se na něčem dohodli. Během dvou týdnů vám dodám sochu a dostanu za ni smluvenou částku, jinak utrpíte nenapravitelnou újmu."

Klient postřehl výhrůžku a uvědomil si, že tu jde o život. Tentokrát se druhý nejbohatší muž na světě polekal.

"Máte pravdu, dohoda je dohoda. Za klíč k rozluštění pergamenu vám zaplatím zvlášť. Myslíte, že to dokážete během rozumné doby? Jak víte, jde o velice naléhavou záležitost. Jsem připraven zaplatit, kolik bude třeba, peníze nejsou problém," pronesl Sběratel smířlivým tónem.

"V tomto případě to není otázka peněz."

"Všechno na světě se dá koupit."

"To se mýlíte," odpověděl Specialista.

"Neříkal jste mi, že dokážete získat cokoli?" zeptal se s úzkostí klient.

"Brzy se s vámi spojí jeden z mých agentů," odpověděl hlas a spojení se přerušilo.

Multimilionář nedokázal znovu usnout. Zbytek noci strávil přepočítáváním svého nezměrného bohatství v kanceláři, která zaujímala větší část jeho domu a kde měl půl stovky počítačů. Díky nim byli jeho zaměstnanci dnem i nocí v kontaktu s nejdůležitějšími burzami cenných papírů na světě. Nicméně, ať Sběratel ověřoval čísla sebevíc a ať křičel na své podřízené jak chtěl, nedokázal změnit fakt, že na světě žije člověk ještě bohatší než on. To mu ničilo nervy.

Poté, co si prohlédli okouzlující město Tunkhalu s jeho domy s pagodovými střechami, stupami neboli náboženskými kopulemi, chrámy a desítkami klášterů vyzdvižených na svazích kopců uprostřed přírody překypující květinami a stromy, Wandgi jim nabídl, že jim ukáže univerzitu. Univerzitní areál tvořil přírodní park s vodopády a tisíci ptáků, v němž se tyčilo několik budov. Pagodové střechy, podobizny Buddhy namalované na zdech a modlitební praporky dodávaly univerzitě vzhled klášterního komplexu. Na cestičkách v parku viděli skupinky rozprávějících studentů a upoutala je jejich vážnost, tak odlišná od uvolněného dojmu, jakým působí mladí lidé na západě. Přijal je rektor, který požádal Kate Coldovou, aby zašla za studenty a pověděla jim něco o časopisu International Geographic, který řada z nich pravidelně čítá v knihovně.

"Máme velmi málo příležitostí přivítat na naší skromné univerzitě význačné hosty," pravil a obřadně se před ní uklonil.

Tak se tedy spisovatelka, fotografové a Alexandr s Nadiou ocitli v přednáškovém sále tváří v tvář sto devadesáti studentům univerzity a jejich profesorům. Skoro všichni uměli trochu anglicky, jelikož to mezi mladými byl oblíbený předmět, ale v mnoha případech musel Wandgi překládat. První půlhodina uplynula ve velmi důstojném duchu. Posluchači kladli s velkou úctou naivní otázky a pokaždé, než cizince oslovili, pozdravili je úklonou. Alexandr rozmrzele zvedl ruku.

"Mohli bychom se také na něco zeptat? Přijeli jsme z velké dálky, abychom se o této zemi něco dozvěděli," nadhodil.

Na okamžik nastalo ticho a studenti se po sobě rozpačitě rozhlíželi, protože se stalo poprvé, že přednášející něco takového

navrhl. Po chvíli šuškání mezi váhajícími profesory k tomu rektor dal svolení. Následující hodinu a půl návštěvníci zjišťovali zajímavá fakta o Zakázaném království a studenti, osvobozeni od škrobené formálnosti, na kterou byli zvyklí, se odvážili ptát na kino, hudbu, oblečení, auta a tisíce dalších témat týkajících se Spojených států. Na konci setkání vytáhl Timothy Bruče pásku s rokenrolem a Kate Coldová ji pustila na svém magnetofonu. Její vnuk, obvykle nesmělý, pocítil neodolatelný impulz, postoupil kupředu a předvedl ukázku moderního tance, že všichni jen ohromeně zírali. Borobá, nakažená tím zběsilým křepčením, jej začala dokonale napodobovat, za doprovodu hlasitého smíchu diváků.

Když "přednáška" skončila, studenti je hromadně doprovodili až na kraj univerzitního areálu a zpívali a tančili úplně stejně jako Alexandr, zatímco profesoři se užasle drbali na hlavě.

"Jak se mohli tu americkou hudbu naučit, když ji slyšeli jen jednou?" zeptala se udiveně Kate Coldová.

"Mezi studenty už koluje celé roky, babičko. Doma ty děti nosí džínsy, stejně jako vy. Pašují se z Indie," odpověděl se smíchem Wandgi.

V tomto případě se Kate Coldová odevzdaně smířila s tím, že ji průvodce oslovuje "babičko". Byl to výraz úcty, zdvořilý způsob oslovení starší osoby. Nadia s Alexem zase museli Wandgimu říkat "strýčku" a Perně "sestřenko".

"Možná by si ctění hosté, nejsou-li příliš unaveni, přáli okusit typický tunkhalský pokrm," navrhl Wandgi nesměle.

Ctění hosté byli vyčerpaní, ale takovou příležitost si nemohli nechat ujít. Den nabitý aktivitou tedy zakončili v domě svého průvodce. Jako mnoho domů v hlavním městě byl i tento dvoupodlažní, z bílých cihel a ze dřeva pomalovaného spletitými obrazci květin a ptáků, v témže stylu jako v paláci. Nedalo se zjistit, kdo všechno přímo náležel k Wandgiho rodině, poněvadž do domu vcházely a zase odcházely desítky osob, které byly všechny představovány jako strýci a tety, bratři a sestry či bratranci a sestřenice. Příjmení neexistovala. Když se dítě narodilo, rodiče mu dali dvě nebo tři jména, aby jej odlišili od ostatních, ale každý člověk si jména mohl několikrát za život libovolně změnit. Jediní, kdo používali příjmení, byli příslušníci královské rodiny.

Pema, její matka a několik tet servírovaly jídlo. Všichni se posadili na zem okolo kulatého stolu, kam ty dvě naložily horu červené

rýže, obilovin a různých směsí zeleniny, ochucené kořením a pálivou paprikou. Vzápětí začaly přinášet lahůdky připravené výhradně k uctění cizinců - jací játra, ovčí plíce, prasečí nožičky, kozí oči a krvavé párky, tak silně okořeněné pepřem a paprikou, že jen jejich vůně vháněla slzy do očí a u Kate vyvolala záchvat kašle. Jedlo se rukou – z jídla se hnětly kuličky a bylo zdvořilé nabídnout je nejprve hostům. Když si Alexandr s Nadiou vložili do úst první sousto, málem vykřikli - žádný z nich dosud neokusil něco tak pálivého. Pusa jim hořela jako kdyby si ji spálili rezavými uhlíky. Kate Coldová je mezi návaly kašle upozornila, že by své hostitele neměli urazit, ale rodáci ze Zakázaného království věděli, že cizinci nedokážou jejich jídlo spolknout. Zatímco oběma dětem se po tvářích koulely slzy, ostatní se z plna hrdla smáli a bušili přitom rukama a nohama do země.

Pema, také velmi pobavená, jim přinesla čaj, aby si svlažili ústa, a talíř s toutéž zeleninou, avšak bez pálivého koření. Alexandr s Nadiou se na sebe spiklenecky podívali. V Amazonii jedli pečeného hada i polévku z popela mrtvého indiána. Bez jediného slova se oba naráz rozhodli, že teď to taky nevzdají. Poděkovali s úklonou s dlaněmi spojenými před obličejem a pak si každý z nich připravil svou ohnivou kuličku a odvážně ji vložil do úst.

Následujícího dne se konala náboženská slavnost, která se shodovala s úplňkem a s královými narozeninami. Na tu událost se celá země připravovala už týdny. V Tunkhale všichni vyšli do ulic a z hor přišli venkované ze vzdálených vesnic, kteří museli cestovat na koni či pěšky celé dny. Po požehnání lámů se objevili hudebníci se svými nástroji a kuchařky vynesly ven velké stoly s jídlem, sladkostmi a džbány s rýžovým vínem. Při této příležitosti bylo všechno zdarma. Z klášterů zněly už od časného rána trumpety, bubny a gongy. Věřící a poutníci zdaleka se shromažďovali v chrámech, aby tam položili své obětiny, zatočili modlitebními mlýnky a zapálili svíce z jačího másla. Městem se vznášel pach žluklého tuku a kouř z kadidla.

Alexandr chodíval před odjezdem do Zakázaného království do školní knihovny, aby se o něm něco dozvěděl: o jeho zvycích a náboženství. Dal Nadie, která nikdy neslyšela o Buddhovi, krátkou lekci z buddhismu.

Na jihu dnešního Nepálu se pět set šedesát šest let před Kristem narodil princ jménem Gautama Sidhárta. Když přišel na svět, jeden věštec předpověděl, že dítě bude vládnout celé zemi, ale jen tehdy, bude-li ušetřeno pohledu na smrt a utrpení. Jinak že se stane

velkým duchovním učitelem. Jeho otec, který si přál spíše to první, obehnal palác vysokými zdmi, aby měl Sidhárta nádherný život plný krásy a potěšení a nemusel nikdy čelit utrpení. I listy padající ze stromů byly rychle zametány, aby neviděl, jak sesychají. Mladík se oženil a měl syna, aniž by kdy z toho ráje vyšel ven. Bylo mu devětadvacet let, když ze zahrady vyhlédl a poprvé spatřil nemoc, bídu, bolest a krutost.

Ostříhal si vlasy, sundal si šperky a oblečení z nádherného hedvábí a odešel hledat pravdu. Šest let se učil u indických jogínů a podrobil své tělo té nejpřísnější askezi.

"Co to znamená?" zeptala se Nadia.

"Vedl život plný odříkání. Spal na trní a jídal jen několik zrnek rýže."

"To není dobrý nápad," pravila Nadia.

"K tomu došel i Sidhárta. Poté, co přešel z absolutního blaha svého paláce k tomu nejpřísnějšímu sebeobětování, pochopil, že nejlepší je Cesta středu," řekl Alexandr.

"Proč mu říkají Osvícený?" zajímala se jeho přítelkyně.

"Protože v pětatřiceti letech si sedl pod strom, aby meditoval, a setrval tak nehybně šest dní a šest nocí. Za jedné měsíčné noci jako je ta, kdy se koná tento festival, se jeho mysl i duše otevřely a on pochopil všechny životní principy a procesy. Což znamená, že se stal Buddhou."

"V sanskrtu Buddha znamená probuzený či osvícený," upřesnila Kate Coldová, která pozorně naslouchala vnukovu výkladu.

"Buddha není jméno, ale titul a osvíceným se může stát kdokoli skrze ušlechtilý život a duchovní cvičení," dodala.

"Základem buddhismu je soucit se vším živým a tím, co na světě existuje. Buddha řekl, že každý musí hledat pravdu či osvícení uvnitř sebe sama, ne v ostatních nebo ve vnějších věcech. Proto buddhističtí mniši nechodí kázat jako naši misionáři, nýbrž tráví většinu svého života v klidné meditaci, hledajíce vlastní pravdu. Mají jen své tuniky, sandály a misky na vyžebrané jídlo.

Hmotné statky je nezajímají," ukončil svůj výklad Alexandr. Nadie, která neměla nic víc než malou brašnu s nezbytným oblečením a tři papoušci pera do vlasů, připadala tahle část buddhismu dokonalá.

Dopoledne se uskutečnil turnaj ve střelbě na terč, což byla nejnavštěvovanější akce tunkhalské slavnosti. Zúčastnili se ho ti nejlepší lučištníci vyšňoření v okázalých oděvech a pyšnící se

náhrdelníky z květin, které jim dívky pověsily kolem krku. Luky byly skoro dva metry dlouhé a velice těžké.

Alexandrovi jeden nabídli, ale horko těžko ho uzvedl a zasáhnout terč se mu nepodařilo ani náhodou. Vší silou napjal tětivu, ale šíp mu ve chvíli nepozornosti proklouzl mezi prsty a vystřelil směrem k elegantnímu hodnostáři, stojícímu několik metrů opodál. Alexandr s hrůzou viděl, jak padl na záda a domníval se, že ho zavraždil; jeho oběť však k všeobecnému pobavení v mžiku vstala. Šíp se totiž muži zabodl doprostřed klobouku. Nikdo se neurazil. Cizincova neobratnost byla oceněna hlasitými výbuchy smíchu a hodnostář se po zbytek dne procházel s šípem v klobouku jako s nějakou trofejí.

Obyvatelé Zakázaného království přišli ve svých nejlepších slavnostních šatech a většina z nich měla na obličeji masky nebo žlutě, bíle a červeně pomalované tváře. Na kloboucích, kolem krku, v uších a na pažích se jim skvěly ozdoby ze stříbra, zlata, starých korálů a tyrkysů.

Král se tentokrát dostavil s úchvatnou pokrývkou hlavy: s korunou Zakázaného království. Byla z vyšívaného hedvábí s vetkaným zlatem a posetá drahými kameny. Uprostřed, nad čelem, byl zasazen velký rubín. Na prsou měl panovník královský medailon. Procházel se mezi svými poddanými, kteří ho očividně zbožňovali, bez eskorty, s neutuchajícím výrazem klidu a optimismu. Doprovázel jej pouze nerozlučný levhart Tschewang a jeho čestný host: Judita Kinská, nastrojená v typickém místním oděvu, avšak stále se svou kabelou přes rameno.

Odpoledne se konala divadelní představení, v nichž vystupovali herci v maskách, akrobaté, kejklíři a eskamotéři. Skupinky dívek předvedly ukázku tradičních tanců, zatímco nejlepší atleti soutěžili v simulovaném boji s mečem a v jistém druhu bojového umění, který cizinci ještě nikdy neviděli. Dělali přemety a pohybovali se s neuvěřitelnou rychlostí, takže vypadali, jako by nad hlavami svých soupeřů létali. Nikdo nedokázal přemoci štíhlého a hezkého mladíka, který byl mrštný a divoký jako panter.

Wandgi cizincům řekl, že je to jeden z králových synů, ne však ten, jenž byl vyvolen, aby jednoho dne nastoupil na trůn. Tento má povahu válečníka, chce stále vítězit, líbí se mu potlesk, je netrpělivý a svéhlavý. Zkrátka a dobře, pravil průvodce, nemá na to, aby se stal moudrým panovníkem.

Když zapadlo slunce, začali zpívat cvrčci a přidali se tak k halasu oslav. Rozžehly se tisíce pochodní a papírových lampiónů. V nadšeném davu se pohybovalo hodně lidí v maskách. Masky byly skutečnými uměleckými díly, každá jiná, pomalované zářivými barvami a zlatem. Nadiu zaujalo, že pod některými maskami vyčuhují tmavé vousy, ačkoli muži ze Zakázaného království se pečlivě holili. Člověk nikdy nikoho z nich neviděl se zarostlou tváří; to se považovalo za zanedbání hygieny. Nadia chvíli pozorně sledovala dav, až si uvědomila, že vousatá individua se nezapojují do oslav jako ostatní. Právě se chystala říct o svém objevu Alexandrovi, když k ní sám přišel s ustaraným výrazem.

"Podívej se támhle na toho muže, Orle," řekl jí.

"Kde?"

"Za tím žonglérem, který vyhazuje do vzduchu hořící pochodně. Toho s tou kožešinovou tibetskou čepičkou."

"A co je s ním?" zeptala se Nadia.

"Pojďme k němu nenápadně blíž, ať si ho prohlédneme zblízka," navrhl Alexandr.

Když tak učinili, zahlédli zpoza masky dvě světlé a bezvýrazné duhovky: nezapomenutelné oči Texe Pásovce.

"Jak se sem dostal? V našem letadle nebyl a další letí až za pět dní," řekl Alexandr o chvíli později, když kousek poodešli.

"Myslím, že tu není sám, Jaguáre. Ti maskovaní vousáči mohou být ze sekty Škorpiona. Pozorovala jsem je a zdá se mi, že mají něco za lubem."

"Jestli uvidíme něco podezřelého, oznámíme to Kate. Zatím je nesmíme ztratit z očí," rozhodl Alexandr.

Z Číny přijela na slavnost rodina expertů na ohňostroje. Jakmile se slunce skrylo za kopci, rychle se setmělo a teplota klesla, avšak oslava pokračovala. Nebe se brzy rozzářilo výbuchy nádherných světel Číňanů a dav na ulicích každý z nich chválil užaslými výkřiky. Bylo tam tolik lidí, že bylo velmi obtížné se v tom zástupu pohybovat. Nadia, zvyklá na tropické podnebí ve své vesnici Santa Maria de la Lluvia, jektala zimou. Pema jí nabídla, že ji doprovodí do hotelu, aby si tam vzala nějaké teplé oblečení, a obě odešly i s Borobá, Kterou hluk ohňostrojů úplně rozběsnil. Alexandr zatím zpovzdálí hlídal Texe Pásovce.

Nadia byla vděčná Kate Coldové, že měla ten dobrý nápad a koupila jí oblečení do vysokých hor. Zuby jí drkotaly stejně jako

Borobá. Nejdříve oblékla opičce dětskou bundičku a pak si natáhla kalhoty, tlusté ponožky, boty a bundu, zatímco Pema ji pobaveně sledovala. Jí bylo v jejím lehkém hedvábném sarongů příjemně.

"Tak jdeme! Přicházíme o to nejlepší ze slavnosti!" zvolala dívka.

Vyběhly na ulici. Noc osvětloval měsíc a hvězdné vodopády barevného čínského ohňostroje.

"Kde je Pema s Nadiou?" zeptal se Alexandr, který odhadoval, že je neviděl už víc než hodinu.

"Neviděla jsem je," odpověděla Kate.

"Šly do hotelu, protože Nadia potřebovala bundu, ale už by měly být zpátky. Radši se po nich půjdu podívat," rozhodl se Alex.

"Vždyť ony přijdou, nemají se kde ztratit," pravila babička.

V hotelu Alexandr dívky nenašel. O dvě hodiny později už měli všichni starost, protože ve slavícím davu je nikdo už dlouho nezahlédl. Průvodce Wandgi si půjčil kolo a odjel na něm domů, jelikož si myslel, že Pema mohla Nadiu odvést tam, ale o chvíli později se vrátil celý rozčilený.

Zmizely!" hlásil s křikem.

"Nemohlo se jim přece stát nic zlého. Říkal jste, že tohle je ta nejbezpečnější země na světě!" zvolala Kate.

Tou dobou už venku bylo velice málo lidí, jen pár zpozdilých studentů a několik žen uklízejících odpadky a zbytky jídel ze stolů. Vzduch byl cítit směsí květin a prachu.

"Možná odešly s nějakými studenty z univerzity," napadlo Timothyho Bruče.

Wandgi je však ujistil, že to není možné. Pema by nikdy nic takového neudělala. Řekl, že žádná počestná dívka nechodí v noci ven sama a bez svolení svých rodičů. Rozhodli se tedy jít na policejní stanici, kde byli zdvořile přijati dvěma vyčerpanými policisty, kteří pracovali už od svítání a nevypadali na to, že by se jim chtělo jít hledat dvě děvčata, která jsou určitě někde se svými přáteli nebo příbuznými. Kate Coldová se před ně postavila, třímajíc v ruce svůj pas a novinářský průkaz a domáhala se svého svým nejstrašnějším chraplavým velitelským hlasem, ale s nimi to ani nehnulo.

"Tito lidé obdrželi zvláštní pozvání našeho milovaného krále," podotkl Wandgi a policisté okamžitě začali jednat.

Po zbytek noci hledali Pemu a Nadiu všude. Za svítání byly policejní síly kompletní - devatenáct hlídek ve stavu pohotovosti,

neboť bylo ohlášeno zmizení dalších čtyř dospívajících dívek z Tunkhaly.

Alexandr se babičce svěřil se svým podezřením, že v davu byli zamíchaní modří válečníci, a dodal, že tam viděl Texe Pásovce v přestrojení za tibetského pastýře. Snažil se jej sledovat, ale on si určitě všiml, že byl odhalen, a ztratil se mu v tlačenici. Kate o tom uvědomila policii, ale ta jí řekla, že není vhodné šířit bezdůvodně paniku, když nemá žádné důkazy. Hrozná zpráva, že bylo uneseno několik dívek, se roznesla během časných dopoledních hodin. Skoro všechny obchody zůstaly zavřené a dveře domů byly dokořán, zatímco obyvatelé jinak klidného hlavního města se vyhrnuli do ulic a přetřásali tu událost. Skupiny dobrovolníků vyrazily prohledávat okolí, ale byla to zoufalá snaha, jelikož pátrání ztěžoval nerovný terén zarostlý neprostupnou vegetací. Brzy se začala šířit fáma, která se nafukovala, až přerostla v nezadržitelný proud paniky, který zaplavil celé město "Škorpioni! Škorpioni!"

Dva venkované, kteří se slavnosti neúčastnili, tvrdili, že viděli několik jezdců ujíždějících tryskem směrem k horám. Z kamenů pod kopyty koní létaly jiskry, za jezdci vlály ve větru černé pláště a v přízračném světle ohňostrojů vypadali jako démoni, popisovali je vyděšení vesničané. O něco později našla jedna rodina, vracející se do své vsi, na stezce odřenou čutoru plnou kořalky a odnesla ji na policii. Byl na ní vyrytý škorpion. Wandgi byl úplně bez sebe. V podřepu sténal s hlavou v dlaních, zatímco jeho žena mlčela a ani neplakala, zcela zničená.

"Máte na mysli tu sektu Škorpiona z Indie?" zeptal se Alexandr Cold.

"Modří válečníci! Už svou Pemu nikdy neuvidím!" Naříkal průvodce.

Členové expedice International Geographic se postupně dozvídali podrobnosti. Ti krvežízniví nomádi se potulovali po severní Indii, kde napadali nechráněné vsi, odkud unášeli dívky a dělali z nich své otrokyně. Žena pro ně měla menší hodnotu než nůž, zacházeli s nimi jako se zvířaty a udržovali je v neustálém strachu, schované v jeskyních.

Novorozené dcery okamžitě zabíjeli, chlapce nechávali naživu, ale ve věku tří let je oddělovali od matek a cvičili je v boji. Nechávali je poštípat škorpiony, aby se stali imunními vůči jejich jedu, takže v

době dospívání už mohli přestát kousnutí plazů či hmyzu, která by pro ně jinak byla smrtelná.

Otrokyně zanedlouho umíraly na nemoc nebo byly utýrány či zavražděny a několik málo těch, které se dožily dvaceti let, už mužům nevyhovovalo. Opustili je a nahradili novými uloupenými děvčaty. Tak se celý cyklus opakoval. V Indii se na polních cestách často objevovaly politováníhodné postavy oněch žebrajících šílených žen v hadrech. Nikdo se k nim ze strachu ze sekty Škorpiona nepřibližoval.

"A policie s tím nic nedělá?" zeptal se zděšeně Alexandr.

"Dochází k tomu ve velmi odlehlých oblastech, v nechráněných a chudých zapadlých vsích. Banditům se nikdo neodváží postavit, všichni z nich mají hrůzu, věří, že jsou obdařeni ďábelskými schopnostmi, že mohou seslat živelnou pohromu v podobě obrovského množství škorpionů a zničit tak celou vesnici. Pro dívku není horšího osudu než padnout do rukou modrých mužů. Bude žít několik let jako zvíře, uvidí zabíjet své dcery, vezmou jí syny a pokud nezemře, skončí jako žebračka," vysvětlil jim průvodce a dodal, že sekta Škorpiona je banda zlodějů a vrahů, kteří znají všechny himálajské průsmyky, překračují hranice jak se jim zlíbí a útočí vždycky za tmy. Jsou tiší jako stíny.

"A už do Zakázaného království pronikli někdy dřív?" zeptal se Alexandr, jemuž se v hlavě začalo rodit hrozivé podezření.

"Dosud ne. Působili jen v Indii a v Nepálu," odpověděl průvodce.

"Proč se teď vydali tak daleko? Je moc divné, že se odvážili přijít do města jako je Tunkhala. A ještě divnější je, že se rozhodli udělat to právě v době slavnosti, kdy jsou ulice plné lidí a policie hlídkuje," poznamenal Alexandr.

"Půjdeme si okamžitě promluvit s králem. Je třeba využít všech možných prostředků," rozhodla Kate.

Její vnuk myslel na Texe Pásovce a na odpudivě vyhlížející muže, které viděl v podzemí Červené pevnosti. Jakou roli hrál Pásovec v téhle záležitosti? Co znamenala ta mapa, kterou tak zkoumali?

Nevěděl, kde Orla začít hledat, ale byl odhodlán projít kvůli ní Himaláje křížem krážem. Představoval si, co jeho přítelkyni asi čeká. Každá minuta byla vzácná; musí ji najít dřív, než bude pozdě. Víc než kdy jindy teď potřeboval lovecký instinkt jaguára, ale byl tak nervózní, že se nedokázal dostatečně soustředit, aby ho vyvolal. Po čele a po zádech mu stékal pot a vsakoval se mu do košile.

Nadia a Pema své únosce ani nestačily zahlédnout. Náhle se na ně snesly dvě tmavé pokrývky, někdo je do nich zabalil a pak je svázali provazy jako balíky a zvedli do vzduchu. Nadia křičela a snažila se bránit, kopajíc kolem sebe, ale omráčil ji tupý úder do hlavy. Pema se naopak odevzdala svému osudu; vytušila, že bojovat je v tuto chvíli zbytečné, že je třeba uchovat si energii do budoucna. Únosci přehodili dívky napříč přes koně a nasedli za ně, přidržujíce je rukama jako ze železa. Místo sedel měli jen přeložené pokrývky a koně řídili tlakem kolen. Byli to výteční jezdci.

Nadia po několika minutách zase přišla k vědomí a jakmile se jí v hlavě trochu rozjasnilo, zhodnotila svou situaci. Okamžitě si uvědomila, že jede na cválajícím koni, přestože nikdy na žádném neseděla. Každý krok zvířete jí duněl v prsou a otřásal žaludkem, pod pokrývkou se jí těžko dýchalo a na zádech cítila tlak ruky velké a silné jako zvířecí pracka, která ji přidržovala. Pach zpoceného koně a mužova oděvu byl pronikavý, ale právě to jí vrátilo jasné vědomí a umožnilo jí to přemýšlet. Uvyklá životu ve spojení s přírodou a se zvířaty, měla ohromnou čichovou paměť. Její únosce nebyl cítit stejně jako úzkostlivě vymydlení lidé, které poznala v Zakázaném království. U nich se mísila přirozená vůně látek z hedvábí, bavlny a vlny s vůní koření užívaného při vaření a s mandlovým olejem, který všichni používali, aby dodali svým vlasům lesk. Nadia by dokázala rozeznat obyvatele Zakázaného království se zavřenýma očima. Muž, jenž ji držel, byl špinavý, jako kdyby jeho oblečení nebylo nikdy prané, a jeho kůže vylučovala hořký pach česneku, uhlí a střelného prachu. Nepochybně byl v této zemi cizincem.

Nadia pozorně poslouchala a odhadla, že kromě dvou koní, které vezly ji a Pemu, tam jsou přinejmenším ještě čtyři další, možná pět. Cítila, že stále stoupají. Když kůň změnil krok, pochopila, že nejedou po pěšině, ale cestou necestou. Slyšela údery kopyt o kameny a vnímala, jak se zvíře namáhá, aby vyšplhalo vzhůru. Občas to koni podklouzlo, zařehtal a jezdcův hlas jej neznámou řečí pobídl, aby šel dál.

Dívka byla z toho natřásání celá rozlámaná, ale nemohla si udělat větší pohodlí, jelikož provazy jí zabraňovaly v pohybu. Tlak na hrudi byl tak silný, že se bála, že jí prasknou žebra. Jak jen by mohla nechat nějakou stopu, aby ji našli? Byla si jista, že Jaguár se pokusí ji vyhledat, ale tyhle hory byly jako labyrint složený ze samých vrcholů a

propastí. Kdyby si alespoň mohla sundat botu, říkala si, ale to nešlo, protože je měla zavázané.

O hodnou chvíli později, kdy už dívky byly úplně zhmožděné a napůl v bezvědomí, se koně zastavili. Nadia se s vypětím všech sil vzpamatovala a dávala bedlivý pozor. Jezdci sesedli a ucítila, že ji zase zvedají a hodili ji na zem jako žok. Dopadla na kameny. Uslyšela zasténat Pemu a vzápětí nějaké ruce rozvázaly provaz, kterým byla spoutaná, a stáhly z ní pokrývku.

Z plných plic se nadechla a otevřela oči. První co uviděla byla tmavá klenba nebe a měsíc, a pak černé a vousaté tváře, sklánějící se nad ní. Dech mužů, páchnoucí česnekem, kořalkou a něčím podobným tabáku, ji udeřil jako rána pěstí. Zlé oči jim svítily v zapadlých očních důlcích a výsměšně se smáli. Chyběly jim zuby a ty zbývající měli skoro černé. Nadia už lidi s takovými zuby viděla v Indii a Kate Coldová jí tehdy vysvětlila, že to je od žvýkání betele. Ačkoli byla dost velká tma, dívka poznala vzhled mužů, které viděla v Červené pevnosti. Byli to obávaní válečníci Škorpiona.

Únosci ji s trhnutím postavili na nohy, ale museli ji podepřít, protože se jí podlamovaly nohy. O pár kroků dál uviděla Pemu, zkroucenou bolestí. Posunky a postrkováním únosci dívkám naznačili, aby postupovaly dál. Dva muži zůstali u koní a ostatní šplhali spolu se zajatkyněmi do kopce. Nadia to odhadla dobře: jezdců bylo pět.

Stoupali asi patnáct minut, když se najednou objevila skupina několika mužů. Všichni byli stejně oblečení, tmaví, vousatí a ozbrojení dýkami. Nadia se snažila ovládnout svůj strach a "naslouchat srdcem", pokoušejíc se porozumět jejich řeči, ale byla příliš rozbolavělá a utýraná. Zatímco muži se o něčem dohadovali, zavřela oči a představovala si, že je orlem, králem výšin a vládcem nebes, svým totemovým zvířetem. Na několik vteřin měla pocit, že stoupá jako ten nádherný pták a pod svýma nohama mohla spatřit řetěz himálajských hor a ve velké dálce i údolí, v němž leželo město Tunkhala. Herda do zad ji vrátila zpět na zem.

Modří válečníci zapálili narychlo připravené pochodně zhotovené z koudele namotané na dřevěnou tyč a napuštěné tukem. V plápolavém světle vedli dívky po úzké skalní římse. Šli přilepení ke skále a našlapovali s neskonalou opatrností, protože pod nohama jim zela hluboká propast. Do kůže je jako nůž řezala ledová vichřice. Mezi kameny zůstávaly ledové plotny a sníh, přestože už bylo léto.

Nadia si pomyslela, že zima v tom kraji musí být úděsná, když i v létě je tam tak chladno. Pema byla oblečená v hedvábí a v sandálech. Chtěla jí přenechat svou bundu, ale jakmile udělala první pohyb, aby si ji svlékla, dali jí pohlavek a přinutili ji jít dál. Její přítelkyně šla na konci řady, takže ji Nadia ze svého místa neviděla, ale domnívala se, že je na tom hůř než ona. Naštěstí nemuseli šplhat příliš vysoko, záhy se ocitli před několika trnitými keři, jež muži poodhrnuli a pochodně ozářily vstup do jeskyně, která byla v terénu velice dobře zamaskovaná. Nadia cítila, že ji opouštějí síly: naděje, že by ji Jaguár našel, se stále zmenšovala.

Jeskyně byla prostorná a tvořilo ji několik klenutých místností či sálů. Dívky tam uviděly nějaké vaky, koňské postroje, pokrývky, pytle s rýží, čočkou, sušenou zeleninou, ořechy a dlouhé copy česneku. Soudě podle vzhledu tábořiště a množství potravin bylo zřejmé, že útočníci tu už nějakou dobu strávili a ještě mají v úmyslu zde zůstat.
Na jednom výstupku si tu provizorně vystavěli hrůzostrašný oltář. Na hromadě kamení se tyčila socha strašlivé bohyně Kálí, obklopená několika lebkami a lidskými kostmi, krysami, hady a jinými vysušenými plazy, nádobami s tmavou tekutinou připomínající krev a lahvičkami s černými škorpiony. Když válečníci vešli dovnitř, poklekli před oltářem, vsunuli prsty do lahviček a pak je strčili do úst. Nadia si všimla, že každý z nich má u sebe soupravu dýk různých velikostí a tvarů, zasunutých za šerpou ovinutou kolem pasu.

Dostrkali obě dívky dozadu do jeskyně před ženu v hadrech a v přehozu ze psí kůže, v němž vypadala jako hyena. Pleť měla stejně namodralou jako válečníci, po pravé tváři se jí táhla od oka až k bradě hrozivá jizva jako po ráně nožem a na čele měla vypálené znamení škorpiona. V ruce svírala krátký bičík. Schouleny u ohně se strachy a zimou třásly čtyři zajaté dívky.

Dozorkyně zavrčela a ukázala Perně s Nadiou, aby se k nim připojily. Nadia měla jako jediná zimní oblečení, všechny ostatní dívky na sobě měly jen hedvábné sarongy, které si vzaly na oslavu královых narozenin. Nadia pochopila, že byly uneseny za stejných okolností jako ona s Pernou, a to jí vrátilo trochu naděje. Policie už po nich nepochybně musela pátrat na zemi i ve vzduchu. Nadiu s Pernou uvítalo sborové sténání, ale žena se přiblížila se zdviženým bičem a zajaté dívky zmlkly, schovávajíce hlavu mezi paže. Kamarádkám se podařilo sednout si vedle sebe. Když dozorkyně chvíli nedávala pozor, Nadia zabalila Pemu do své bundy a pošeptala jí do ucha, ať nepropadá

zoufalství, že už najdou nějaký způsob, jak se z téhle polízanice dostat. Pema se celá třásla, ale nakonec se uklidnila a z jejích jindy veselých krásných černých očí teď čišelo odhodlání a kuráž. Nadia jí stiskla ruku a obě se cítily posíleny vzájemnou přítomností.

Jeden z mužů Škorpiona nespouštěl z Pemy oči, ohromen jejím půvabem a vznešeným chováním. Přiblížil se ke skupince vyděšených děvčat a postavil se před Pemu s rukou na rukojeti své dýky. Měl tutéž špinavou tmavou tuniku, umaštěný turban, neupravené vousy, kůži podivně modročerného odstínu a zuby zčernalé betelem jako všichni ostatní, ale z jeho chování vyzařovala autorita a ostatní jej respektovali. Zdálo se, zeje to jejich vůdce. Pema se postavila a čelila krutému válečníkově pohledu. Natáhl ruku a vzal do ní dívčiny dlouhé vlasy, které mezi jeho špinavými prsty klouzaly jako hedvábí. Z vlasů se linula jemná vůně jasmínu. Muž vypadal zmatený, téměř dojatý, jakoby se nikdy nedotkl ničeho tak překrásného. Pema prudce pohodila hlavou, aby vlasy uvolnila. Měla-li strach, nedala jej najevo, naopak, její výraz byl tak vyzývavý, že ta ženská s jizvou, ostatní bandité a dokonce i dívky strnuli v přesvědčení, že válečník svou drzou zajatkyni udeří, avšak on se k všeobecnému překvapení jen suše zasmál a ustoupil o krok dozadu. Plivl na zem Perně k nohám a pak se vrátil ke svým kumpánům, kteří seděli na bobku kolem ohně. Usrkávali ze svých čutor, žvýkali červené betelové ořechy, odplivovali si a bavili se nad mapou rozprostřenou na zemi.

Nadia předpokládala, že je to tatáž mapa, kterou zahlédla v Červené pevnosti, nebo nějaká jí podobná. Nerozuměla, o čem muži mluví, protože ty hrozné události posledních hodin ji tak rozrušily, že nedokázala "naslouchat srdcem". Pema jí zašeptala do ucha, že používají dialekt ze severu Indie a že z něj rozumí některým slovům jako drak, cesty, klášter, Američan, král. Nemohly se bavit dál, protože žena s jizvou je zaslechla a popošla k nim, šermujíc se svým bičem.
"Buďte zticha!" zavrčela.

Dívky začaly úpět strachy, až na Pemu a Nadiu, které zůstaly klidné, ale sklopily oči, aby ženu neprovokovaly. Když si jich dozorkyně přestala všímat, Pema Nadie ještě pošeptala, že ženy opuštěné modrými válečníky mají vždy na čele vypálené znamení škorpiona a mnohé z nich jsou němé, protože jim vyříznou jazyk. Roztřesené hrůzou spolu pak už nemluvily, domlouvaly se jen pohledem.

Další čtyři dívky, které bandité přivlekli do jeskyně o něco málo dřív, byly ve stavu takové paniky, že se Nadia domnívala, že vědí něco, o čem ona nemá tušení, avšak neodvážila se jich zeptat. Uvědomila si, že Pema také ví, co je čeká, ale byla odvážná a odhodlaná za svůj život bojovat. Ostatní dívky se její odvahou brzy nakazily a aniž by se o tom dohodly, pomalu se k ní přisunovaly blíž, hledajíce ochranu. Nadiu zaplavila směs obdivu k její přítelkyni a úzkosti z toho, že se s ostatními děvčaty, jež neuměla ani slovo anglicky, nemůže domluvit. Litovala, že se od nich tolik odlišuje.

Jeden z modrých válečníků vyštěkl příkaz a žena s jizvou na chvíli nechala zajatkyně zajatkyněmi, aby jej uposlechla. Rozdělovala do misek obsah černého hrnce, který visel nad ohněm, a podávala je mužům. Na druhý vůdcův příkaz neochotně obsloužila i zajatkyně.
Nadia dostala plechový rendlík s dýmající šedivou kaší. Do nosu ji udeřil závan česneku a jen tak tak zadržela zdvihající se žaludek. Rozhodla se, že se musí nasytit, protože bude potřebovat všechny své síly k útěku. Mrkla na Pemu a obě přiložily jídlo k ústům. Ani jedna z nich neměla v úmyslu smířit se se svým osudem.

Borobá

Měsíc zaplul za zasněžené vrcholky hor a oheň v jeskyni se změnil v hromadu žhavých uhlíků a popela. Dozorkyně v sedě hlasitě chrápala, aniž by pustila z ruky bič, a z otevřených úst jí po bradě stékal pramínek slin. Modří muži se natáhli na zem a také spali; jeden z nich ovšem držel se zastaralou puškou v rukou ve vchodu do jeskyně stráž. Prostor chabě osvětlovala jediná pochodeň, vrhající na zdi jeskyně zlověstné stíny. Zajatkyním svázali kotníky pruhy kůže a dali jim čtyři pokrývky z tlusté vlny. Nedostatečně přikryté se nešťastné dívky snažily vzájemně se zahřát, přitisknuty jedna ke druhé. Vyčerpané pláčem všechny usnuly, kromě Pemy a Nadii, které ten čas využily k tomu, aby si šeptem promluvily.

Pema vylíčila své přítelkyni, co se ví o obávané sektě Škorpiona, jak unášejí dívky a jak ohavně s nimi zacházejí. Těm, které toho příliš namluví, vyřezávají jazyk, a pokusí-li se některá o útěk, spálí jí zespodu chodidla.

"Nehodlám skončit v rukou těch hrozných chlapů. To se radši zabiju," uzavřela své líčení Pema.

"To neříkej, Pemo. V každém případě je lepší zahynout při pokusu o útěk než zemřít bez boje."

"Myslíš, že se odtud dá utéct?" odpověděla Pema a ukázala na spící válečníky a na strážce ve vchodu.

"Najdeme pro to vhodnou chvíli," ujistila ji Nadia a třela si kotníky, oteklé od pout.

Zanedlouho únava přemohla i je a začaly klimbat. Uběhlo několik hodin a Nadia, která nikdy neměla hodinky a byla zvyklá čas odhadovat, usoudila, že musí být okolo dvou hodin ráno.

Náhle ji její instinkt upozornil, že se něco děje. Ucítila na kůži, že se energie ve vzduchu proměnila a ostražitě se napřímila. Zadní částí jeskyně téměř prolétl prchavý stín. Nadiiny oči nestihly rozpoznat, co to bylo, ale srdcem uviděla, že to je její nerozlučná opička Borobá. S nesmírnou úlevou jí došlo, že její malá kamarádka šla za únosci. Za koňmi opička sice brzy zůstala pozadu, ale byla schopná stopu své paní sledovat a nějakým způsobem dokázala jeskyni najít. Nadia si celou svou duší přála, aby Borobá nevykřikla radostí, že ji vidí, a snažila se ji uklidnit telepatickým poselstvím.

Borobá se k Nadie dostala jako novorozené mládě, když dívce bylo devět let. Opička tehdy byla maličká a Nadia ji musela krmit kapátkem. Byly stále spolu. Borobá u ní vyrostla a obě se začaly tak doplňovat, že uměly vytušit, co ta druhá cítí. Kromě zvířecí řeči, kterou se Nadia naučila, měly svůj vlastní jazyk složený z posunků a vzájemného porozumění. Opička musela varování své paní vycítit, protože se k ní nerozběhla. Zůstala dlouhou dobu nehybně přikrčená v tmavém koutě, pozorovala okolí, odhadovala riziko a vyčkávala.

Když si dívka byla jistá, že si Borobiny přítomnosti nikdo nevšiml a že dozorkyně chrápe pořád stejně, slabě zapískala. Tehdy se k ní zvířátko začalo kousek po kousku přibližovat, přitisknuté ke zdi a chráněné stínem, až došlo až k ní a jedním skokem se jí pověsilo kolem krku. Už na sobě nemělo dětskou bundičku, kterou ze sebe strhalo. Ručičkama se pevně drželo Nadiiných kudrnatých vlasů a vrásčitou tváří se jí otíralo o krk, rozrušené dojetím, ale bez hlesu.

Nadia počkala, až se opička uklidní a poděkovala jí za její věrnost. Pak jí do ucha pošeptala příkaz. Borobá okamžitě poslechla. Proklouzla stejnou cestou, kudy přišla, přiblížila se k jednomu ze spících mužů a svýma hbitýma a útlýma ručkama mu s úžasnou

přesností vytáhla z opasku dýku a donesla ji Nadie. Posadila se před ni a ostražitě se rozhlížela kolem, zatímco dívka si přeřezávala řemeny okolo kotníků. Dýka byla tak ostrá, že to nebylo nijak těžké. Jakmile Nadia byla volná, vzbudila Pemu.

"Teď je ta chvíle vhodná k útěku," zašeptala jí.

"Jak chceš projít okolo strážce?"

"Nevím, to uvidíme. Snad jedním skokem."

Pema však nedovolila, aby jí také přeřezala pouta a se slzami v očích jí pošeptala, že ona odejít nemůže.

"Nedošla bych daleko, Nadio. Podívej, co mám na sobě, v těchhle sandálech nemůžu utíkat jako ty. Když půjdu s tebou, obě nás chytí. Sama budeš mít větší šanci, že se ti to podaří."

"Zbláznila ses? Bez tebe jít nemůžu!" šeptala Nadia.

"Musíš to zkusit. Sežeň pomoc. Nemůžu tu nechat ostatní dívky, zůstanu s nimi, dokud se nevrátíš s posilou. A běž už, než bude pozdě," řekla Pema a sundala si bundu, aby ji Nadie vrátila. Vyzařovalo z ní takové odhodlání, že Nadia upustila od myšlenky ji přemlouvat. Její kamarádka by ostatní dívky neopustila. A vzít je s sebou také nešlo: všechny najednou by nedokázaly projít bez povšimnutí, avšak jí samotné by se to snad podařit mohlo. Nadia s Pernou se krátce objaly a Nadia se velice obezřetně postavila.

Žena s jizvou se ve spánku pohnula, zamumlala několik slov a na chvíli se zdálo, že je všechno ztraceno; pak ale zase začala chrápat ve stejném rytmu jako předtím. Nadia pět minut vyčkávala, dokud se nepřesvědčila, že ostatní také spí, a vzápětí začala postupovat kupředu, přitištěná ke zdi, stejnou cestou, jakou přišla Borobá. Zhluboka dýchala a vyvolávala svou schopnost učinit se neviditelnou.

Nadia s Alexandrem strávili nezapomenutelný čas u amazonského kmene Lidí z mlhy, těch nejvzdálenějších a nejzáhadnějších lidských bytostí na celé planetě. Tito indiáni, kteří žili stejně jako v době kamenné, byli v některých ohledech velmi vyspělí. Opovrhovali materiálním pokrokem a žili ve spojení s přírodními silami, v dokonalé symbióze s okolním prostředím. Byli součástí složitého ekologického systému pralesa, stejně jako stromy, hmyz a půda. Žili v pralese celá staletí, bez kontaktu s vnějším světem, chráněni svou vírou, tradicemi, smyslem pro sounáležitost a uměním být neviditelní. Když je ohrožovalo nějaké nebezpečí, tak prostě zmizeli. Tato jejich schopnost byla tak mocná, že v existenci Lidí z mlhy nikdo doopravdy nevěřil; mluvilo se o nich tak, jako když se

vypráví nějaká legenda, což jim také posloužilo jako ochrana před zvědavostí a hrabivostí cizinců.

Nadia si uvědomila, že jejich neviditelnost není žádný kouzelnický trik, ale prastaré umění, vyžadující neustálý trénink. "Je to jako naučit se hrát na flétnu, je třeba hodně cvičit," říkala Alexandrovi, ale ten nevěřil, že by se to opravdu dalo naučit, a nenamáhal se to zkoušet. Nadia se naopak rozhodla, že když to umí indiáni, dokáže to i ona. Věděla, že tato schopnost nespočívá jen v mimikrech, hbitosti, bystrosti, tichosti a znalosti okolí, ale že se jedná především o mentální přístup. Bylo třeba smrsknout se v úplné nic, představit si své tělo jak se stává průhledným, až se změní v pouhého ducha. Člověk se musel soustředit a setrvat ve stavu vnitřního klidu, aby se kolem něj vytvořilo působivé psychické pole. Stačila chvíle roztržitosti a bylo po všem. Neviditelnosti se dalo docílit jen v onom vyšším stavu, kdy duše a mysl byly zajedno. Během měsíců, které uplynuly mezi dobrodružstvím ve Městě Netvorů uprostřed Amazonie a okamžikem, kdy se ocitla v jeskyni v Himalájí, Nadia neúnavně trénovala. Udělala takový pokrok, že otec ji někdy s křikem volal a ona přitom stála vedle něj. Když se zničehonic objevila, otec nadskočil úlekem: "Neříkal jsem ti, aby ses mi, takhle nezjevovala? Umřu z tebe na infarkt," bědoval.

Nadia věděla, že teď ji může zachránit jedině ono umění, jemuž se naučila od Lidí z mlhy. Pošeptala Borobá příkaz, aby pár minut počkala, než za ní půjde, jelikož se zvířetem na zádech se neviditelnou stát nemohla, a pak se obrátila do svého nitra, do toho tajemného prostoru, který v sobě máme všichni, když zavřeme oči a vypudíme z hlavy myšlenky. Za několik vteřin se dostala do stavu podobného tranzu. Ucítila, jak se odděluje od svého těla a mohla se na sebe dívat shora, jako by se její vědomí zdvihlo několik metrů nad její vlastní hlavu. Z onoho místa viděla, jak její nohy dělají jeden krok a pak další, jak se vzdaluje od Pemy a ostatních dívek a jak jako ve zpomaleném filmu postupuje dál ve stínu vrhaném postavou strážce banditů.

Prošla pár centimetrů od strašlivé ženy s bičem, jako nepostřehnutelný stín se protáhla mezi těly spících válečníků a téměř vznášejíc se ve vzduchu pokračovala až k ústí jeskyně, kde se vyčerpaný strážce usilovně snažil zůstat vzhůru, s očima bloudícíma ve tmě a stále s puškou v ruce. Nadia se ani na vteřinu nepřestala soustředit, nedovolila, aby strach či zaváhání
opět uvěznily její duši v těle. Aniž by se zastavila nebo změnila rytmus svých kroků, přiblížila se k muži natolik, že se skoro dotýkala jeho zad

- byla tak blízko, že zřetelně cítila jeho teplo a pach po česneku a špíně.

Strážce se lehce otřásl a pevněji sevřel zbraň, jako by mu instinkt napověděl, že vedle něj někdo je; jeho mysl však toto podezření okamžitě zavrhla. Ruce mu opět poklesly a přivřel oči, jak bojoval se spánkem a únavou.

Nadia jako nějaký přízrak překročila vchod do jeskyně a poslepu šla dál tmou, aniž by se ohlédla zpět nebo zrychlila krok. Její štíhlou siluetu pohltila noc.

Jakmile se Nadia Santosová vrátila do svého těla a rozhlédla se kolem sebe, pochopila, že připadalo-li jí nemožné najít cestu zpět do Tunkhaly za bílého dne, tím méně to dokáže v noční tmě.

Okolo ní se tyčily hory a jelikož cestou k jeskyni měla hlavu zakrytou pokrývkou, neměla jediný záchytný bod, podle něhož by se mohla zorientovat. S jistotou poznala jen to, že stále stoupali, což znamenalo, že by se měla vydat z kopce, ale nevěděla jak to udělat, aniž by přitom nenarazila na modré muže. Pamatovala si, že v určité vzdálenosti od skalní římsy zůstal jeden válečník, který měl na starost koně, a netušila, kolik dalších jich je v okolí rozeseto. Podle sebejistoty, s níž se bandité v horách pohybovali, bez zřejmých obav, že by mohli být napadeni, jich muselo být mnoho. Bude lepší najít k útěku jinou cestu.

"Co teď budeme dělat?" zeptala se opičky Borobá, když zase byly spolu. Ta však znala jen cestu, kterou sama přišla, což byla trasa banditů.

Zvíře, uvyklé chladu právě tak málo jako jeho paní, se tak třáslo, až mu cvakaly zuby. Dívka si ho dala na prsa pod bundu, povzbuzena přítomností věrné kamarádky. Nasadila si na hlavu kapuci a pevně si ji utáhla kolem obličeje. Litovala, že nemá rukavice, které jí koupila Kate. Ruce měla tak zmrzlé, že necítila prsty. Přiložila si je k ústům a dýchala na ně, aby si je zahřála, a pak je strčila do kapes, jenže v příkrém terénu se nedala udržet rovnováha nebo šplhat, aniž by se člověk nepřidržoval oběma rukama. Počítala s tím, že jakmile vyjde slunce a její únosci zjistí, že utekla, vydají se ji rychle hledat, jelikož nemohou připustit, aby se jedna z jejich zajatkyní dostala až do údolí a zburcovala tam lidi na poplach. Muži Škorpiona jsou bezpochyby zvyklí pohybovat se v horách, zatímco ona nemá ani tušení, kde je. Modří válečníci se budou domnívat, že utíká směrem dolů, kde jsou vesnice a údolí Zakázaného království. Aby je zmátla, rozhodla se jít

nahoru, přestože si uvědomovala, že se tak vzdaluje od svého cíle a že nemá času nazbyt: osud Pemy a dalších dívek závisel na tom, zda se jí podaří brzy najít pomoc. Doufala, že za úsvitu bude nahoře a z vrcholu se zorientuje: musí najít jinou cestu, jak se dostat do údolí.

Šplhání do kopce se ukázalo mnohem pomalejší a namáhavější, než si představovala, protože kromě obtížného terénu jej ztěžovala tma, jen mírně zeslabená měsícem. Nadia snad tisíckrát uklouzla a spadla. Byla rozbolavělá z cesty předchozího dne, kdy ležela přehozená přes hřbet cválajícího koně, z rány do hlavy a z pohmožděnin, které měla po celém těle, ale nedovolila si na to myslet. Těžce se jí dýchalo a hučelo jí v uších; došlo jí, že v této výšce je méně kyslíku, jak jí vysvětlovala Kate Coldová.

Mezi kameny rostly malé keříky, které v zimě zcela mizely, ale v tomto období vyrážely pod letním sluncem výhonky. Za ně se Nadia chytala, aby mohla šplhat vzhůru. Když jí docházely síly, vzpomínala na to, jak lezla na vrchol tepui ve Městě Netvorů, kde našla orlí hnízdo, v němž byly tři nádherné diamanty. "Když jsem to dokázala tehdy, musím to dokázat i teď, tohle je přece mnohem jednodušší," říkala opičce Borobá, ale ta byla strnulá pod její bundou a nevystrčila ani nos. Když začalo svítat, chybělo Nadie k vrcholu hory asi dvě stě metrů. Nejprve se objevila nejasná záře, která během několika málo minut nabyla naoranžovělé barvy. Jakmile se zpoza obrovského himálajského masivu vynořily první sluneční paprsky, obloha se rozehrála symfonií barev, oblaka se zbarvila purpurem a sněhové skvrny se růžově rozzářily.

Nadia se nezastavila, aby pozorovala krásu krajiny, nýbrž pokračovala s neobyčejným úsilím ve výstupu a o chvíli později už stála na nejvyšším bodě hory, funící a zborcená potem. Měla pocit, že se jí srdce v prsou každou chvíli rozskočí. Předpokládala, že shora uvidí údolí Tunkhaly, ale před očima se jí zdvihaly neproniknutelné Himaláje, jedna hora za druhou, táhnoucí se až donekonečna. Byla ztracena. Když se podívala dolů, zdálo se jí, že se tam hemží nějaké postavy: byli to modří muži. Posadila se na velký kámen, sklíčená a bojující se zoufalstvím a s únavou. Musí si odpočinout, aby znovu nabrala dech, ale tady zůstat nemůže - nenajde-li si nějaký úkryt, její pronásledovatelé ji brzy najdou.

Pod bundou sejí zavrtěla Borobá. Nadia rozepnula zip, její malá kamarádka vystrčila hlavu a upírala na ni svá chytrá očka.

"Nevím kam jít, Borobá. Všechny ty hory vypadají stejně a nevidím žádnou schůdnou stezku," řekla Nadia.

Zvířátko ukázalo směrem, odkud přišly.

"Tudy se vrátit nemůžu, protože by mě chytili modří muži. Ale tebe si nikdo nevšimne, Borobá, v téhle zemi jsou opice úplně všude. Ty můžeš najít cestu zpět do Tunkhaly. Dojdi pro Jaguára," přikázala jí Nadia.

Opička zavrtěla hlavou, zakryla si rukama oči a začala vřískat, ale Nadia jí vysvětlila, že pokud se nerozdělí, nebude možné zachránit ostatní děvčata a nezachrání se ani ony dvě. Že osud Pemy, ostatních děvčat i její, závisí na ní, na Borobá. Musí najít pomoc, jinak všichni zahynou.

"Já se schovám tady někde poblíž, kde si budu dost jistá, že mě nebudou hledat, a pak uvidím, jak sejít dolů do údolí. Ty mezitím musíš běžet, Borobá. Už vyšlo slunce, nebude taková zima a můžeš se dostat do města před soumrakem," naléhala Nadia Santosová.

Zvířátko sejí nakonec pustilo a vystřelilo z kopce dolů jako šíp.

Kate Coldová poslala fotografy Timothyho Bruče a Joela Gonzáleze do vnitrozemí fotografovat flóru a faunu pro časopis International Geographic. Měli pracovat sami, zatímco ona zůstane ve městě. Nevzpomínala si, že by kdy v životě pociťovala takovou úzkost, kromě chvíle, kdy se Alexandr s Nadiou ztratili v amazonském pralese. Ujistila Césara Santose, že cesta do Zakázaného království není nijak nebezpečná. Jak oznámí otci, že jeho dcera byla unesena? A už vůbec mu nemůže říct, že Nadia je v rukou profesionálních zabijáků, kteří unášejí dívky, aby z nich udělali otrokyně.

Kate s Alexandrem byli právě v audienční síni v paláci. Král je tentokrát přijal v přítomnosti vrchního vojenského velitele, premiéra a dvou lámů toho nejvyššího hodnostního stupně hned po něm samém. V sále byla i Judita Kinská.

"Lámové se radili s hvězdami a dali klášterům příkazy k modlitbám a obětním darům za zmizelé dívky. Generál Myar Kunglung vede vojenskou operaci. Snad už zmobilizoval i policii, nemám pravdu?" zeptal se král, v jehož klidné tváři nebyly znát jeho strašlivé obavy.

"Snad, Vaše Veličenstvo. Ve stavu pohotovosti jsou i vojáci z paláce a palácová stráž. Hranice jsou střeženy," pravil generál svou bídnou angličtinou, aby tomu rozuměli i cizinci.

"Snad budou dívky hledat i ostatní občané. Vím, že v naší zemi se ještě nikdy nic takového nestalo. Možná budeme mít brzy nějaké zprávy," dodal generál.

"Možná? To se mi nezdá dostatečné!" vykřikla Kate Coldová a hned se kousla do rtů, protože si uvědomila, že se dopustila hrozné nezdvořilosti.

"Paní Coldová je snad poněkud rozrušená," poznamenala Judita Kinská, která se, jak se zdálo, už naučila mluvit s onou neurčitostí, považovanou v Království Zlatého draka za správnou.

"Snad," řekla Kate a uklonila se s dlaněmi sepjatými před obličejem.

"Bylo by snad nevhodné zeptat se, jak ctěný generál zamýšlí zorganizovat hledání?" otázala se Judita Kinská.

Následujících patnáct minut cizinci kladli otázky, na něž dostávali stále neurčitější odpovědi, až bylo zřejmé, že na krále ani na generála nelze žádným způsobem naléhat. Kate s Alexandrem se samou netrpělivostí potili. Nakonec panovník vstal a jim nezbylo nic jiného než se rozloučit a couvajíce odejít.

"Je nádherné dopoledne, v zahradě možná bude mnoho ptáků," nadhodila Judita Kinská.

"Možná," přikývl král a vedl ji ven.

Král s Juditou Kinskou se procházeli po úzké pěšině táhnoucí se mezi zelení v parku, kde to vypadalo, jakoby všechno rostlo divoce, avšak cvičené oko dokázalo ocenit promyšlenou harmonii celku. Bylo to právě tam, v té úchvatné hojnosti květin a stromů, uprostřed koncertu stovek ptáků, kde Judita Kinská navrhla začít experimentovat s tulipány.

Král se domníval, že si nezaslouží být duchovním vůdcem svého národa, neboť mu připadalo, že ani zdaleka nedosáhl náležitého stupně přípravy. Celý život se učil nelpět na pozemských záležitostech a na hmotných statcích. Věděl, že nic na světě netrvá věčně, že všechno se mění, podléhá zkáze, umírá a znovu se obnovuje nějakým jiným způsobem, a proto že je lpění na věcech tohoto světa zbytečné a způsobuje utrpení.

Cesta buddhismu spočívala v přijetí této skutečnosti. Někdy se mu zdálo, že se mu to podařilo, ale návštěva oné cizinky jej opět uvrhla do pochybností. Cítil, že ho přitahuje a činilo jej to zranitelným. Byl to cit, jaký dosud nezažil, jelikož láska, kterou sdílel se svou ženou, plynula jako voda klidného potoka. Jak může chránit své

království, když nedokáže ochránit sám sebe před pokušením milostného citu? Na touze po lásce a intimní důvěrnosti s druhým člověkem není nic špatného, uvažoval král, ale ve svém postavení si to nemůže dovolit; zbývající roky svého života by měl zcela věnovat svému lidu. Judita Kinská jeho úvahy přerušila:

"To je ale zvláštní přívěsek, Vaše Veličenstvo!" pravila, ukazujíc na šperk, který měl zavěšený na prsou.

"Ten nosí králové této země už tisíc osm set let," vysvětlil jí, sundal si medailon a podal jí ho, aby si ho prohlédla zblízka.

"Je moc krásný," řekla.

"Starý korál jako tenhle je u nás velmi ceněný, protože se vyskytuje jen zřídka. Nachází se i v Tibetu. Jeho existence naznačuje, že před miliony let snad mořské vody dosahovaly až k vrcholům Himaláje," vysvětlil král.

"Co znamená ten nápis?" zeptala se.

"Jsou to Buddhova slova: Změna musí být dobrovolná, ne vnucená."

"A co to znamená?"

"Všichni se můžeme změnit, ale nikdo nás k tomu nemůže nutit. Ke změně většinou dochází, střetneme-li se s nepopiratelnou pravdou, s něčím, co nás přinutí přehodnotit naše mínění," pravil.

"Připadá mi zvláštní, že pro medailon vybrali právě tuto větu."

"Toto byla vždy velice tradiční země. Povinností zdejších vládců je bránit národ před změnami, které nejsou založeny na něčem opravdovém," odpověděl král.

"Svět se rychle mění. Vím, že zdejší studenti si tyto změny přejí," namítla.

"Některé mladé lidi fascinují cizí výrobky a způsob života, ale ne všechno moderní je i dobré. Většina mého lidu netouží přijmout západní zvyky."

Došli k rybníčku a zastavili se, aby pozorovali rej kaprů v křišťálově čisté vodě.

"Pro člověka tedy nápis na medailonu znamená, že každá lidská bytost se může změnit. Myslíte, že se může změnit už zformovaná osobnost, Veličenstvo? Například že padouch se může stát hrdinou nebo zločinec světcem?" zeptala se Judita Kinská, vracejíc mu šperk.

"Když se člověk nezmění v tomto životě, možná se bude muset vrátit, aby tak učinil v dalším vtělení," usmál se panovník.

"Každý má svou karmu. Karma špatného člověka se možná změnit nedá," nadhodila.

"Karmou takového člověka možná je najít pravdu, která ho přinutí ke změně," odpověděl král a znepokojeně si všiml, že hnědé oči jeho hosta zvlhly.

Prošli oddělenou částí zahrady, kde po hojnosti květin nebylo ani památky. Byl to prostý písčitý a kamenitý dvorek, kde stařičký mnich hráběmi črtal nějaký vzor. Král Juditě Kinské vysvětlil, že tu chtějí napodobit myšlenku jistých zahrad zenových klášterů, které navštívil v Japonsku. O kus dál přešli přes vyřezávaný dřevěný můstek. Potůček poskakující po kamenech vydával zvuk podobný hudbě. Došli k malé pagodě, kde se konával čajový obřad a kde na ně čekal další mnich a úklonou je pozdravil. Zatímco se žena zouvala, pokračovali v konverzaci.

"Nechci být nezdvořilá, Veličenstvo, ale tuším, že zmizení těch dívek musí být pro váš národ velice těžkou rámou," pravila Judita.

"Možná," odpověděl panovník a ona poprvé spatřila, že jeho výraz se změnil a mezi obočím mu naskočila hluboká vráska.

"Nedalo by se pro to něco udělat? Myslím něco víc, než ta vojenská akce".

"Co máte na mysli, paní Kinská?"

"Prosím vás, Veličenstvo, říkejte mi Judito."

"Judita je krásné jméno. Mě naneštěstí nikdo jménem neoslovuje. Obávám se, že to tak vyžaduje protokol."

"V tak závažné situaci by možná byl nesmírně užitečný Zlatý drak, je-li legenda o jeho magických schopnostech pravdivá," navrhla.

"Se Zlatým drakem se radíme jen v případech týkajících se bezpečnosti a blahobytu tohoto království, Judito."

"Promiňte mi mou smělost, Veličenstvo, ale možná právě tohle je jeden z těch případů. Pokud občané mizí, znamená to, že nemají zajištěnu bezpečnost ani blahobyt," naléhala.

"Možná máte pravdu," připustil král se sklopenou hlavou. Vstoupili do pagody a posadili se na zem před mnicha. V kruhové místnosti ze dřeva bylo příjemné pološero, projasňované jen žhavými uhlíky, nad nimiž ve starém železném kotlíku vřela voda. Potichu rozjímali, zatímco mnich prováděl krok za krokem dlouhý a pomalý obřad, spočívající jen v prostém podávání hořkého zeleného čaje ve dvou hliněných šálcích.

Bílý orel

Specialista se spojil se Sběratelem prostřednictvím agenta, což byla jeho obvyklá metoda. Poslem byl tentokrát Japonec, který požádal o schůzku, aby s druhým nejbohatším mužem na světě projednal strategii obchodu na asijských trzích se zlatem.

Toho dne Sběratel koupil od jednoho špiona klíč k supertajným archivům Pentagonu. Vojenské archivy severoamerické vlády by mu mohly posloužit při jeho zbrojních záměrech. Pro investory jako on bylo důležité, aby na světě trvaly konflikty; mír se mu nehodil. Spočítal si, jaké procento lidstva přesně musí být ve válce, aby to rozhýbalo trh se zbraněmi. Pokud by číslo bylo menší, přišel by o peníze, a kdyby bylo vyšší, burza s cennými papíry by začala příliš kolísat a hrozilo by až moc velké riziko. Naštěstí pro Sběratele se války daly snadno vyvolat, i když pak nebylo lehké je ukončit. Když ho jeho asistent informoval, že kdosi neznámý žádá o naléhavou schůzku, vytušil, že to musí být někdo, koho poslal Specialista. Uhádl to podle dvou klíčových slov: zlato a Asie. Čekal na toho člověka netrpělivě už několik dní a přijal jej okamžitě. Agent na klienta promluvil bezvadnou angličtinou. Jeho elegantního obleku a dokonalých způsobů si Sběratel vůbec nevšiml: ušlechtilost jakéhokoli druhu mu byla cizí.

"Specialista zjistil totožnost jediných dvou osob, které přesně vědí, jak funguje socha, která vás zajímá. Jsou to král a princ - dědic trůnu; mladík, jehož nikdo neviděl od doby, kdy mu bylo pět nebo šest let," oznámil mu.

"Proč?"

"Je vychováván na tajném místě. V dětství a mládí tím procházejí všichni panovníci Zakázaného království. Rodiče předají dítě lámovi, který ho připraví k vládě. Princ se mimo jiné musí naučit i kód ke Zlatému drakovi."

"Takže ten lama nebo jak se mu říká, zná ten kód taky?"

"Ne, on je jen vychovatel neboli průvodce. Celý kód nezná nikdo kromě panovníka a jeho dědice. Má čtyři části a každá z nich je uchovávána v jiném klášteře. Vychovatel s princem tyto kláštery postupně obchází, což trvá celých dvanáct let, během nichž se naučí celému kódu," vysvětlil agent.

"Kolik let je teď tomu princi?"

"Kolem osmnácti. Jeho výchova je téměř u konce, ale nevíme jistě, jestli už zná celý kód."

"Kde je ten princ teď?" začal Sběratel ztrácet trpělivost.

"Domníváme se, že v jedné tajné poustevně mezi vrcholy Himaláje."

"Dobře, tak na co čekáte? Přiveďte mi ho!"

"To nebude snadné. Jak vám říkám, nevíme přesně, kde je, a ani není jisté, jestli už zná všechno, co potřebujete vědět."

"Tak to zjistěte! Proto vás přece platím, člověče! A když ho nenajdete, tak podplaťte krále."

"Cože?"

"Králíčkové těhle podřadných zemí jsou všichni úplatní. Nabídněte mu, co je libo: peníze, ženy, auta, co bude chtít," řekl multimilionář.

"Jeho nic z toho, co máte, nemůže zlákat. Hmotné statky ho nezajímají," odpověděl japonský agent, aniž by zastíral opovržení, které ke klientovi cítil.

"A co moc? Co třeba jaderné bomby?"

"To rozhodně ne."

"Tak ho uneste, mučte ho, udělejte, co bude třeba, abyste z něj to tajemství dostali!"

"V jeho případě by mučení neúčinkovalo. Zemřel by, aniž by nám něco řekl. Číňané tuto metodu zkoušeli na tibetských lámech a málokdy se dočkali nějakého výsledku. Ti lidé jsou vycvičení, aby dokázali odpoutat mysl od těla," řekl Specialistův posel.

"Jak to dělají?"

"Řekněme, že vystoupí do vyšší duchovní úrovně. Duch se oddělí od hmoty, rozumíte?"

"Duch? Vy na to věříte?" vysmíval se Sběratel.

"Na tom, čemu já věřím, nezáleží. Fakt je ten, že to dělají."

"Chcete říct, že jsou jako ti fakíři v cirkuse, co celé měsíce nejedí a lehají si na lůžka s hřebíky?"

"Mluvím o něčem mnohem tajuplnějším. Určití lámové dokážou zůstat mimo své tělo jak dlouho chtějí."

"To znamená, že necítí bolest. Mohou dokonce o své vůli zemřít. Prostě přestanou dýchat. Takového člověka je zbytečné mučit," vysvětlil agent.

‚A co sérum pravdy?"

"Drogy jsou v těchto případech neúčinné, protože vědomí je v jiné rovině, odpojené od mozku."

"Snažíte se mi tu říct, že král té země něco takového dokáže?" zavrčel Sběratel.

"Nevíme to jistě, ale pokud se mu v mládí dostalo plného výcviku a pokud během svého života dál cvičil, je to přesně to, co se vám snažím říct."

"Ten člověk přece musí mít nějakou slabost!" vykřikl Sběratel, procházeje se po místnosti jako vzteklé zvíře.

"Má jich velmi málo, ale najdeme je," uzavřel agent celou záležitost a položil na stůl lístek, na němž byla tmavě fialovým inkoustem napsána cifra v milionech dolarů: cena, kterou operace bude stát.

Byla neuvěřitelně vysoká, ale Sběratel si spočítal, že nejde o obyčejný únos a že si ji na každý pád může dovolit zaplatit. Až bude mít Zlatého draka a bude ovládat světový trh s cennými papíry, ta investice se mu tisíckrát vrátí.

"Tak dobrá, ale nechci žádné problémy, je třeba jednat diskrétně a nevyvolat žádný mezinárodní incident. Podstatné je, aby mě s touto záležitostí nikdo nespojoval, to by zničilo mou pověst. Vy se postaráte, aby král promluvil, i kdyby ta země měla vyletět do vzduchu, rozuměl jste mi? Detaily mě nezajímají."

"Brzy se vám ohlásíme," řekl návštěvník, vstal a tiše zmizel.

Sběrateli připadalo, že se agent vypařil do vzduchu. Otřásl se, jak mu přeběhl mráz po zádech: škoda, že musí jednat s tak nebezpečnými lidmi. Nicméně nemohl si stěžovat: Specialista byl profesionál první třídy, bez jehož pomoci by se nestal nejbohatším mužem světa, číslem jedna, největším boháčem v historii lidstva, bohatším než egyptští faraóni či římští císaři.

V Himálaji zářilo ranní slunce. Mistr Tensing dokončil svou meditaci a modlitby. Umyl se svými typickými pomalými a důkladnými pohyby pod tenkým pramínkem vody stékajícím z hor, a nyní se připravoval na jediné jídlo dne. Jeho žák, princ Dii Bahadur, svařil vodu s čajem, solí a jačím máslem. Část nechávali v tykvi, z níž upíjeli během dne, a zbytek smíchali s praženou ječmennou moukou, aby připravili campu. Každý z nich si pak nesl svou porci v sáčku mezi záhyby tuniky. Dii Bahadur uvařil i několik rostlin, které s velkým úsilím pěstovali ve vyprahlé půdě na jedné terase v horském svahu,

dost daleko od poustevny, kde bydleli. Aby získal hrst zelených listů nebo bylin na jídlo, musel jít několik hodin.

"Vidím, že kulháš, Dile Bahadure," všiml si mistr.

"Ne, ne."

Učitel se na něj upřeně zadíval a žák v jeho očích postřehl pobavený záblesk.

"Spadl jsem," přiznal se a ukázal mu škrábance a modřiny na jedné noze.

"Jak?"

"Nedával jsem pozor. Je mi to líto, mistře," řekl mladík a hluboce se uklonil.

"Cvičitel slonů potřebuje pět věcí, Dile Bahadure: pevné zdraví, jistotu, trpělivost, upřímnost a moudrost," řekl lama s úsměvem.

"Na ty jsem zapomněl. Teď se mi nedostává zdraví, protože jsem při chůzi ztratil jistotu. Přišel jsem o jistotu, jelikož jsem spěchal a byl jsem netrpělivý. A když jsem popřel, že kulhám, zpronevěřil jsem se upřímnosti. Sečteno a podtrženo, k moudrosti mám daleko, mistře." Oba se vesele rozesmáli. Lama zamířil k dřevené bedýnce, vyndal z ní keramický hrnek s nazelenalou mastí a tou mladíkovi jemně potřel nohu.

"Mistře, myslím, že vy už jste osvícení dosáhl, ale zůstal jste tu na zemi jen proto, abyste mě učil," povzdechl Dii Bahadur a lama jej místo odpovědi přátelsky ťukl hrnkem do hlavy. Připravili se na krátký obřad díkůvzdání, který vykonávali vždy před jídlem, a pak si na vrcholu hory sedli do pozice lotosového květu a položili před sebe misky s campou a čaj. Mezi jednotlivými sousty, která pomalu žvýkali, potichu obdivovali krajinu; při jídle nehovořili. Jejich pohled se ztrácel ve velkolepém řetězci zasněžených horských vrcholů, které se před nimi rozprostíraly. Obloha nabyla sytě kobaltové barvy.

"Dnes bude chladná noc," řekl princ, když dojedl.

"Dnes je moc krásné ráno," poznamenal mistr.

"Vždyť já vím: tady a teď. Máme se radovat z krásy přítomného okamžiku a nemyslet na bouři, která přijde," odříkal žák mírně ironickým tónem.

"Velmi dobře, Dile Bahadure."

"Možná toho už není tolik, co se ještě mám naučit," usmál se mladík.

"Skoro nic, jen trochu skromnosti," odvětil lama.

V tu chvíli se na nebi objevil pták, létal na svých obrovských roztažených křídlech ve velkých kruzích a pak zmizel.

"Co to bylo za ptáka?" zeptal se lama a postavil se.

"Vypadal jako bílý orel," řekl mladík.

"Toho jsem tu nikdy neviděl."

"Pozorujete přírodu už mnoho let. Asi znáte všechny místní ptáky i jiná zvířata."

"Byla by to neodpustitelná domýšlivost, kdybych tvrdil, že znám všechno, co ve zdejších horách žije, ale bílého orla jsem tu skutečně nikdy neviděl," odpověděl lama.

"Musím se jít učit, mistře," řekl princ, sebral misky a odešel do poustevny.

Na vrcholu hory, ve vyčištěném kruhu, se Tensing a Dii Bahadur cvičili v tao-shu, kombinaci rozličných bojových umění, vymyšlené mnichy ze vzdáleného opevněného kláštera Chenthan Dzongu. Mniši, kteří přežili zemětřesení, jež klášter zničilo, se rozptýlili po Asii, aby vyučovali své umění. Každý z nich cvičil jen jednoho žáka, vybraného pro své fyzické schopnosti a duševní ukázněnost. Tak se jejich znalosti předávaly dál. Celkový počet bojovníků, kteří byli experty v tao-shu, nikdy nepřesáhl dvanáct v každé generaci. Tensing byl jedním z nich a žákem, jehož si vybral, aby jej nahradil, se stal Dii Bahadur.

Kamenitý terén byl v této době zrádný, protože za svítání byla jinovatka a klouzalo to. Na podzim a v zimě cvičení Dilu Bahadurovi připadalo příjemnější, protože měkký sníh zmírňoval pády. Kromě toho rád cítil zimní vzduch. Snášet chlad bylo součástí tvrdé výuky, které ho jeho mistr podroboval, stejně jako to, že musel skoro pořád chodit bos, málo jíst a trávit celé hodiny v nehybné meditaci. Teď v poledne svítilo slunce a nefoukal vítr, který by ho osvěžil, bolela ho pohmožděná noha a po každém špatně provedeném přemetu přistál na kamenech, avšak nežádal o oddech. Jeho učitel nikdy neslyšel, že by si stěžoval. Princova středně vysoká štíhlá postava kontrastovala s mohutností Tensinga, pocházejícího z východní oblasti Tibetu, kde jsou lidé neobyčejně vysocí. Lama měřil přes dva metry a během svého života se věnoval jak duchovnímu, tak i tělesnému cvičení. Byl to obr se svaly vzpěrače.

"Odpusť, jestli jsem byl příliš hrubý, Dile Bahadure. V minulých životech jsem asi byl krutým válečníkem," řekl Tensing omluvným tónem, když svého žáka popáté srazil k zemi.

"A já jsem v předchozích životech asi byl křehkou pannou," odpověděl Dii Bahadur, funící a rozpláclý na zemi.

"Možná by bylo dobré, kdyby ses nesnažil ovládat své tělo myslí. Musíš být jako ten himálajský tygr, jen odhodlání a instinkt," radil mu lama.

"Asi nikdy nebudu tak silný jako můj ctěný mistr," řekl mladík a poněkud s obtížemi se hrabal na nohy.

"Bouře vyrve ze země statný dub, nikoli však rákos, protože ten se ohne. Nekalkuluj s mou silou, ale s mými slabostmi."

"Můj mistr snad nemá žádné slabosti," pousmál se Dii Bahadur, zaujímaje obranný postoj.

"Má síla je i mou slabostí, Dile Bahadure. Musíš ji použít proti mně."

Pár vteřin nato letělo na prince sto padesát kilogramů svalů a kostí. Avšak tentokrát Dii Bahadur vyšel té mase, která se na něj řítila, vstříc s elegancí tanečníka. Ve chvíli, kdy se jejich těla střetla, se mírně pootočil vlevo, čímž uhnul Tensingově váze; ten padl na zem a obratně se překulil přes rameno a přes bok. Obdivuhodným výskokem se ihned postavil na nohy a znovu zaútočil. Dii Bahadur to čekal. Lama se nehledě na svou mohutnost vymrštil jako kočkovitá šelma a opsal ve vzduchu oblouk, ale nestihl se mladíka ani dotknout. Když jeho noha vystřelila v divokém kopnutí, Dii Bahadur už tam nebyl, aby ho kopanec zasáhl. Ve zlomku vteřiny se ocitl za svým protivníkem a uštědřil mu krátký tupý úder do šíje. Byl to jeden z výpadů tao-shu, který mohl člověka okamžitě ochromit a dokonce i zabít, ale on si jeho sílu vypočítal tak, aby Tensinga jen povalil a neublížil mu.

"Dii Bahadur asi byl v minulých životech pannou bojovnicí," řekl Tensing, když se stavěl na nohy, velice spokojený, a pozdravil svého žáka hlubokou úklonou.

"Můj mistr asi zapomněl na vlastnosti rákosu," usmál se mladík a také jej pozdravil.

V tu chvíli po zemi přelétl stín a oba zvedli oči: nad hlavami jim v kruzích létal tentýž bílý pták, kterého viděli před několika hodinami.

"Nezdá se ti na tom orlu něco divného?" zeptal se lama.

"Možná mě klame zrak, mistře, ale nevidím jeho auru."

"Já také ne."

"Co to znamená?" ptal se mladík.

"Řekni mi to ty, Dile Bahadure."

"Jestliže ji nevidíme, tak asi proto, že ji nemá, mistře."

"To je velmi moudrý závěr," smál se lama.

"Jak by se mohlo stát, že by neměl auru?"

"Možná je to duchovní projekce," odpověděl Tensing.

"Pokusme se s ní spojit," řekl Dii Bahadur.

Oba zavřeli oči a otevřeli svou mysl a srdce, aby přijali energii mocného ptáka, kroužícího jim nad hlavami. Setrvali tak několik minut. Ptákova přítomnost byla tak silná, že cítili na kůži chvění.

"Říká vám něco, mistře?"

"Cítím jen jeho úzkost a zmatek. Nedokážu rozluštit jeho poselství. A ty?"

"Ani já ne."

"Nevím co to znamená, Dile Bahadure, ale jistě existuje nějaký důvod, proč nás ten orel hledá," usoudil Tensing, který ještě nikdy nic podobného nezažil a vypadal rozrušeně.

Totemový jaguár

Ve městě Tunkhale panoval velký zmatek. Policisté vyslýchali snad každého druhého, zatímco vojáci odjížděli do vnitrozemí - někteří v džípech a jiní na koních, protože na strmé horské stezky se žádný dopravní prostředek s koly nemohl odvážit. Mniši s obětními dary - květinami, rýží a kadidlem - se shlukovali před náboženskými sochami. V chrámech zněly trubky a všude vlály modlitební praporky. Televize poprvé od svého zdejšího zavedení vysílala po celý den a tisíckrát opakovala tutéž zprávu a ukazovala fotografie zmizelých dívek. V domovech obětí byl takový nával, že by nepropadl ani špendlík: přicházeli sem přátelé, příbuzní a sousedé, aby vyjádřili svou soustrast, a přinášeli jídlo a modlitby napsané na papíře, které pálili před sochami svatých.

Kate Coldové se podařilo telefonicky se spojit s americkým velvyslanectvím v Indii, aby požádala o pomoc, ale nespoléhala na to, že přijde tak brzy, jak bylo třeba, pokud vůbec přijde. Úředník, s nímž hovořila, jí řekl, že Zakázané království nespadá do jejich kompetence, a mimo to že Nadia Santosová není americkou, nýbrž brazilskou

občankou. Za těchto okolností se spisovatelka rozhodla stát se stínem generála Myara Kunglunga. Tento muž měl k dispozici jediné vojenské zdroje, které v zemi existovaly, a Kate nehodlala připustit, aby ani na okamžik nepolevil ve své iniciativě.

Jediným škubnutím ze sebe strhla sarong, který v těch dnech nosila, oblékla si svůj obvyklý cestovatelský oděv a nasedla do generálova džípu, aniž by jí to kdokoli dokázal rozmluvit.

"My dva spolu zahájíme akci," oznámila překvapenému generálovi, který sice neporozuměl všemu co říká, ale naprosto dokonale pochopil její úmysly.

"Ty zůstaneš v Tunkhale, Alexandře, protože pokud Nadia bude moci, spojí se s tebou. Zavolej znovu na velvyslanectví v Indii," poručila svému vnukovi.

Pro Alexe bylo nepřijatelné zůstat čekat se založenýma rukama, ale pochopil, že babička má pravdu. Šel do hotelu, kde měli telefon, a podařilo se mu promluvit si přímo s velvyslancem, který byl o něco příjemnější než úředník předtím, ale také mu nemohl slíbit nic konkrétního. Zavolal i do redakce časopisu International Geographic ve Washingtonu. Zatímco čekal na nějaké zprávy, sepsal si seznam všech dostupných informací, i těch nejbezvýznamnějších, které by ho mohly přivést na nějakou stopu.

Když myslel na Orla, třásly se mu ruce. Proč si sekta Škorpiona vybrala právě ji? Proč riskovali únos cizinky, který bezpochyby vyvolá mezinárodní skandál? Co měla znamenat přítomnost Texe Pásovce uprostřed festivalu? Proč byl ten Američan v přestrojení? Byli vousatí muži v maskách skutečně modří válečníci, jak se Orel domníval? Tyto a tisíc dalších otázek se mu honily hlavou a zesilovaly jeho rozčarování. Napadlo ho, že kdyby našel Texe Pásovce, mohl by to být začátek niti, která by jej dovedla k Nadie, ale nevěděl, kde začít. Jak hledal nějaký klíč, usilovně se znovu rozpomínal na každé slovo, které s tím člověkem prohodili nebo které zaslechl, když ho sledoval v Indii v podzemí Červené pevnosti. Poznamenal si do seznamu své závěry: Tex Pásovec a sekta Škorpiona spolu mají něco společného. Tex Pásovec by únosem dívek nic nezískal. To nebylo jeho poslání. Mohlo by jít o obchod s drogami.

Únos dívek do obchodní transakce s drogami nezapadá, vyvolal by nežádoucí pozornost. Modří válečníci dosud nikdy neunášeli dívky ze Zakázaného království. K tomuto únosu tedy museli mít nějaký pádný důvod.

Důvodem mohlo být právě to, že tím chtěli upoutat pozornost policie a ozbrojených sil a rozptýlit je. Pokud to tak bylo, jejich skutečným cílem je něco jiného. Ale co? Kde zaútočí? Alexandr usoudil, že jeho soupis nic moc neobjasňuje: motá se v kruhu.

Kolem druhé odpoledne mu telefonovala babička Kate, která byla v jedné vsi dvě hodiny cesty od hlavního města. Vojáci generála Myara Kunglunga zaujali postavení ve všech vesnicích a prohledávali chrámy, kláštery a domy, pátrajíce po těch zločincích. Nevyskytly se žádné novinky, ale už nebylo pochyb, že obávaní modří muži se v této zemi skutečně objevili. Několik vesničanů zdálky zahlédlo černě oděné jezdce na koních.

"Proč hledají zrovna tam? Tam se určitě neschovávají!" vykřikl Alexandr.

"Sledujeme každou stopu, chlapče. Vojáci prohledávají i kopce," vysvětlila mu Kate.

Mladík si vzpomněl, že slyšel, že sekta Škorpiona zná všechny himálajské průsmyky. Ukryjí se logicky v těch nejnepřístupnějších. Hoch se rozhodl, že už nemůže zůstat dál v hotelu a čekat.

"Jmenuji se přece Alexandr, což znamená ochránce mužů," zašeptal si, přesvědčen, že význam jeho jména ovšem zahrnuje i ochranu žen. Oblékl si bundu a pohorky, tytéž, které nosil, když se svým otcem lezl po skalách v Kalifornii, spočítal své peníze a vydal se pro nějakého koně.

Vycházel právě z hotelu, když spatřil Borobá, ležící na zemi poblíž dveří. Sehnul se, aby ji zvedl, potlačuje výkřik, neboť se domníval, že je mrtvá; jakmile se jí však dotkl, zvíře otevřelo oči. Hladil ji a šeptal její jméno a odnesl ji v náručí do kuchyně, kde dostal nějaké ovoce, aby ji mohl nakrmit. Měla pěnu u úst, zarudlé oči, tělíčko pokryté škrábanci a na končetinách krvácející řezné rány. Vypadala vyčerpaně, ale když snědla banán a napila se vody, trochu ožila.

"Víš kde je Nadia?" zeptal se opičky, zatímco jí čistil rány, jenže nedokázal rozluštit její křik ani posunky. Alex litoval, že se nenaučil s Borobá komunikovat. Měl k tomu příležitost, když byl tři týdny v Amazonii a Nadia mu mnohokrát nabízela, že ho naučí opičí řeči, skládající se jen z několika málo zvuků, kterou se podle ní může naučit každý. Jemu to však nepřipadalo důležité, myslel si, že s Borobá si stejně nemá co říct, a navíc vždycky byla po ruce Nadia, aby v

případě potřeby překládala. A teď pro něj to zvířátko určitě mělo tu nejdůležitější informaci na světě.

Vyměnil baterku ve své svítilně a dal si ji do batohu spolu se zbytkem horolezecké výstroje. Byla těžká, ale stačil jediný pohled na řetězec hor okolo města, aby člověk pochopil, že je jí zapotřebí. Připravil si svačinu z ovoce, chleba a sýra a pak si půjčil koně přímo v hotelu, kde jich měli k dispozici několik, protože to byl zdejší nejpoužívanější dopravní prostředek. Na koni už jezdil - v létě, když jejich rodina pobývala na ranči u matčiných rodičů; tam však byl rovný terén. Alexandr spoléhal na to, že kůň bude mít s výstupem do strmých svahů dostatek zkušeností, které jemu chybí. Dal si Borobá pod bundu tak, že jí vykukovala jen hlava a ruce, a cvalem vyrazil směrem, který mu ukázala.

Když světlo začalo slábnout a teplota klesat, Nadia pochopila, že je v zoufalé situaci. Poté, co poslala Borobá vyhledat pomoc, hlídala shora příkrý svah pod sebou. Bujná vegetace, která rostla v údolích a v kopcích Zakázaného království, s přibývajícím stoupáním řídla a na vrcholcích hor mizela úplně. To Nadie umožňovalo sledovat, i když ne zcela zřetelně, pohyb modrých mužů. Ti se ji vydali hledat hned, jakmile zjistili, že utekla. Jeden z nich sestoupil k místu, kde nechali koně, zajisté proto, aby to oznámil zbylým členům skupiny. Nadia nepochybovala, že jich je ještě víc, ačkoli odhadnout jejich počet nebylo možné. Usuzovala tak jen podle množství zásob a koňských postrojů, které viděla. Ostatní válečníci prohledávali okolí jeskyně, kde unesené dívky hlídala žena s jizvou. Netrvalo příliš dlouho, než je napadlo porozhlédnout se i na vrcholu. Nadia si uvědomila, že tam nemůže zůstat, protože její pronásledovatelé jí už brzo budou na stopě. Rozhlédla se kolem a neubránila se výkřiku plnému úzkosti.

Bylo tam mnoho míst, kde by se dalo schovat, ale také bylo velmi snadné se ztratit. Nakonec zvolila hlubokou průrvu vyťatou v hoře západně od místa, kde stála. Zdálo se to dokonalé: ukryje se v nerovném terénu, i když si nebyla jistá, jestli odtud pak dokáže vylézt. Jenomže nenajdou-li ji modří muži, neobjeví ji ani Jaguár. Modlila se, aby ho nenapadlo přijít sám, protože bez nějaké pomoci by se válečníkům Škorpiona nemohl postavit. Jelikož znala nezávislou povahu svého přítele a věděla, jak jej rozčiluje nerozhodný způsob řeči a chování obyvatel Zakázaného království, obávala se, že o pomoc nepožádá.

Když spatřila, že několik mužů stoupá vzhůru, musela se rozhodnout. Trhlina ve skále, kterou zvolila za svůj úkryt, se shora zdála mnohem méně hluboká než ve skutečnosti byla, což Nadia zjistila, jakmile začala šplhat dolů. Neměla s tímto terénem zkušenosti a bála se výšek, ale vzpomněla si na to, jak musela lézt za indiány po strmém úbočí vodopádu v Amazonii, a to jí dodalo odvahu. Jistě, tehdy byla s Alexandrem a teď je sama. Slezla sotva o dva nebo o tři metry, přilepená ke svislé skalnaté stěně jako moucha, když povolil kořen, za který se držela, zatímco pod sebou šátrala nohou a hledala nějakou oporu. Ztratila rovnováhu, snažila se něčeho chytit, ale byly tam ledové plotny. Uklouzla a nezadržitelně se kutálela do hlubiny. Na několik vteřin ji ovládla panika; byla přesvědčena, že zemře, a proto pro ni bylo neuvěřitelným překvapením, když přistála na nějakém křoví, které náraz zázračné zmírnilo. Potlučená, pořezaná a posetá odřeninami se chtěla pohnout, ale vykřikla ostrou bolestí. S hrůzou zjistila, že levá ruka jí visí v nepřirozeném úhlu. Vymkla si rameno. Prvních pár minut nic necítila, tělo měla jako umrtvené, ale za chvíli byla bolest tak silná, až myslela, že omdlí. Když se pohnula, bolelo to mnohem víc. Usilovně se snažila zůstat bdělá a zhodnotit svou situaci: rozhodla se, že si nemůže dovolit takový přepych ztrácet hlavu.

Jakmile se dokázala trochu uklidnit, zvedla oči a viděla, že je obklopena příkrými skalními stěnami. Nahoře však vládl nekonečný mír nebe tak jasně modrého, že vypadalo jako namalované. Zavolala na pomoc své totemové zvíře a prostřednictvím velkého duševního úsilí se jí podařilo proměnit se v mocného orla a vyletět z průrvy, v níž byla polapena, nad hory. Vzduch podpíral její velká křídla a ona se tiše přemisťovala ve výškách a pozorovala shora panoráma zasněžených vrcholů a o mnoho níž sytou zeleň té krásné země. Během následujících hodin Nadia vždy vyvolávala orla, když ji přemáhalo zoufalství. A ten velký pták pokaždé přinesl její duši úlevu.

Nakonec se jí pomalu podařilo se pohnout, podpírajíc si bezvládnou paži druhou rukou, až se dokázala přesunout pod křoví. Udělala dobře, protože modří válečníci došli až na vrchol, kde předtím stála, a prozkoumávali okolí. Jeden z nich se do průrvy pokusil slézt, ale byla příliš příkrá a on předpokládal, že když to nejde jemu, nemohla se tam dostat ani uprchlice. Ze své skrýše Nadia slyšela, jak na sebe bandité volají řečí, které se nesnažila porozumět. Když konečně odešli, na vrcholech hor zavládlo naprosté ticho a ona pocítila svou nesmírnou osamělost.

Přestože na sobě měla bundu, byla promrzlá. Chlad zesiloval bolest v poraněném rameni a vtahoval ji do nepřemožitelného spánku. Od předchozího večera nejedla, ale hlad neměla, jen strašlivou žízeň. Seškrabávala špinavý led ze zmrzlých kaluží vody, které se tvořily mezi kameny, a dychtivě jej sála; když se však rozpustil, zůstala jí po něm v puse pachuť hlíny. Uvědomila si, že přichází noc a teplota klesne pod bod mrazu. Oči se jí neovladatelně zavíraly. Chvíli s únavou bojovala, ale pak usoudila, že ve spánku jí čas rychleji uteče.

"Další svítání už možná nikdy neuvidím," zašeptala a poddala se spánku.

Tensing a Dii Bahadur odešli do své horské poustevny. Tento čas byl určen ke studiu, ale ani jeden z nich se nechystal vyndat pergameny z kufru, kde byly uloženy, protože oba mysleli na něco jiného. Zapálili oheň v malém ohřívadle a ohřáli si čaj. Než se pohroužili do meditace, prozpěvovali patnáct minut mantru Óm mani padme húm pak se pomodlili za jasné vědomí, aby porozuměli zvláštnímu znamení, které viděli na nebi. Dostali se do transu a jejich duše opustily těla a vydaly se na cestu. Do západu slunce zbývaly asi tři hodiny, když mistr a jeho žák otevřeli oči. Chvíli zůstali nehybní, aby poskytli svým duším, které byly tak daleko, dostatek času k návratu do reality poustevny, v níž žili. Oba měli v tranzu podobná vidění a nebylo třeba nic vysvětlovat.

"Předpokládám, mistře, že půjdeme té osobě, co bílého orla poslala, na pomoc," řekl princ. Byl přesvědčen, že to je i Tensingovo rozhodnutí, jelikož to byla cesta, kterou ukazoval Buddha - cesta soucitu.

"Možná," odpověděl lama, ale čistě ze zvyku, neboť jeho odhodlání bylo stejně pevné jako žákovo.

"Jak ji najdeme?"

"Možná nás ten orel povede."

Oblékli si své vlněné tuniky, přehodili si přes ramena jačí kůži, obuli si kožené boty, které používali jen při dlouhých pochodech a během drsné zimy, chopili se svých dlouhých holí a vzali si olejovou lampu. K pasu si uvázali váček s moukou na campu a máslo, základ jejich jídelníčku. Tensing nesl v dalším vaku lahvičku s rýžovou kořalkou, dřevěnou krabičku se svými akupunkturními jehlami a výběr ze svých léčivých prostředků. Dii Bahadur si pověsil přes rameno jeden ze svých nejkratších luků a toulec se šípy. Bez komentáře se vydali směrem, kterým viděli odlétat velkého bílého ptáka.

Nadia Santosová se odevzdala smrti. Už ji netrápila bolest, zima, hlad ani žízeň. Vznášela se v polospánku a snila o orlu. Chvílemi procitala a tehdy měla záblesky jasného vědomí: věděla, kde je a co se jí stalo a uvědomovala si, že má malou naději. Když ji však obestřela tma, byla její duše osvobozena od všech obav.

V předcházejících hodinách prožívala velkou úzkost. Když modří muži odešli a už je neslyšela, snažila se vyškrábat nahoru, ale rychle pochopila, že bez pomoci a s jednou rukou nepoužitelnou nemůže po příkrém srázu vylézt. Nepokusila se ani sundat si bundu a prozkoumat rameno, protože každý pohyb pro ni byl utrpením. Zjistila však, že paži má velmi oteklou. Bolest ji chvílemi otupovala, ale když se na ni soustředila, bylo to mnohem horší, a tak se snažila zabavit se přemýšlením o jiných věcech.

Během dne měla několik zoufalých krizí. Plakala, když pomyslela na svého otce, jehož už neuvidí, a v myšlenkách volala Jaguára. Kde je její přítel? Našla ho Borobá? Proč nepřichází? Několikrát křičela a křičela, dokud jí neselhal hlas a bylo jí jedno, jestli ji sekta Škorpiona uslyší, protože by radši čelila jejím členům, než aby tam zůstala sama. Nikdo ale nepřišel. O něco později uslyšela kroky a srdce jí poskočilo radostí, jenže pak uviděla, že to jsou jen dvě divoké kozy. Volala na ně v kozí řeči, ale nepodařilo se jí je přilákat.

Její život dosud plynul v teplém a vlhkém podnebí Amazonie. Zimu neznala. V Tunkhale, kde lidé chodili jen v lehkém bavlněném a hedvábném oblečení, Nadia nesundávala bundu. Nikdy neviděla sníh a nevěděla co je led, dokud ho nespatřila na jednom umělém kluzišti v New Yorku. Teď se celá třásla. V jámě, kde byla uvězněná, byla chráněna před větrem a křoví poněkud zmírňovalo chlad, který pro ni však byl tak jako tak nesnesitelný. Strávila hodiny schoulená do klubíčka, až jí ztuhlé tělo zmrtvělo. Nakonec, když se na nebi začalo stmívat, ucítila zcela jasně přítomnost smrti. Poznala ji, protože ji zahlédla už dřív. V Amazonii viděla rodit se a umírat lidi i zvířata, věděla, že každá živá bytost prochází stejným cyklem. V přírodě se vše obnovuje. Otevřela oči, pátrajíc po hvězdách, ale neviděla už nic. Byla pohroužena do naprosté temnoty, protože slabý měsíční svit, matně ozařující vrcholy Himaláje, do průrvy nedosahoval. Znovu zavřela oči a představovala si, že je s ní otec a drží ji. Hlavou jí prolétl obraz manželky kouzelníka Walimaie, průsvitného ducha, který jej stále doprovázel, a říkala si, zda odcházet na nebe a o své vůli se opět vracet na zem mohou jen duše indiánů. Domnívala se, že by to tak mohla

dělat i ona a rozhodla se, že v takovém případě by se jako duch ráda vrátila, aby utěšila svého otce a Jaguára. Každá myšlenka ji však stála nesmírné úsilí a přála si jen spát.

A tak Nadia uvolnila pouta, která ji spojovala se světem a lehce se vzdalovala, bez jakékoli námahy a bolesti, stejně ladně, jako se odlepovala od země proměněná v orla, a její mocná křídla ji držela nad mraky a nesla ji stále výš, až k Měsíci.

Borobá dovedla Alexandra až na místo, kde Nadiu opustila. Několikrát zabloudila, zcela vyčerpaná námahou z toho, že již potřetí bez oddechu absolvovala stejnou trasu, ale vždycky se dokázala vrátit na správnou cestu. Okolo šesté hodiny odpoledne se dostali k římse vedoucí k jeskyni modrých mužů. Ty už hledání Nadii unavilo a vrátili se ke svým běžným činnostem.

Chlapík odpudivého vzhledu, který vypadal jako jejich vůdce, rozhodl, že nemůžou dál ztrácet čas s holkou, která jim proklouzla mezi prsty. Musí pokračovat ve svém plánu a spojit se se zbytkem skupiny, podle příkazů Američana, jenž si je najal.

Alex zjistil, že půda tam je zdupaná a všude je rozesetý koňský trus; bylo zřejmé, že bandité tu byli, přestože v okolí žádného neviděl. Pochopil, že dál už na koni jet nemůže; připadalo mu, že kroky zvířete duní jako zvon bijící na poplach, takže pokud by tam někdo byl na stráži, musel by ho slyšet. Sesedl a nechal koně jít, aby neprozradil jeho přítomnost. Navíc tušil, že už se nebude moci vrátit stejnou cestou a koně zase použít. Začal šplhat vzhůru a skrýval se přitom mezi skalisky a kameny, následuje třesoucí se ručku Borobá. Doplazil se asi na šedesát metrů od vchodu do jeskyně, kde spatřil tři muže na stráži, ozbrojené puškami. Odhadoval, že ostatní jsou uvnitř nebo odešli někam jinam, protože na svahu hory nikoho dalšího neviděl. Předpokládal, že Nadia je uvnitř spolu s Pernou a ostatními zmizelými děvčaty, ale sám a neozbrojený se válečníkům Škorpiona nemohl postavit. Zaváhal, nevěda co dělat, až mu Borobiny naléhavé posunky vnukly pochybnost, jestli tam jeho přítelkyně vůbec je. Opička ho tahala za rukáv a ukazovala na vrchol hory. Stačil mu jediný pohled, aby si spočítal, že k tomu, aby se tam dostal, by potřeboval několik hodin. Bez batohu na zádech by mohl jít rychleji, ale své horolezecké výbavy se nechtěl vzdát. Váhal, zda se vrátit do Tunkhaly, kde by požádal o pomoc, což by zabralo dost času, nebo pokračovat v pátrání po Nadie. To první by mohlo zachránit zajatkyně, ale pro Nadiu to mohlo být osudné; podle toho, co mu Borobá naznačovala se zdálo, že

dívka je v nouzi. Druhá možnost by snad pomohla Nadie, ale mohla být nebezpečná pro ostatní dívky. Usoudil, že modrým mužům by se nevyplatilo dívkám ublížit. Když si dali takovou práci s jejich únosem, tak jistě proto, že je potřebují.

Šplhal dál vzhůru a na vrchol dorazil už za tmy. Na nebi však zářil obrovský měsíc jako velké stříbrné oko. Borobá se zmateně rozhlížela kolem. Vyskočila zpod Alexovy bundy, kde byla v bezpečí, a začala zběsile pátrat kolem, vykřikujíc úzkostí. Alexandr si uvědomil, že opička očekávala, že tam najde svou paní. Šílený nadějí, začal Nadiu obezřetně volat. Bál se, že ozvěna by jeho hlas zanesla dolů, kde by uprostřed naprostého ticha zřetelně dolehl k uším banditů. Brzo mu došlo, že pokračovat v hledání jen za svitu měsíce a v tak příkrém terénu je zbytečné a usoudil, že bude lepší vyčkat de svítání. Uvelebil se mezi dvěma balvany, dal si pod hlavu batoh jako polštář a rozdělil se s Borobá o svačinu. Pak zůstal potichu v naději, že bude-li "naslouchat srdcem", mohla by mu Nadia říct, kde je. Žádný vnitřní hlas však jeho mysl neosvítil.

"Musím se trochu prospat, abych znovu načerpal sílu," zašeptal vyčerpaně, ale nepodařilo se mu zamhouřit oka. Bylo k půlnoci, když Tensing a Dii Bahadur Nadiu našli. Následovali bílého orla celé hodiny. Mohutný pták jim tiše letěl nad hlavami tak nízko, že jej cítili i v noci. Ani jeden z nich si nebyl jist, zda ho skutečně vidí, ale jeho přítomnost byla tak silná, že se nepotřebovali radit, aby věděli, co mají dělat. Když šli špatným směrem nebo se zastavili, pták nad nimi začal kroužit a ukazoval jim správnou cestu. Tak je zavedl přímo na místo, kde byla Nadia a tam zmizel.

Lamu a jeho žáka však náhle zastavilo hrozivé vrčení. Byli několik metrů od propasti, do níž se Nadia zřítila, ale nemohli jít dál, protože v cestě jim stálo zvíře, které ještě nikdy neviděli - velká kočkovitá šelma, černá jako noc sama. Byla připravena ke skoku, se zježenou srstí na hřbetě a roztaženými drápy. Její rozevřené čelisti odhalovaly obrovské špičaté tesáky a planoucí žluté oči se jí v třepotavém světle olejové lampy divoce blýskaly. První, co je napadlo, bylo začít se bránit a oba se museli ovládnout, aby nepoužili umění tao-shu, jemuž důvěřovali víc, než princovým šípům. S velkým sebezapřením zůstali nehnutě stát.

Klidně dýchali, aby se nenechali zachvátit panikou a zvíře neucítilo nezaměnitelný pach strachu. Soustředili se na vysílání pozitivní energie, jako to udělali už i v jiných případech - s bílým

tygrem a s divokými Yettii. Věděli, že nejhorším nepřítelem, stejně jako i nejlepším pomocníkem, bývají vlastní myšlenky. Kratičký okamžik, který jim nicméně připadal nekonečný, stáli muži tváří v tvář zvířeti, až klidný Tensingův hlas potichu odříkal základní mantru. V tu chvíli se světlo olejové lampy zachvělo, jako by mělo zhasnout, a před očima lamy a jeho žáka se namísto šelmy objevil chlapec velice zvláštního vzezření.

Nikdy neviděli nikoho tak bledého ani tak oblečeného. Alexandr spatřil slabé světlo, které zpočátku vypadalo jako nějaký přelud, ale postupně se stávalo skutečnějším. Za tímto jasem viděl postupovat siluety dvou lidí. Myslel si, že to jsou muži ze sekty Škorpiona a ostražitě vyskočil, odhodlaný zemřít v boji. Pocítil, že mu přichází na pomoc duch černého jaguára, otevřel ústa a klidný noční vzduch se roztřásl hrozivým zavrčením. Až když se ti dva neznámí přiblížili na vzdálenost několika metrů a Alexandr mohl lépe rozpoznat jejich obrysy, uvědomil si, že to nejsou ti zlovolní vousatí bandité.

Dívali se na sebe se stejnou zvědavostí: na jedné straně dva buddhističtí mniši zahalení do jačích kůží, na druhé americký chlapec v džínsech a v pohorkách, s opicí pověšenou kolem krku. Když byli konečně schopni nějaké reakce, sepjali všichni tri dlaně před obličejem a současně se uklonili v tradičním pozdravu Zakázaného království.

"Tampo kachi buďte šťasten," řekl Tensing.

"Ahoj," odpověděl Alexandr.

Borobá zavřískla a zakryla si rukama oči, což dělávala, byla-li vyděšená nebo zmatená.

Celá situace byla tak zvláštní, že se všichni tři usmáli. Alexandr zoufale hledal nějaké slovo v řeči této země, ale nemohl si na žádné vzpomenout. Nicméně měl pocit, že jeho mysl je pro ony muže jako otevřená kniha. Ačkoli je neslyšel říct jediné slovo, obrazy, které se mu utvářely v hlavě, mu odhalovaly jejich úmysly a pochopil, že jsou tam ze stejného důvodu jako on.

Tensing a Dii Bahadur se telepaticky dozvěděli, že tento cizinec hledá ztracenou dívku, jejíž jméno je Orel. Přirozeně z toho vyvodili, že je to táž osoba, která k nim poslala bílého ptáka. Nepřipadalo jim divné, že dívka má schopnost proměňovat se v ptáka, ani neužasli nad tím, že chlapec se před nimi objevil v podobě velké černé kočkovité šelmy. Věřili, že nic není nemožné. Sami při svých transech a astrálních cestách přijímali podobu různých zvířat či bytostí z jiných světů. Z Alexandrovy mysli vyčetli i jeho podezření ohledně

banditů ze sekty Škorpiona, o níž Tensing slyšel během svých cest po severní Indii a Nepálu.

V tu chvíli výkřik na obloze přerušil tok myšlenek proudící mezi muži. Pohlédli vzhůru a tam, nad jejich hlavami, zase byl ten velký pták. Viděli, jak opisuje malý kruh a pak klesá směrem k tmavé trhlině, rozevírající se o kus dál.

"Orel! Nadio!" vykřikl Alexandr, nejprve s bláznivou radostí a pak se strašlivou obavou.

Situace byla zoufalá, jelikož sestoupit v noci dolů do průrvy bylo téměř nemožné. Nicméně musel se o to pokusit, protože když Nadia neodpovídala ani na jeho opakované volání, ani na vřískot Borobá, znamenalo to, že je to s ní velmi vážné. Nepochybně byla naživu, tomu nasvědčovala její mentální proměna v orla, ale mohla být zle poraněná. Nebylo času nazbyt.

"Spustím se dolů," řekl Alexandr anglicky.

Tensing a Dii Bahadur nepotřebovali překlad, aby pochopili jeho rozhodnutí, a chystali se mu pomoci.

Chlapec si blahořečil, že si s sebou vzal horolezeckou výstroj a svítilnu a také byl vděčný za zkušenosti, které získal, když s otcem lezli po horách a slaňovali. Nasadil si sedák, zatloukl mezi kameny kovovou skobu, vyzkoušel její pevnost, uvázal k ní provaz a pak se před užaslýma očima Tensinga a Dila Bahadura, kteří nikdy nic podobného neviděli, ačkoli se ve vrcholcích těchto hor pohybovali odjakživa, spustil do propasti jako pavouk.

Léčba myslí

První, co Nadia ucítila, když přišla k sobě, byl zatuchlý pach těžké jací kůže, do níž byla zabalena. Pootevřela oči a nic neviděla. Chtěla se pohnout, ale nešlo to, pokusila se promluvit, avšak nedokázala ze sebe vydat ani hlásku. Náhle ji přepadla nesnesitelná bolest v jednom rameni, která se během několika vteřin rozšířila do celého těla. Znovu se pohroužila do tmy, s pocitem, že padá do nekonečné prázdnoty, kde se úplně ztrácí. V tomto stavu se klidně vznášela, ale při pouhém záblesku vědomí cítila, jak jí bolest proniká

jako šíp. Sténala, i když byla v mdlobách. Nakonec se začala probouzet, ale její mysl jako by byla zamotaná v bělavé a nadýchané látce, z níž se nemohla vyprostit.

Když otevřela oči, uviděla nad sebou skloněný Jaguárův obličej a usoudila, že je po smrti. Pak však uslyšela, že ji jeho hlas volá. Podařilo se jí zaostřit zrak a když ucítila palčivé bodnutí v rameni, uvědomila si, že je stále ještě naživu.

"Orle, to jsem já," řekl Alexandr, tak vyděšený a dojatý, že stěží zadržoval slzy.

"Kde to jsme?" zašeptala.

Před očima se jí vynořila tvář bronzové barvy s mandlovýma očima a mírným výrazem.

"Tampo kachi statečná dívko," pozdravil ji Tensing. V ruce držel dřevěnou misku a ukazoval jí, že by měla pít. Nadia namáhavě polkla vlažnou a hořkou tekutinu, která jí do prázdných útrob dopadla jako hozený kámen. Zvedal se jí žaludek, ale lama jí rukou silně zatlačil na prsa a nevolnost okamžitě zmizela. Napila se ještě trochu víc a za chvíli byli Jaguár s Tensingem rozmazaní. Upadla do hlubokého a klidného spánku.

S pomocí provazu a svítilny se Alexandr během několika vteřin spustil do průrvy, kde našel Nadiu schoulenou do klubíčka mezi křovím, promrzlou a nehybnou, jako by byla mrtvá. Když zjistil, že ještě dýchá, vykřikl obrovskou úlevou. Když se s ní pokusil pohnout, uviděl její visící paži a pomyslel si, že má asi zlomenou nějakou kost, ale neztrácel čas tím, že by to zkoumal. Prvořadé bylo dostat Nadiu z té díry ven; počítal s tím, že v bezvědomí ji nebude snadné vytáhnout nahoru.

Sundal si sedák a nasadil ho Nadie, pak použil svůj opasek, aby jí znehybnil paži, zkříženou přes hruď. Dii Bahadur s Tensingem dívku vytáhli - velmi opatrně, aby se nepotloukla o kameny, a pak hodili lano dolů, aby po něm Alexandr mohl vyšplhat.

Tensing Nadiu prohlédl a rozhodl, že nejdříve ze všeho je třeba ji zahřát. O její ruku se postará později. Nalil do ní trochu rýžové kořalky, ale jelikož dívka byla stále v bezvědomí, tak ji nespolkla. Všichni tři ji dlouhé minuty třeli odshora dolů, až se jim podařilo rozproudit jí krevní oběh, a jakmile se Nadie trochu vrátila barva, zabalili ji jako balík do jedné z jačích kůží; přikryli jí i tvář. Ze svých dlouhých holí, Alexandrova lana a druhé jačí kůže

zhotovili provizorní nosítka a na nich dívku odnesli do nedalekého malého úkrytu, jímž byla jedna z mnoha přirozeně vzniklých horských trhlin s jeskyní. Zpáteční cesta do poustevny, kde žil Tensing s Dilem Bahadurem, by s Nadiou na nosítkách byla příliš složitá a dlouhá, a tak lama rozhodl, že tady budou v bezpečí před bandity a budou si moci po zbytek noci odpočinout.

Dii Bahadur našel nějaké uschlé kořeny a rozdělal s nimi malý oheň, který jim poskytl trochu tepla a světla. Velice opatrně sundali Nadie bundu a Alexandr nedokázal zadržet zděšený výkřik, když uviděl bezvládnou paži své přítelkyně, oteklou na dvojnásobek a s vymknutým ramenním kloubem. Tensing naopak zůstal úplně klidný. Lama otevřel svou dřevěnou krabičku a začal Nadie zapichovat do určitých míst na hlavě jehly, aby jí ulevil od bolesti. Vzápětí vyndal ze svého vaku nějaké léčivé byliny a rozetřel je mezi dvěma kameny, zatímco Dii Bahadur mezitím rozpustil ve své misce jačí máslo. Lama tuk smíchal s práškem, takže vznikla tmavá a vonná kašovitá hmota. Mnichovy zkušené ruce vrátily Nadie kloub na správné místo a pak je pomazaly připravenou pastou, přičemž dívka se ani nepohnula, zcela zklidněná působením jehel. Tensing Alexandrovi telepaticky a posunky vysvětlil, že bolest vyvolává napětí a odpor, což blokuje mysl a snižuje přirozenou schopnost léčby.

Akupunktura nejenže působí jako anestezie, ale také povzbuzuje tělesný imunitní systém. Ujistil ho, že Nadia netrpí. Dii Bahadur utrhl cíp své tuniky na obvazy, dal vařit vodu s trochou popela z ohniště a v tomto roztoku cáry látky namočil. Lama je pak použil k obvázání zraněného ramene. Potom Tensing znehybnil dívčinu paži šálou, vyjmul akupunkturní jehly a naznačil Alexandrovi, ať Nadie zchladí čelo jinovatkou a sněhem z trhlin mezi skalami, aby jí klesla horečka.

V následujících hodinách se Tensing a Dii Bahadur soustředili na léčení Nadii silou mysli. Bylo to poprvé, co princ něco takového prováděl vůči člověku: jeho učitel jej v tomto způsobu léčby cvičil už roky, ale dosud to zkoušel jen na zraněných zvířatech.

Alexandr pochopil, že jeho noví přátelé se snaží přivolat vesmírnou energii a nasměrovat ji tak, aby Nadiu posílila. Dii Bahadur mu telepaticky předal informaci, že jeho učitel je lékař a mimoto i mocný tulku, obdařený nesmírnou moudrostí předchozích vtělení. Ačkoli si Alexandr nebyl jist, zda těm telepatickým vzkazům dobře porozuměl, měl dostatek rozumu, aby prince nepřerušoval ani se na nic

neptal. Zůstal u Nadii, chladil ji sněhem a když chvílemi procitala, dával jí napít vody. Udržoval hořící oheň, dokud nedošly kořeny, sloužící jako palivo. Plášť noci brzy roztrhaly první paprsky svítání, zatímco mniši, sedící v pozici lotosového květu, se zavřenýma očima a pravýma rukama na těle Alexovy kamarádky, šeptali mantry.

Později, když Alexandr přemýšlel o tom, co oné noci zažil, napadlo ho jediné slovo, kterým by popsal, co ti dva záhadní muži dělali: "magie". Pro způsob, jakým Nadiu vyléčili, neměl jiné vysvětlení. Předpokládal, že prášek, z něhož umíchali mast, je mocným lékem, který nikde jinde na světě neznají, ale byl přesvědčen, že onen zázrak způsobila především síla Tensingovy a Bahadurovy mysli.

Během hodin, kdy lama a princ využívali této své síly, aby Nadiu vyléčili, myslel Alexandr na svou matku, tam daleko v Kalifornii. Představoval si nádor jako teroristu skrytého v jejím organizmu, připraveného kdykoli po libosti zaútočit. Rodina jásala nad tím, že se Lisa Coldová uzdravila, ale všichni věděli, že nebezpečí není zcela zažehnáno. Kombinace chemoterapie s léčivou vodou, získanou ve Městě Netvorů, a s bylinami od čaroděje Walimaie zvítězily nad prvním útokem nemoci, ale souboj ještě neskončil. Když Alexandr viděl, jak se Nadia během noci úžasně rychle zotavuje, zatímco mniši se jen v tichosti modlí, předsevzal si, že svou matku přiveze do Království Zlatého draka nebo že se sám naučí té zázračné metodě, aby ji uzdravil.

Za úsvitu Nadia procitla bez horečky, s ruměncem na tváři a nenasytně hladová. Borobá, schoulená vedle ní, byla první, kdo ji pozdravil. Tensing připravil campu a dívka ji zhltla jako nějakou laskominu, ačkoli to ve skutečnosti byla šedavá hmota chutnající jako uzená ovesná kaše. Také dychtivě vypila léčivý odvar, který jí lama dal.

Nadia jim anglicky vylíčila své dobrodružství s modrými válečníky, únos Pemy a dalších děvčat i místo, kde se nachází jeskyně. Uvědomila si, že muž s mladíkem, kteří ji zachránili, zachycují obrazy, tvořící se v její mysli. Tensing ji občas přerušil, aby si ujasnil nějaký detail a pokud Nadia "naslouchala srdcem", rozuměla mu. Alexandr měl s dorozuměním větší problémy, ačkoli mniši dokázali uhádnout i jeho myšlenky. Byl vyčerpaný, oči se mu klížily únavou a nechápal, jak lama se svým žákem mohou být tak svěží, když část noci strávili Nadiinou záchranou a zbytek v modlitbách.

"Je třeba zachránit ty nebohé dívky dřív, než se jim stane nějaká nenapravitelná újma," pravil Dii Bahadur poté, co vyslechl Nadiino vyprávění. Ale Tensing tak nespěchal. Dál se dívky vyptával, aby se dozvěděl, co přesně v jeskyni slyšela, a ona mu několika slovy zopakovala to, čemu Pema rozuměla. Tensing se otázal, zda si je jista, že se zmínili o Zlatém drakovi a o králi.

"Můj otec by mohl být v nebezpečí!" zvolal princ.

"Tvůj otec?" zeptal se udiveně Alexandr.

"Král je můj otec," vysvětlil mu Dii Bahadur.

"Přemýšlel jsem o tom všem a jsem přesvědčen, že ti zločinci nepřišli do Zakázaného království jen proto, aby unesli pár dívek. To by mohli mnohem snáz udělat v Indii," řekl Alexandr.

"Chceš říct, že sem přišli z jiného důvodu?" zeptala se Nadia. "Myslím, že dívky unesli, aby upoutali pozornost jinam, a že jejich skutečný záměr má něco společného s králem a se Zlatým drakem," sdělil jim svůj názor Alex.

"Že třeba chtějí ukrást tu sochu?" napadlo Nadiu.

"Ta je velmi cenná. Nedokážu si ale vysvětlit, proč se zmiňovali o králi, v tom nemůže být nic dobrého," usoudil Alex. Tensing a Dii Bahadur, obvykle zcela klidní, se nedokázali ubránit zděšenému výkřiku. Několik minut diskutovali ve své řeči a vzápětí lama oznámil, že než začnou jednat, musí si na tři až čtyři hodiny odpočinout.

Když se přátelé probudili, mohlo být podle polohy slunce na obloze okolo devíti hodin ráno. Alexandr se rozhlédl kolem a všude viděl jen hory a zase hory, jako by byli na konci světa. Věděl však, že nejsou daleko od civilizace, nýbrž jen velmi dobře ukrytí. Místo, které lama a jeho žák zvolili, chránily velké balvany a nebylo vůbec snadné se k němu dostat, zvlášť pro toho, kdo neznal jeho polohu. Bylo zřejmé, že jej použili už dříve, jelikož v jednom rohu stály zbytky svíček. Tensing jim vysvětlil, že mají-li se dostat dolů do údolí, budou si muset hodně zajít, ačkoli od něj nejsou daleko. Dělí je však vysoký sráz a jedinou schůdnou cestu vedoucí do hlavního města blokují modří válečníci.

Nadia už měla normální teplotu, necítila žádnou bolest a oteklá ruka jí splaskla. Už zase umírala hlady a zhltla všechno, co jí nabídli, dokonce i kus nevábně vonícího zeleného sýra, který Tensing vyndal ze svého vaku. Lama dívce znovu namazal rameno kašovitou

pastou a obvázal jí ho zase stejnými cáry látky, jelikož jiné neměl. Pak jí pomohl udělat pár kroků.

"Podívej, Jaguáre, už jsem úplně v pořádku! Budu vás moci zavést k jeskyni, kde drží Pemu a další dívky," zvolala Nadia, a na důkaz svých slov několikrát poskočila.

Tensing jí však přikázal, aby si zase lehla na své provizorní lůžko, protože ještě není zcela zdráva a musí si odpočinout. Řekl jí, že její tělo je chrámem její duše a musí se k němu chovat s úctou a péčí. Dal jí za úkol představovat si, jak jsou klouby zase zpět na svém místě, rameno že není zanícené a na kůži že nemá modřiny a škrábance, které v posledních dnech utrpěla.

"Jsme to, co si myslíme. Vše co jsme, vychází z našich myšlenek. Naše myšlenky utvářejí svět," sdělil jí mnich telepaticky. Nadia tu představu v hrubých rysech pochopila: může se uzdravit svou vlastní myslí. To bylo to, co pro ni Tensing s Dilem Bahadurem dělali během předešlé noci.

"Pema a další děvčata jsou ve velkém nebezpečí. Možná jsou ještě v jeskyni, odkud jsem utekla, ale taky už je třeba mohli odvést," vysvětlila Nadia Alexandrovi.

"Říkala jsi, že tam mají tábor se zbraněmi, koňskými postroji a zásobami. Nemyslím si, že by bylo snadné přestěhovat to všechno během několika hodin jinam," poznamenal.

"Tak jako tak je třeba si pospíšit, Jaguáre."

Tensing jí naznačil, že má zůstat ležet, zatímco on se s oběma chlapci vydá zachránit zajatkyně. Nejsou daleko a Borobá je může vést. Nadia se jim snažila vysvětlit, že se střetnou s krutými muži ze sekty Škorpiona, ale zdálo se jí, že jí lama příliš nerozuměl, protože jediná odpověď, které se jí dostalo, byl jeho klidný úsměv.

Tensing a Dii Bahadur s sebou neměli své zbraně, kromě princova luku a toulce se šípy a dvou dlouhých dřevěných holí, které s sebou nosili všude; ostatní zůstalo v poustevně. Princ měl jako jediný štít kouzelný kousek zkamenělého dračího lejna, které našli v Údolí Yettiů, zavěšený na prsou. Když lama a princ vážně soupeřili, což dělávali při určitých příležitostech v klášterech, kde se princi dostávalo výcviku, používali celou řadu zbraní. Byla to přátelská klání a málokdy z nich někdo vyšel poraněný, neboť mniši bojovníci byli zkušení a velice opatrní. Ušlechtilý Tensing si brával tvrdý, zevnitř polstrovaný kožený pancíř, zakrývající mu záda a hruď, a také kovové chrániče

nohou a předloktí. Lámova velikost, už tak ohromná, se tím ještě zdvojnásobila, takže se změnil ve skutečného obra.

Jeho hlava se na této mase lidského těla zdála být příliš malá a její dobrácký výraz působil zcela nepatřičně. Mistrovými oblíbenými zbraněmi byly kovové kotouče se špicemi ostrými jako nože, které vrhal s neuvěřitelnou přesností a rychlostí, a těžký meč, jenž žádný jiný muž nedokázal uzvednout ani obouruč a on s ním mával ve vzduchu pouze jednou rukou a bez zjevné námahy. Dokázal odzbrojit protivníka jediným pohybem paží, rozetnout mečem brnění a vrhat kotouče tak, že létaly těsně kolem tváří soupeřů, aniž by je zranily. Dii Bahadur neměl sílu ani zručnost svého učitele, ale byl mrštný jako kočka. Nepoužíval brnění ani jinou ochranu, jelikož by ho omezovaly v pohybu a rychlost byla jeho nejlepší obranou. V souboji se dokázal vyhnout nožům, šípům i oštěpům, uhýbaje tělem jako lasička. Sledovat jej v akci byla úchvatná podívaná: vypadal, jako když tančí. Jeho oblíbenou zbraní byl luk, jelikož dokonale mířil - kam se podíval, tam jeho šíp trefil.

Mistr jej učil, že luk má být částí jeho těla a šíp prodloužením paže, že má střílet instinktem a mířit třetím okem. Trval na tom, že z něj udělá skvělého lučištníka, protože byl přesvědčen, že to očišťuje srdce. Podle Tensinga mohl tuto zbraň dokonale ovládat pouze člověk s čistým srdcem. Princ, jehož výstřel nikdy neminul cíl, mu žertem odporoval argumentem, že jeho paže o nečistotách jeho srdce nic neví.

Jako všichni mistři v tao-shu, i Tensing a Dii Bahadur využívali svou fyzickou sílu jen ke cvičení, aby zocelili svou povahu a ducha, nikdy proto, aby ublížili jiné živé bytosti. Heslem obou byla úcta ke všem formám života, což je zároveň podstatou buddhismu. Věřili, že každé stvoření mohlo být v některém ze svých předchozích životů jejich matkou, a proto je třeba chovat se ke všem laskavě.

"Tak či tak, říkal lama, "nezáleží na tom, v co člověk věří nebo nevěří, ale na tom, co dělá." Nemohli ulovit ani ptáka, aby ho snědli, natož aby zabili člověka. Na nepřítele se museli dívat jako na učitele, který jim dává příležitost ovládat své vášně a dozvědět se něco o sobě samých. Ještě nikdy nestáli před možností, že by na někoho měli vážně zaútočit.

"Jak mohu s čistým srdcem vystřelit na jiné lidi, mistře?"

"Je to povolené jen tehdy, když není jiné řešení a když si je člověk jist, že to tak je správné, Dile Bahadure."

"Zdá se mi, že v tomto případě tu jistotu máme, mistře."

"Ať mají všechny živé bytosti štěstí, ať nikdo nezakusí utrpení," odříkali oba - mistr i jeho žák - a celou svou duší si přáli, aby nebyli donuceni použít žádnou ze svých smrtících bojových dovedností.

Alexandr byl smířlivé povahy. Za šestnáct let svého života se ještě nikdy nemusel prát a ve skutečnosti ani nevěděl, jak na to. Kromě toho neměl nic, čím by se mohl bránit nebo útočit, kromě nožíku, který mu věnovala babička náhradou za ten, co dal v Amazonii čaroději Walimaimu. Byl to dobrý nástroj, ale jako zbraň byl k smíchu.

Nadia povzdechla. Zbraním nerozuměla, ale znala příslušníky sekty Škorpiona, proslavené svou krutostí a obratností v zacházení s dýkami. Ti muži byli vychováváni v násilí, žili pro zločin a válku a byli vycvičeni v zabíjení. Co zmohou dva mírumilovní buddhističtí mniši a jeden mladý americký turista proti takové bandě zlosynů? S úzkostí se s nimi rozloučila a dívala se, jak se vzdalují. Její přítel Jaguár šel vpředu a Borobá mu seděla za krkem jako na koni, držíc se ho pevně za uši. Za ním šel princ a řadu uzavíral obrovský lama.

"Doufám, že je ještě uvidím živé," zašeptala Nadia, když se ztratili za vysokými balvany, které chránily její útočiště.

Jakmile muži začali klesat k jeskyni modrých válečníků, mohli postupovat rychleji, až skoro utíkali. Ačkoli svítilo slunce, byla zima. Vzduch byl tak čirý, že bylo vidět až do údolí a krása krajiny pod těmi horskými vrcholy brala dech. Obklopovaly je vysoké zasněžené horské hřebeny a dole se táhly kopce porostlé pyšnou vegetací, se zelenými rýžovými plantážemi na terasách, zařezávajících se do svahů. V dálce se tu a tam rýsovaly bílé stupy klášterů, malé vesničky s klikatícími se uličkami a s domky z hlíny, dřeva a slámy a se střechami ve tvaru pagod - vše v souladu s přírodou, jako přirozené prodloužení terénu. Čas se tam měřil ročními obdobími a životní tempo bylo pomalé a stálé. Dalekohledem by viděli všudypřítomné vlající modlitební praporky, velké Buddhovy podobizny namalované na skalách, řady mnichů, klusající směrem ke klášterům, buvoly táhnoucí pluhy, ženy s náhrdelníky ze stříbra a tyrkysů, jdoucí na trh, děti hrající si s hadrovými míčky. Bylo téměř nemožné představit si, že ten malý národ, tak krásný a mírumilovný, který si po staletí uchoval svou nedotčenost, by teď měl být vydán napospas bandě vrahů.

Alexandr s Dilem Bahadurem stále zrychlovali krok, myslíce na dívky, jež musí vysvobodit dřív, než jim vypálí rozžhaveným železem na čelo znamení škorpiona nebo jim udělají ještě něco

horšího. Nevěděli, jaká nebezpečí oba při zachraňování zajatkyň čekají, ale tušili, že jich jistě nebude málo. Tensinga naopak takové úvahy příliš netrápily. Vysvobození zajatých dívek bylo jen první částí jeho úkolu, ta druhá mu dělala mnohem větší starosti: musí zachránit krále.

V Tunkhale se mezitím rozšířila zpráva, že král zmizel. Čekali na něj v televizi, protože měl promluvit k národu, ale nedorazil tam. Nikdo nevěděl, kde je, ačkoli se generál Myar Kunglung snažil všemi prostředky jeho zmizení utajit. Bylo to poprvé v historii země, co se něco takového stalo. Králův nejstarší syn, který během slavnosti vyhrál soutěž v lukostřelbě, dočasně nastoupil na místo svého otce. Kdyby se panovník během následujících několika dní neobjevil, měli generál a vyšší lámové vyhledat Dila Bahadura, aby naplnil své poslání, pro něž byl už přes dvanáct let připravován. Všichni ovšem doufali, že to nebude nutné.

Kolovaly pověsti, že král je v klášteře v horách, kam se uchýlil meditovat, že odcestoval do Evropy s tou cizinkou, Juditou Kinskou, že je v Nepálu u dalajlámy a tisíc dalších domněnek.

Nic z toho však neodpovídalo panovníkově pragmatické a klidné povaze. Také nebylo možné, aby cestoval inkognito a navíc letadlo s týdenními intervaly mělo letět až v pátek. Vládce země by nikdy nezanedbal své povinnosti a už vůbec ne tehdy, když se země ocitla v krizi kvůli uneseným dívkám. Generál i ostatní obyvatelé Zakázaného království z toho vyvodili, že se mu muselo přihodit něco velmi vážného.

Myar Kunglung zanechal pátrání po dívkách a vrátil se do hlavního města. Kate Coldová na něj byla neustále přilepená, a tak se osobně dozvěděla některé důvěrné podrobnosti. U dveří paláce potkala průvodce Wandgiho, schouleného u sloupu vedle vchodu a čekajícího na zprávy o své dceři Perně. Muž ji s pláčem objal. Vypadal jako jiný člověk, jako by během těch několika dní zestárl o dvacet let. Kate se mu prudce vytrhla, jelikož neměla ráda sentimentální projevy, a na útěchu mu nabídla hlt čaje s vodkou ze své placatice, kterou nosila stále s sebou. Wandgi si ze zdvořilosti lokl, ale musel ten odporný patok vyplivnout. Kate ho vzala pod paží a donutila ho jít s ní za generálem, protože potřebovala, aby tlumočil. Myar Kunglung mluvil anglicky jako Tarzan.

Dozvěděli se, že král strávil odpoledne a část večera v sále Velkého Buddhy uprostřed paláce, pouze ve společnosti svého levharta

Tschewanga. Jen jedenkrát přerušil svou meditaci, aby se krátce prošel po zahradě a vypil si šálek jasmínového čaje, který mu přinesl jeden mnich. Ten informoval generála, že Jeho Veličenstvo se vždy několik hodin modlí, než se jde poradit se Zlatým drakem. O půlnoci mu donesl další šálek čaje. Tehdy už většina svící uhasla a viděl, že král v setmělém sále není.

"Nezjišťoval jste, kde je?" zeptala se s Wandgiho pomocí Kate.

"Domníval jsem se, že se šel poradit se Zlatým drakem," odpověděl mnich.

"A co levhart?"

"Ten byl přivázaný v rohu na řetěze. Ke Zlatému drakovi ho Jeho Veličenstvo brát nemůže. Někdy ho nechává v Buddhově sále a jindy jej svěřuje strážím, které hlídají Poslední dveře."

"Kde to je?" zeptala se Kate, ale místo odpovědi po ní jen šlehli pohledem - mnich pohoršeným a generál vzteklým: bylo zjevné, že tuto informaci nelze získat, avšak spisovatelka se jen tak nevzdávala.

Generál jí vysvětlil, že umístění Posledních dveří zná jen velmi málo lidí. Stráže, jež je hlídají, k nim vždy dovede se zavázanýma očima jedna ze starých mnišek, které slouží v paláci a znají ono tajemství. Dveře jsou hranicí, za níž následuje posvátná část paláce, kam smí vkročit pouze panovník. Za jejich prahem začínají překážky a smrtelné pasti, chránící Posvátný okrsek. Kdokoli, kdo neví, kudy přesně jít, zemře strašlivou smrtí.

"Mohli bychom mluvit s Juditou Kinskou, tou Evropankou, která je hostem v paláci?" naléhala Kate.

Šli ji hledat a zjistili, že žena také zmizela. Postel měla rozestlanou a v pokoji zůstalo její oblečení a osobní potřeby; chyběla jen kožená brašna, kterou stále nosila přes rameno. Kate prolétla hlavou myšlenka, že král a odbornice na tulipány utekli na zamilované dostaveníčko, ale hned ji zavrhla jako nesmyslnou.

Usoudila, že nic takového se k povaze ani jednoho z nich nehodí a kromě toho - proč by se potřebovali schovávat?

"Musíme krále najít," řekla Kate.

"Možná nás to už napadlo, babičko," procedil generál Kunglung mezi zuby.

Generál přikázal zavolat jednu mnišku, aby je zavedla do podzemního patra paláce a musel strpět, že Kate s Wandgim půjdou s ním, jelikož spisovatelka ho chytila za ruku a držela se ho jako klíště. Voják si pomyslel, že ta ženská je skutečně neuvěřitelně drzá.

Následovali mnišku do druhého patra pod zemí, přičemž prošli stovkou vzájemně propojených místností, až nakonec dorazili do sálu s velkolepými Posledními dveřmi. Neměli čas je obdivovat, neboť po jejich stranách s hrůzou spatřili dva strážce ve stejnokrojích královského domu, jak leží tváří k zemi v kaluži krve. Jeden byl mrtvý, druhý však ještě žil a z posledních sil jim dokázal říct, že nějací modří muži, vedení bělochem, vnikli do Posvátného okrsku a nejenže to přežili a vyšli odtud, ale že navíc unesli krále a ukradli Zlatého draka. Myar Kunglung prožil ve vojenské službě čtyřicet let, ale ještě nečelil tak závažné situaci jako teď. Jeho vojáci se bavili o válce a přehlídkami, ale skutečné násilí v jeho zemi nezažili. Nebylo zapotřebí použít zbraně a žádný nezažil opravdové nebezpečí. Představa, že panovníka vraždí v paláci, pro něj byla nepochopitelná. Nejhorším generálovým pocitem, silnějším než hrůza nebo vztek byl pocit studu: selhal ve své povinnosti, nebyl sto ochránit svého milovaného krále.

Spisovatelka už neměla v paláci co dělat. Rozloučila se se zmateným generálem a vyrazila k hotelu, vlekouc za sebou Wandga. Musí se domluvit se svým synovcem, co dal.

"Chlapec si asi najal koně a zřejmě odjel," oznámil jí majitel hotelu s úklonou.

"Odjel sám?" zeptala se Kate nervózně.

"Odjel včera a snad s sebou měl opici," řekl muž, který se snažil chovat k té zvláštní babičce co nejlaskavěji.

Oné noci král několik hodin meditoval před Velkým Buddhou, což dělával pokaždé, než sestoupil do Posvátného okrsku. Schopnost porozumět informacím, které získá od sochy, závisela na stavu jeho duše. Musel mít srdce čisté, zbavené touhy, obav, očekávání, vzpomínek či špatných úmyslů, otevřené jako lotosový květ. Vroucně se modlil, jelikož věděl, že jeho srdce i mysl jsou zranitelné. Cítil, že jen tak udrží pohromadě království i vlastní psychiku.

V důsledku otcovy předčasné smrti nastoupil na trůn velmi mladý, aniž by dokončil svou přípravu u lámů. Chyběly mu vědomosti a nerozvinul patřičně své paranormální schopnosti. Nemohl vidět auru lidí ani neuměl číst jejich myšlenky, podnikat astrální cesty a léčit silou vlastní mysli, ačkoli dokázal takové věci, jako přestat dýchat a o své vůli zemřít.

Nedostatečnou přípravu a jistá psychická omezení vyrovnával svým zdravým selským rozumem a nepřetržitým duchovním cvičením.

Byl to laskavý člověk bez osobních ambicí, zcela oddaný práci pro blahobyt svého království. Obklopoval se spolehlivými spolupracovníky, kteří mu pomáhali dospět ke správným rozhodnutím, a udržoval si účinnou zpravodajskou síť, aby se dozvěděl o všem, co se v jeho zemi i ve světě děje. Vládl s pokorou, jelikož pro roli krále se necítil dostatečně vybaven.

Čekal, až na trůn nastoupí jeho syn Dii Bahadur, aby se mohl uchýlit do kláštera, avšak poté, co poznal Juditu Kinskou, začal pochybovat i o svých náboženských předpokladech. Ta cizinka byla jediná žena, která ho po smrti jeho manželky dokázala zneklidnit. Cítil se velmi zmatený a ve svých modlitbách prosil prostě jen o to, aby se jeho osud, ať už je jakýkoli, naplnil, aniž by ublížil ostatním.

Panovník znal základní kód k rozluštění poselství Zlatého draka; tomu se v mládí naučil. Chyběla mu však intuice třetího oka, které k tomu také bylo zapotřebí. Mohl interpretovat jen část z toho, co mu socha předávala. Pokaždé, když před ni předstoupil, želel svého omezení. Útěchou mu bylo, že jeho syn Dii Bahadur bude mnohem lépe připraven než on, aby vládl svému národu.

"Taková je karma tohoto mého vtělení: být králem, aniž bych toho byl hoden," šeptával smutně.

Té noci, po několika hodinách intenzivní meditace, pocítil, že má čistou mysl a otevřené srdce. Hluboce se poklonil před Velkým Buddhou, dotýkaje se čelem země, požádal o vnuknutí a napřímil se. Po tak dlouhé strnulosti jej bolela kolena a záda. Uvázal věrného Tschewanga řetězem ke kruhu ve zdi, vypil poslední doušek jasmínového čaje, už studeného, vzal si svíci a vyšel ze sálu. Jeho bosé nohy nehlučně klouzaly po podlaze z leštěného kamene. Cestou minul několik sloužících, kteří tou dobou v paláci tiše uklízeli.

Z příkazu generála Myara Kunglunga většina stráží odjela, aby posílila nepočetné královské vojsko a policii, hledající zmizelé dívky. Král jejich nepřítomnost téměř nezaznamenal, jelikož palác byl velmi bezpečným místem. Během dne stráže plnily pouze dekorativní funkci a v noci jich zůstávala na stráži jen hrstka, jelikož ve skutečnosti jich ani nebylo zapotřebí. Bezpečnost královské rodiny nikdy nebyla v ohrožení. Tisíc palácových místností mezi sebou propojovalo množství dveří; vypadalo to tam jako v úle. Některé sály měly čtyři východy, jiné, šestiúhelníkového tvaru, jich měly šest. Dalo by se tam tak snadno ztratit, že architekti starobylé budovy vyřezali v horních patrech do dveří značky jako ukazatele. V suterénu, kam měli přístup jen mniši a

mnišky, vybraní strážci a členové královské rodiny, však žádné značky nebyly. A jelikož to bylo deset metrů pod zemí, člověk se nemohl orientovat ani podle oken. Místnosti v podzemí, větrané prostřednictvím důmyslného potrubního systému, nasáklý během staletí osobitým pachem vlhkosti, tuku z lamp a z různých druhů kadidla, které mniši zapalovali, aby zahnali krysy a zlé duchy. Některé z místností se používaly jako sklady písemností veřejné správy, soch nebo nábytku, v jiných se skladovaly léčivé prostředky, potraviny či zastaralé zbraně, které už nikdo nepoužíval, ale většina z nich byla prázdná. Na zdech se skvěly malby s náboženskými výjevy, draky, démony, dlouhými texty v sanskrtu a hrůzu nahánějícími popisy trestů, které na onom světě postihnou ničemné duše. Pomalované byly i stropy, ale saze z lamp je začernily.

Král se nořil do útrob paláce a zapaloval lampy plamenem své svíce. Říkal si, že už nastal čas zavést v celé budově elektrický proud, který byl zatím jen v jednom křídle horního poschodí, kde bydlela královská rodina. Otvíral dveře a postupoval dál bez váhání, jelikož znal cestu zpaměti.

Brzo přišel do pravoúhlé místnosti, větší a vyšší než ostatní, osvětlené dvojitou řadou zlatých lamp. Na jejím konci se tyčily velkolepé dveře z bronzu a stříbra, vykládané nefritem. Po obou stranách je hlídali dva mladí strážci, nastrojení ve starodávných stejnokrojích královských heroldů, s čepicemi z modrého hedvábí s chocholy z peří a s oštěpy ozdobenými barevnými stužkami. Bylo znát, že jsou unavení, protože už ve službě na stráži stáli několik hodin v osamění a hrobovém tichu té síně. Když viděli přicházet svého krále, padli na kolena, dotkli se čelem země a setrvali tak, dokud jim nepožehnal a neřekl jim, aby vstali. Pak se podle protokolu otočili tváří ke zdi, aby neviděli, jak panovník otvírá dveře.

Král otočil několika z mnoha nefritů, které dveře zdobily, strčil do nich a ony se v pantech ztěžka pohnuly. Překročil práh a masivní dveře se zase zavřely. V tuto chvíli se automaticky zapnul bezpečnostní systém, chránící Zlatého draka už tisíc osm set let.

Ukrytý za obrovským kapradím v parku okolo paláce, sledoval každý králův krok v palácovém podzemí Tex Pásovec, jako by mu kráčel v patách. Díky moderní technice jej mohl naprosto dokonale pozorovat na malé obrazovce. Panovník netušil, že má na prsou miniaturní a velmi přesnou kameru, jejímž prostřednictvím ho Američan vidí překonávat každou z překážek a vypínat bezpečnostní

mechanismy chránící Zlatého draka. Družicový navigační systém GPS zároveň určoval a nahrával souřadnice jeho trasy, jako přesnou mapu, která umožní později jej následovat. Tex se nedokázal ubránit úsměvu, když pomyslel na Specialistovu genialitu. Neponechával nic náhodě. Tento přístroj, mnohem citlivější, přesnější a s delším dosahem než ty, které se běžně užívaly, vyvinuli nedávno ve Spojených státech pro vojenské účely a veřejnosti byl nedostupný. Specialista ovšem dokázal získat cokoli, měl přece potřebné kontakty i peníze.

Mezi rostlinami a sochami v zahradě se krčilo dvanáct nejlepších modrých válečníků sekty. Velel jim Tex Pásovec. Ostatní dokončovali zbývající část plánu v horách, kde připravovali útěk se sochou, a kde drželi unesené dívky. I toto odvedení pozornosti bylo výplodem Specialistova macchiavelského myšlení. Díky tomu, že policisty a vojáky zaměstnávalo hledání dívek, mohli bandité vniknout do paláce, aniž by narazili na odpor. Přestože se zločinci cítili velice bezpeční, pohybovali se obezřetně, jelikož Specialistovy příkazy zněly jasně: nesmějí způsobit žádný rozruch. Potřebovali mít několik hodin náskok, aby se zmocnili sochy a získali z králových úst kód k rozluštění jejích poselství. Znali přesný počet zbývajících stráží i to, kde je najdou. Už vyřídili čtyři, kteří hlídali zahrady, a doufali, že jejich mrtvoly nikdo neobjeví dřív, než následujícího rána. Byli jako vždy vyzbrojeni celým arzenálem různých dýk, jimž důvěřovali víc než střelným zbraním. Američan měl revolver značky Magnum s tlumičem, ale pokud všechno půjde podle plánu, nebude ho muset použít. Texe Pásovce násilí nijak zvlášť netěšilo, ačkoli při druhu jeho práce bylo nevyhnutelné. Soudil, že násilí je pro burany a on se považoval za kultivovaného a přemýšlivého člověka. Tajně v sobě hýčkal ambice, že jednou nahradí Specialistu nebo si založí vlastní organizaci. Společnost modrých mužů se mu nezamlouvala: byli to krutí a proradní žoldáci, s nimiž se stěží domluvil a nebyl si jist, zda je dokáže udržet na uzdě, až přijde na věc. Ujišťoval Specialistu, že k uskutečnění celé mise potřebuje jen pár nejlepších mužů, ale odpovědí mu byl příkaz držet se plánu. Pásovec věděl, že sebemenší nekázeň či odchylka by jej mohla stát život. Jediný člověk, jehož se na tomto světě obával, byl Specialista.

Jeho příkazy zněly jasně: prostřednictvím skryté kamery měl pozorně sledovat každý králův pohyb, počkat, až dojde do sálu se Zlatým drakem a uvede sochu do chodu, aby si ověřil, zda funguje. Pak měl vniknout do paláce a s použitím GPS dojít až k Posledním

dveřím. Měl s sebou vzít šest mužů, dva pro odnesení pokladu, dva k únosu krále a dva jako ochranu. Bude se muset dostat do Posvátného okrsku a vyhnout se všem pastím - k tomu mu poslouží obrazovka s promítaným videozáznamem. Nápad unést vůdce národa a ukrást mu jeho nejvzácnější předmět by byl kdekoli jinde absurdní, ne však v Zakázaném království, kde zločin téměř neznali, a tudíž proti němu neměli obranu. Zaútočit na zemi, jejíž obyvatelé ještě svítili svíčkami a věřili, že telefon je kouzelný přístroj, byla pro Texe Pásovce prakticky hračka. Pohrdavý úšklebek se mu z tváře vytratil, když na obrazovce spatřil důmyslné způsoby, jakými byl Zlatý drak chráněn. Jeho úkol nebude tak jednoduchý, jak si představoval. Mozky, které před osmnácti sty lety vymyslely takové léčky, vůbec nebyly primitivní. Pásovec měl výhodu v tom, že Specialistův mozek je předčil.

Když Tex Pásovec zjistil, že král je v posledním sále, řekl šesti modrým válečníkům, aby hlídali ústupovou cestu, jak bylo v plánu, a s ostatními zamířil do paláce. Použili vchod pro služebnictvo v přízemí a hned za ním se ocitli v místnosti se čtyřmi dveřmi. Američan a jeho nohsledi procházeli pomocí mapy z GPS z jedné místnosti do druhé takřka bez váhání, až se dostali do samého středu celé budovy. V sále s Posledními dveřmi se setkali s první překážkou: dvěma vojáky na stráži. Ti při spatření vetřelců pozvedli své oštěpy, ale než stihli udělat krok, zabodly se jim do prsou dvě přesně mířené dýky, vržené ze vzdálenosti několika metrů. Padli tváří k zemi.

Tex Pásovec sledoval krok za krokem videozáznam na obrazovce a začal otáčet stejnými nefrity, jako předtím král. Dveře se ztěžka otevřely a bandité překročili práh. Stanuli v kruhové místnosti s devíti úzkými dveřmi, které se od sebe nijak nelišily. Hořely tam lampy, zažehnuté králem, a vrhaly třepotavé světlo na drahokamy, jimiž byly dveře ozdobeny.

Tam se král postavil na oko namalované na podlaze, rozpřáhl ruce a otočil se v pětačtyřicetistupňovém úhlu, takže jeho pravá ruka ukazovala na dveře, jež měl otevřít. Tex Pásovec jej napodobil a za ním pověrčiví muži ze sekty Škorpiona, kteří svírali mezi zuby i v obou rukou dýky. Američan předpokládal, že videozáznam nezachytí všechna nebezpečí, která je čekají, že některá budou čistě psychologického či iluzionistického rázu. Viděl, že král bez váhání prochází určitými místnostmi, které vypadaly prázdné, což však neznamenalo, že tomu tak skutečně je. Musí jej následovat velmi obezřetně.

"Na nic nesahejte," upozornil své muže.

"Slyšeli jsme, že jsou tu démoni, čarodějové a obludy," zašeptal jeden z nich svou komolenou angličtinou.

"Takové věci neexistují," odpověděl Pásovec.

"A taky se říká, že každého, kdo na Zlatého draka vloží ruku, sprovodí ze světa strašlivá kletba."

"Hlouposti! To jsou pověry, pouhá nevědomost."

Muž se urazil a když Američanova slova přeložil ostatním, málem se vzbouřili.

"Myslel jsem, že jste válečníci, ale vidím, že se bojíte jako malá děcka! Zbabělci!" odplivl si Pásovec s nesmírným opovržením.

První bandita rozhořčeně pozvedl svou dýku, ale Pásovec už držel v ruce revolver a jeho bledé oči se vražedně leskly. Modří muži litovali, že se k tomuto dobrodružství propůjčili. Jejich banda si vydělávala na živobytí jednoduššími zločiny, tohle pro ně bylo neznámé území. Dohoda zněla ukrást sochu, za což měli získat arzenál moderních střelných zbraní a hromadu peněz na nákup koní a všeho co je napadne, nicméně nikdo je neupozornil, že palác je začarovaný. Na ústup už bylo pozdě, nezbývalo než následovat Američana až na konec. Poté, co překonali jednotlivé překážky chránící poklad, ocitl se Tex Pásovec se čtyřmi ze svých mužů v sále Zlatého draka.

Ačkoli měli k dispozici moderní techniku, která jim umožňovala sledovat, co král dělal, aby nepadl do pastí, přišli o dva muže, jež zemřeli strašnou smrtí - jeden pádem na dno studny a druhý na otravu silným jedem, který mu během několika minut rozleptal tělo.

Jak Američan předpokládal, nesetkali se jen se smrtelnými léčkami, ale i s psychologickými uskoky. Bylo to pro něj jako sestup do psychedelického pekla, dokázal však zachovat klid - opakoval si, že většina z těch hrůzostrašných obrazů, které ho přepadají, existuje jen v jeho hlavě. Byl profesionál a dokonale kontroloval své tělo i mysl. Ale primitivní muži ze sekty Škorpiona snášeli cestu k drakovi mnohem hůř, neboť nedokázali rozlišit realitu od představ. Byli zvyklí čelit nejrůznějším nebezpečenstvím a neustupovat, ale děsilo je vše nevysvětlitelné. V tomto tajuplném paláci měli nervy napjaté k prasknutí.

Když vcházeli do sálu se Zlatým drakem, nevěděli předem, na co tam narazí, jelikož výjevy na obrazovce byly dost nejasné. Oslepila je záře stěn, pokrytých zlatem, v němž se odráželo světlo mnoha olejových lamp a tlustých svící z včelího vosku. Vzduch byl nasycen

pachem z lamp a vůní kadidla a myrhy, pálících se ve vykuřovadlech. Muži se zastavili na prahu, ohlušeni dunivým hrdelním zvukem, který nebylo možné popsat a který v první chvíli zněl, jako kdyby uvnitř kovového potrubí odfukovala velryba. Za okamžik se ale v tom hluku dal rozpoznat určitý soulad a brzy bylo patrné, že jde o určitý druh řeči. Král seděl před sochou v pozici lotosového květu, zády k nim. Neslyšel je vejít, protože byl zcela pohroužen do těch zvuků a soustředil se na svůj úkol.

Panovník zpíval monotónním hlasem sloky nějaké písně, moduluje přitom zvláštní slova, a z úst sochy hned vycházela odpověď, rozléhající se místností. Zvuk vibroval vzduchem tak silně, že na kůži, v mozku i v každičkém nervu bylo cítit chvění. Člověk měl pocit, jako by stál uvnitř velikánského zvonu.

Před očima Texe Pásovce a modrých válečníků se skvěl Zlatý drak v celé své nádheře: lví tělo, tlapy s velkými drápy, stočený ocas plaza, opeřená křídla, hlava divokého vzezření se čtyřmi rohy, vypoulenýma očima a chřtánem dokořán, odhalujícím dvojitou řadu ostrých zubů a rozeklaný hadí jazyk. Socha z ryzího zlata měřila přes metr na délku a stejně tak i na výšku. Zlatnická práce byla jemná a dokonalá: v každé šupině na těle i na ocase zvířete se leskl drahokam, pera na křídlech byla zakončena diamanty, ocas měl složitý vzor z perel a smaragdů, zuby byly ze slonoviny a oči tvořily dva dokonalé hvězdicovité rubíny, každý o velikosti holubího vejce. Mytické zvíře stálo na černém kameni, z něhož uprostřed vyčníval kus nažloutlého křemene.

Bandité na několik vteřin strnuli, ochromeni úžasem, a snažili se vzpamatovat se ze všech těch světel, rozpáleného vzduchu a omračujícího hluku. Nikdo z nich nečekal, že socha bude tak výjimečná; i ten nejhloupější z jejich skupiny si uvědomoval, že stojí před něčím, co má nevyčíslitelnou hodnotu. Všem planuly oči dychtivostí a každý z nich si představoval, jak by se jeho život změnil, kdyby měl jen jediný z těch drahokamů.

Magickému okouzlení sochou podlehl i Tex Pásovec, ačkoli se považoval za vcelku skromného člověka a věnoval se této práci hlavně proto, že měl rád dobrodružství. Byl hrdý na to, že vede prostý život, v naprosté svobodě, bez citových či jiných pout. Kochal se představou, že ve stáří, až ho unaví cestovat po světě, odejde na odpočinek a stráví poslední roky svého života na svém ranči na americkém západě, kde choval závodní koně. Při plnění některých svých úkolů míval v rukou

celé jmění a nikdy nepocítil pokušení se ho zmocnit; stačil mu jeho podíl, který byl vždy hodně vysoký. Když však spatřil tuto sochu, pomyslel na to, že by Specialistu mohl zradit. Kdyby ji měl ve své moci, nemohlo by ho nic zastavit: byl by nekonečně bohatý, mohl by si splnit všechny své sny, dokonce mít svou vlastní organizaci, a to i mnohem silnější, než je Specialistova. Na chvíli se oddal rozkoši z této vize, jako někdo, kde se raduje v nějakém snu, ale hned se vrátil zpět do reality. "Tohle musí být prokletí té sochy: vyvolává neodolatelnou chamtivost," pomyslel si. Musel vynaložit velké úsilí, aby se soustředil na zbytek plánu. Potichu mávl na své muže a ti s dýkami v rukou přistoupili ke králi.

Jeskyně banditů

Pro Alexandra a jeho nové přátele nebylo snadné dostat se do blízkosti jeskyně válečníků Škorpiona, protože Nadia jim jen naznačila hlavní směr a o ostatní se starala Borobá. Zvíře sedělo Alexandrovi na ramenou, ocas omotaný kolem jeho krku, a oběma rukama se ho drželo za vlasy. Šplhání do hor se opičce nelíbilo a sestup dolů se jí zamlouval ještě míň. Chlapec se po ní co chvíli oháněl ve snaze ji ze sebe setřást, jelikož ocas ho škrtil a úzkostné opičí ručky mu po hrstech vytrhávaly chomáče vlasů.

Jakmile si byli jisti polohou jeskyně, blížili se k ní s velkou obezřetností, využívajíce keřů a nerovností terénu, aby se kryli. Kolem se nic nehýbalo a nebylo slyšet nic než vítr mezi kopci a občas ptačí křik. V tom tichu jim jejich kroky a dokonce i vlastní dech připadaly ohlušující. Tensing vybral několik kamenů a vložil si je do záhybu, který mu v pase tvořila tunika. Pak telepaticky přikázal Borobá, aby šla na výzvědy. Alexandr si s úlevou vydechl, když se ho opice konečně pustila. Borobá se rozběhla směrem k jeskyni a vrátila se o deset minut později. Nemohla jim sdělit, co viděla, ale Tensing v její mysli zahlédl zmatené obrazy několika osob, a tak se dozvěděl, že jeskyně - jak se obávali - není prázdná. Zdálo se, že zajatkyně tam ještě jsou a hlídá je několik modrých válečníků, z nichž většina však už odjela. Ačkoli to usnadňovalo okamžitý zásah, Tensing usoudil, že to není dobrá zpráva

- znamenalo to, že ostatní jsou určitě v Tunkhale. Nepochyboval o tom, co napadlo mladého Američana - totiž že zločinci nenapadli Zakázané království, aby unesli půl tuctu dívek, ale že jejich skutečným cílem je krádež Zlatého draka.

Doplazili se až k jeskyni, kde seděl na bobku muž opřený o pušku. Světlo na něj svítilo zepředu a pro šíp Dila Bahadura to byl na tuto vzdálenost snadný cíl, avšak aby princ mohl vystřelit, musel by se postavit. Tensing mu posunkem naznačil, aby zůstal přilepený u země a sám vyndal jeden ze sebraných kamenů. V duchu požádal o odpuštění za násilí, které spáchá, a pak bez váhání mrštil kámen vší silou své mocné paže. Alexandrovi připadalo, že ani nemířil, a tak jej nesmírně překvapilo, když se strážce bez hlesu skácel k zemi, sražen kamenem, který ho trefil přesně mezi oči. Lama jim řekl, ať jdou za ním.

Alexandr vzal strážcovu zbraň, ačkoli nikdy nic takového nepoužil a ani nevěděl, je-li nabitá. Tíha pušky v rukou mu dodala sebedůvěru a probudila v něm dosud nepoznanou útočnost. Ucítil v sobě ohromnou sílu, jeho pochybnosti ve vteřině zmizely a chystal se bojovat jako šelma.

Všichni tři společně vstoupili do jeskyně. Tensing a Dii Bahadur ze sebe vyráželi hrozivé výkřiky a Alexandr je zcela automaticky napodobil. Obyčejně byl spíš plachý a nikdy takhle neřval. V tomto pokřiku se soustředil všechen jeho vztek, strach a síla a cítil se díky němu - a díky uvolněnému adrenalinu, který mu koloval v žilách - nepřemožitelný jako jaguár. Uvnitř jeskyně byli další čtyři bandité, žena s jizvou a úplně vzadu zajatkyně se svázanými kotníky. Překvapeni trojicí útočníků, kteří řvali jako šílení, modří válečníci na okamžik zaváhali, ale vzápětí sáhli po svých dýkách. Ta chvilka zaváhání však stačila k tomu, aby první šíp Dila Bahadura zasáhl cíl, pronikaje pravou paží jednoho z nich.

Šíp banditu ovšem nezadržel. S výkřikem bolesti hodil dýku levou rukou a zpoza, šerpy kolem pasu ihned vytáhl další. Dýka prosvištěla jeskyní, míříc přímo na princovo srdce. Dii Bahadur neuhnul. Zbraň mu proletěla podpažím, aniž by jej zranila, právě když zvedal ruku, aby vystřelil druhý šíp a klidně postupoval kupředu, přesvědčen, že je chráněn magickým štítem dračího lejna.

Tensing se dýkám, létajícím kolem něj, vyhýbal s neuvěřitelnou obratností. To, že se celý život věnoval tréninku umění tao-shu, mu umožnilo odhadnout dráhu a rychlost zbraně. Nemusel přemýšlet, jeho

tělo reagovalo instinktivně. Jednoho z mužů vyřadil rychlým přemetem ve vzduchu a kopancem přímo do čelisti a dalšího, mířícího puškou, odzbrojil postranním úderem paží, aniž by mu umožnil vystřelit. Pak se postavil jeho nožům.

Alexandr nestihl zamířit. Stiskl spoušť a vzduchem zahřměl výstřel, tříštící se o zdi jeskyně. Dii Bahadur do něj strčil, až se zapotácel, a díky tomu ho jedna z dýk jen tak tak minula. Když viděl, že se bandité, kteří ještě byli na nohou, chápou pušek, vzal tu svou za ještě teplou hlaveň a rozběhl se, křiče z plných plic. Bez přemýšlení udeřil nejbližšího muže pažbou do ramene. Sice jej neomráčil, ale rána ho tak zmátla, že Tensing měl čas po něm skočit. Tlak mnichových prstů na klíčový bod na mužově krku jej zcela ochromil. Ucítil elektrický výboj od šíje až k patám, podlomily se mu nohy a sesul se k zemi jako hadrová panenka, s vytřeštěnýma očima a s výkřikem zaraženým v hrdle, neschopen pohnout ani prsty.

Během několika málo minut leželi čtyři modří muži na zemi. Strážce se poněkud vzpamatoval z rány kamenem, ale neměl příležitost sáhnout po svých nožích. Alexandr mu přiložil hlaveň pušky ke spánku a přikázal mu, aby se přidal k ostatním. Řekl to anglicky, ale tak jasným tónem, že muž bez váhání uposlechl. Zatímco je Alexandr hlídal se zbraní v ruce, kterou sice neuměl používat, ale snažil se přitom vypadat co možná nejodhodlaněji a nejkrutěji, Tensing je začal svazovat provazy, jež našel v jeskyni. Dii Bahadur popošel s napjatým lukem do zadní části jeskyně, kde seděly dívky. Dělilo jej od nich asi deset metrů a jáma se žhavými uhlíky, na nichž bylo několik hrnců s jídlem. Náhle jej zarazil výkřik. Žena s jizvou svírala v jedné ruce svůj bič a v druhé měla otevřený košík, kterým třásla nad hlavami pěti zajatkyň.

"Ještě jeden krok a vysypu na ně škorpiony!" zavřeštěla dozorkyně.

Princ se neodvážil vystřelit. Z místa, kde stál, mohl ženu bez nejmenších obtíží trefit, ale nedokázal by zabránit tomu, aby na děvčata nenapadal smrtící hmyz. Modří muži a jistě i ta žena byli vůči jedu škorpionů imunní, ostatním však hrozilo smrtelné nebezpečí. Všichni strnuli. Alexandr dál upíral pohled na své zajatce a mířil na ně zbraní, jelikož dva z nich Tensing ještě nesvázal a ti číhali na sebemenší příležitost k útoku. Lama se neodvážil zasáhnout. Ze své vzdálenosti mohl proti ženě použít jen své mimořádné parapsychologické schopnosti. Snažil se koncentrací mysli vyvolat

nějaký obraz, který by ji vyděsil, jelikož od sebe byli příliš daleko a panoval mezi nimi příliš velký zmatek na to, aby se ji pokusil zhypnotizovat. Matně rozeznával její auru a pochopil, že to je bytost primitivní, krutá a navíc vyděšená, kterou nepochybně budou muset přemoci silou.

Pauza trvala několik kratičkých vteřin, které však stačily narušit rovnováhu sil. Ještě chvíli a Alexandr by byl musel vystřelit na muže, kteří se chystali skočit po Tensingovi. Náhle se přihodilo něco zcela nečekaného. Jedna z dívek se vrhla proti ženě s jizvou a obě se svadily na zem, zatímco vymrštěný košík vyletěl do vzduchu a pak sebou pleskl o podlahu. Stovka černých škorpionů se rozutekla do hlubin jeskyně.

Dívka, která zasáhla, byla Pema. Ačkoli byla tak štíhlé, téměř éterické postavy a měla svázané kotníky, postavila se své vězeňkyni se sebevražedným odhodláním, nedbajíc ran bičem, kterým po ní naslepo švihala, ani bezprostředního ohrožení škorpiony. Tloukla do ní pěstmi, kousala ji a tahala ji za vlasy, bojujíc tělo na tělo a v jasné nevýhodě, neboť ta žena nejenže byla mnohem silnější, ale navíc zahodila bič a popadla kuchyňský nůž, jenž měla za pasem. Pemin čin umožnil Dilu Bahadurovi pustit luk, vzít plechovku s petrolejem, který banditi používali do lamp, nacákat hořlavinu na zem a zapálit ji uhlíkem z ohniště. Okamžitě se zdvihla clona plamenů a hustého kouře, až mu to sežehlo řasy.

Nedbaje na oheň, došel princ až k Perně, která ležela na zádech na zemi a žena na ní. Dívka oběma rukama odstrkovala její paži s nožem, která se jí víc a víc přibližovala k obličeji. Špička nože už Pemu téměř škrábala po tváři, když princ popadl ženu za krk, strhl ji dozadu a prudkým úderem hřbetem ruky do spánku ji omráčil.

Pema se zdvihla a zoufale po sobě plácala dlaněmi, aby uhasila plameny olizující jí dlouhou sukni, ale hedvábí hořelo jako troud. Princ z ní sukni jediným škubnutím strhl a pak se obrátil k ostatním dívkám, které u zdi křičely hrůzou. Pema jim ženiným nožem přeřezala pouta a pomohla své družky Dilu Bahadurovi osvobodit a odvést je k východu z jeskyně plnící se kouřem, na druhou stranu ohňové clony, v níž se svíjeli škvařící se škorpioni.

Tensing, princ a Alexandr odvlekli své zajatce ven na vzduch a nechali je tam pevně svázané po dvou, zády k sobě. Borobá využila toho, že bandité jsou bezbranní, aby se jim vysmívala - házela po nich hrsti hlíny a vyplazovala na ně jazyk, dokud ji Alexandr nezavolal.

Opice mu vyskočila na ramena, ovinula mu ocas kolem krku a pevně se ho chytila za uši. Chlapec si odevzdaně povzdechl.

Dii Bahadur se zmocnil oblečení jednoho z banditů a dal své mnišské roucho polonahé Perně. Bylo jí tak strašně velké, že si ho musela dvakrát obtočit kolem pasu. Princ si s velkým odporem navlékl tmavé páchnoucí hadry válečníka Škorpiona. Ačkoli by tisíckrát raději zůstal oblečen jen ve své bederní roušce, uvědomoval si, že jakmile zapadne slunce a klesne teplota, bude potřebovat něco na sebe. Pemina odvaha a vyrovnanost na něj tak zapůsobily, že obětovat svou tuniku mu připadalo to nejmenší, co se dalo udělat. Nemohl z dívky spustit oči.

Ona jeho gesto ocenila nesmělým úsměvem a zahalila se do hábitu tmavočervené barvy, charakteristické pro mnichy její země. Netušila, že se obléká do šatů prince a následníka trůnu. Tensing přerušil cituplné pohledy mezi Dilem Bahadurem a Pemou, aby se dívky vyptal, co v jeskyni slyšela. Potvrdila mu jeho podezření, že zbytek bandy má v plánu ukrást Zlatého draka a unést krále.

"To první chápu, protože socha je velmi cenná, ale tomu druhému nerozumím. Proč chtějí i krále?" zeptal se princ.

"Nevím," odpověděla.

Tensing si v rychlosti prohlédl auru svých zajatců, vybral si toho nejzranitelnějšího a postavil se před něj, upíraje na něj svůj pronikavý pohled. Vždy přívětivý výraz jeho očí se zcela proměnil: zorničky se mu stáhly do dvou úzkých čárek a muž měl pocit, že se ocitl před zmijí. Lama monotónním hlasem odříkal nějaká slova v sanskrtu, jimž rozuměl pouze Dii Bahadur, a ani ne za minutu měl vyděšeného banditu ve své moci, pohrouženého do hypnotického spánku.

Jeho výslech objasnil některé body plánu sekty Škorpiona a potvrdil jim, že už je pozdě zabránit bandě ve vstupu do paláce. Muž si nemyslel, že by králi ublížili, neboť Američan přikázal zajmout ho živého, jelikož ho musí přinutit cosi vyzradit. Nic víc nevěděl. Nejdůležitější informací, kterou získali, bylo to, že panovník a socha mají být odvezeni do opuštěného kláštera Chenthan Dzongu.

"Kam a jak odtud chtějí utéct? To místo je nepřístupné," zeptal se překvapeně princ.

"Poletí," řekl bandita.

"Musí mít helikoptéru," napadlo Alexandra, který v hrubých rysech chápal o čem mluví, ačkoli jejich řeč neznal; v jeho mysli se však telepaticky vytvářely příslušné obrazy.

Tak probíhala větší část jeho komunikace s lamou a princem, dokud jim Pema nepomohla s detaily.

"Mají na mysli Texe Pásovce?" zeptal se Alexandr.

To se mu ovšem zjistit nepodařilo, neboť bandité ho znali jen jako "Američana" a Pema ho neviděla.

Tensing probudil muže z hypnotického tranzu a pak oznámil, že bandity tam nechají, poté co se ujistí, že se nemohou uvolnit ze svých pout. Neuškodí jim, stráví-li noc či dvě pod širým nebem, než je najdou králové vojáci nebo - budou-li mít štěstí - jejich vlastní kumpáni. Sepjal dlaně před obličejem, lehce se poklonil a požádal ničemy o odpuštění za to, že s nimi zachází tak neuctivě. Dii Bahadur udělal totéž.

"Budu se modlit, aby vás někdo zachránil dřív, než přijdou černí medvědi, sněžní levharti nebo tygři," řekl vážně Tensing.

Alexandra tyto projevy zdvořilosti dost zaujaly. Kdyby situace dopadla opačně a poraženi byli oni, muži by je rovnou zavraždili a rozhodně by jim neskládali žádné poklony.

"Snad bychom teď měli jít do kláštera," navrhl Dii Bahadur.

"A co bude s nimi?" zeptal se Alexandr, ukazuje na Pemu a další dívky.

"Možná bych je mohla odvést do údolí a dát vědět královým oddílům, aby se také vypravily do kláštera," nabídla se Pema.

"Myslím, že nelze použít stezku banditů, protože v horách jistě ještě nějací hlídkují. Budete muset jít zkratkou," odpověděl Tensing.

"Můj mistr jistě nemá na mysli ten sráz," zašeptal princ.

"Možná to nakonec není tak špatný nápad, Dile Bahadure," usmál se lama.

"Můj ctěný mistr snad žertuje?" otázal se mladík.

Lámovou odpovědí byl široký úsměv, který mu rozzářil obličej, a posunek, jímž mladým naznačil, aby jej následovali. Vydali se stejnou cestou zpět za Nadiou. Tensing šel vpředu a pomáhal šplhat dívkám, které se pohybovaly s obtížemi, jelikož byly obuté v sandálech a oblečené do sarongů a neměly zkušenost s chůzí v tak příkrém terénu. Žádná z nich si však nestěžovala. Byly velmi vděčné za to, že unikly modrým mužům a tento obrovský mnich v nich vzbuzoval naprostou důvěru. Alexandr, který za princem a Pernou uzavíral řadu,

naposledy pohlédl na žalostnou skupinu banditů za sebou. Připadalo mu neuvěřitelné, že se účastnil boje s těmito profesionálními zabijáky - takové věci byly k vidění jen v akčních filmech. Právě přežil situaci plnou tolika násilí jako tehdy v Amazonii, když se indiáni střetli v bitvě s vojáky, po níž zůstalo několik mrtvých, nebo když viděl těla rozsápaná drápy Netvorů. Nemohl se ubránit úsměvu: cestování s babičkou Kate rozhodně není pro bábovky.

Nadia viděla přicházet své přátele v řadě za sebou po římse vedoucí k jejímu úkrytu a dojatě jim vyšla vstříc; prudce se však zastavila, když ve skupině spatřila jednoho z modrých mužů. Na druhý pohled však poznala, že to je Dii Bahadur. Byli pryč kratší dobu, než předpokládali, ale i těch pár hodin se Nadie nekonečně vleklo. Během té doby volala své totemové zvíře, v naději, že by na Alexe s ostatními mohla dohlížet shora, ale bílý orel se neobjevil, a tak musela se sevřeným hrdlem odevzdaně čekat.

Uvědomila si, že v toho velkého ptáka se nemůže proměnit, kdykoli se jí zachce, že to jde jen ve chvílích velkého nebezpečí nebo mimořádného duševního pnutí. Bylo to něco podobného tranzu. Orel představoval její duši, podstatu její povahy. Když to v Amazonii zažila poprvé, překvapilo ji, že to je právě pták, protože trpěla závratí a ve výškách ji ochromoval strach. Nikdy nesnila o létání jako ostatní děti, které znala. Kdyby se ji předtím byli zeptali, jaké by asi mohlo být její totemové zvíře, odpověděla by, že určitě delfín, jelikož se ztotožňovala s tímto chytrým a hravým zvířetem. Orel, létající s takovou ladností nad těmi nejvyššími vrcholy, jí velice pomohl překonat její fóbii, ačkoli někdy strach z výšek stále ještě pociťovala. Právě teď ji roztřásl pohled na příkré srázy rozevírající se jí pod nohama.

"Jaguáre!" vykřikla a rozběhla se ke svému příteli, aniž by věnovala pozornost ostatním členům skupiny. Alexandr ji v první chvíli chtěl obejmout, ale včas se ovládl: nepřál si, aby si ostatní mysleli, že Nadia je jeho děvče nebo něco v tom duchu.

"Co se stalo?" zeptala se

"Nic zajímavého," odpověděl s výrazem předstírané lhostejnosti.

"Jak jste dívky osvobodili?"

"Hrozně jednoduše: odzbrojili jsme bandity, nabančili jsme jim, spálili jsme škorpiony, jeskyni jsme vykouřili, jednoho z mužů jsme zmučili, abychom se dozvěděli co jsme potřebovali, a pak jsme je tam nechali svázané bez vody a bez jídla, aby zemřeli pomalou smrtí."

Nadia zůstala stát s pusou dokořán, dokud ji Pema nestiskla v náručí. Dívky si spěšně pověděly všechno, co se jim přihodilo od chvíle, kdy se rozdělily.

"Víš něco o tom mnichovi?" zašeptala Pema Nadie do ucha a ukázala na Dila Bahadura.

"Nic moc."

"Jak se jmenuje?"

"Dii Bahadur."

"To znamená Statečné srdce, to se k němu hodí. Možná si ho vezmu," řekla Pema.

"Ale vždyť ho sotva znáš! To už tě požádal o ruku?" zašeptala se smíchem Nadia.

"Ne, mniši se obvykle nežení. Ale možná ho o to požádám já, když bude příležitost," odpověděla Pema s naprostou samozřejmostí.

Sráz

Tensing rozhodl, že než začnou plánovat sestup dívek do údolí, musí se najíst a odpočinout si. Dii Bahadur podotkl, že jejich mouka a máslo pro všechny nestačí, a nabídl své skrovné zásoby Perně a dívkám, které neměly nic v ústech už notně hodin. Tensing mu přikázal rozdělat oheň, aby ohřáli vodu na čaj a rozpustili jačí máslo. Jakmile to bylo hotovo, mnich vsunul ruce mezi záhyby své tuniky, kde obvykle nosíval svou žebráckou brašničku, a k údivu všech kolem začal jako kouzelník vytahovat hrsti obilí, česnek, sušenou zeleninu a další potraviny k přípravě večeře.

"Tohle je jako mnohonásobek chlebů a ryb Ježíše Krista, jak se o tom píše v Novém zákoně," poznamenal užasle Alexandr.

"Můj mistr je velmi svatý muž. Není to poprvé, co ho vidím dělat zázraky," řekl princ a v hluboké úctě se před lamou poklonil.

"Možná tvůj mistr není ani tak svatý, jako má spíš hbité ruce, Dile Bahadure. V jeskyni banditů byl nadbytek zásob, které by neměly přijít nazmar," odpověděl lama a také se uklonil.

"Můj mistr je ukradl!" vykřikl nevěřícně žák.

"Řekněme snad, že tvůj mistr si je vypůjčil," pravil Tensing. Hoši se po sobě zaraženě podívali a vzápětí se rozesmáli. Ten výbuch veselí zapůsobil jako kdyby se otevřel ventil, jímž unikla strašlivá úzkost a strach, které v posledních dnech zakoušeli. Smích byl nakažlivý a brzy se všichni váleli po zemi, otřásajíce se nezadržitelným řehotem, zatímco lama míchal v rendlíku campu a vlídně naléval čaj, se stále stejně vážným výrazem. Chlapci a dívky se nakonec trochu zklidnili, ale jakmile jim mistr naservíroval skromnou večeři, začali se zase svíjet smíchy.

"Možná, že až zase budete při smyslech, rádi si poslechnete můj plán," nadhodil Tensing, neztráceje trpělivost.

To, co lama navrhoval provést, jim zmrazilo úsměv na rtech - neměl na mysli nic méně obtížného, než spustit dívky ze srázu. Jen vyhlédli přes okraj a bez dechu ucouvli - bylo to asi osmdesát metrů kolmo dolů.

"Mistře, tudy ještě nikdy nikdo neslezl," řekl Dii Bahadur.

"Možná přišla chvíle, aby to někdo udělal jako první," odpověděl Tensing.

Dívky se rozplakaly, vyjma Pemy, která byla ostatním od počátku příkladem odvahy, a Nadii, jež se právě v té chvíli rozhodla, že raději zemře v rukou banditů nebo zmrzne na ledovci ve vrcholech hor, než aby lezla do té propasti. Tensing jim vysvětlil, že využijí-li této zkratky, mohou dívky dojít do vesnice v údolí a požádat tam o pomoc ještě před setměním. Jinak by všichni uvízli nahoře a hrozilo by nebezpečí, že je najde zbytek bandy Škorpiona. Musí vrátit dívky jejich rodinám a informovat generála Kunglunga, aby zachránil krále z opevněného kláštera dřív, než ho zabijí. Pokud jde o něj, o Tensinga, a o Dila Bahadura, pospíší si, aby se do Chenthan Dzongu dostali co možná nejdříve.

Alexandr se hovoru neúčastnil, začal však o té záležitosti přemýšlet. Co by v této situaci asi tak udělal jeho otec? John Cold by určitě našel nejen způsob, jak se dostat dolů, ale i jak vylézt. Jeho otec zlézal hory příkřejší než je tato a navíc uprostřed zimy - někdy jen čistě ze sportu, jindy proto, aby pomohl těm, kteří měli nehodu nebo někde uvízli. John Cold byl rozumný a rozvážný muž, avšak jednalo-li se o záchranu života, necouvl před žádným nebezpečím.

"Myslím, že se svou slaňovací výbavou bych mohl slézt dolů," řekl.

"Kolik metrů to je?" zeptala se Nadia, aniž by se tam podívala.

"Hodně. Moje lana nedosáhnou až na dno, ale ve stěně jsou nějaké výstupky jako malé terasy, takže můžeme slézat postupně," vysvětlil Alex.

"To by snad šlo," odpověděl Tensing, jehož tento smělý plán napadl poté, co viděl Alexandra zachraňovat Nadiu z jámy, do níž spadla.

"Je to velmi riskantní a když budu mít štěstí, tak to dokážu. Ale jak slezou dolů dívky, které nemají s horolezectvím žádnou zkušenost?" Otázal se Alexandr.

"Možná nás napadne nějaký způsob, jak je tam dostat," odpověděl lama a vzápětí požádal o Ucho, aby se po mnoha hodinách konečně mohl pomodlit.

Zatímco Tensing meditoval v sedě na skále s tváří obrácenou k nekonečnému nebi, Alexandr měřil své lano, počítal skoby, zkoušel sedák, odhadoval své možnosti a rozmlouval s princem o tom, jak nejlépe tento riskantní kousek provést.

"Kdybychom tak měli alespoň draka!" povzdechl Dii Bahadur. Vyprávěl svým přátelům z cizích zemí, že v království Zlatého draka se udržuje prastaré umění výroby draků z hedvábí, kteří mají tvar ptáka s dvojitými křídly. Někteří jsou tak velcí a pevní, že mohou unést muže stojícího mezi jejich křídly. Tensing byl v tomto sportu velice zběhlý a naučil to i svého žáka. Princ si vzpomínal na svůj první let před několika lety, kdy při návštěvě jednoho kláštera přeletěl z jedné hory na druhou, za pomoci vzdušných proudů, jež mu umožnily řídit jeho křehký dopravní prostředek, zatímco šest mnichů drželo draka za dlouhý provaz.

"Takhle se musela spousta lidí zabít," namítla Nadia.

"Není to tak těžké, jak se zdá," ujistil ji princ.

"Musí to být jako kluzák," poznamenal Alexandr.

"Letadlo s křídly z hedvábí. Nemyslím, že bych to chtěla zkoušet," řekla Nadia, vděčná za to, že žádného draka po ruce nemají.

Tensing se modlil, aby nefoukal vítr, který by jim znemožnil pokusit se o sestup. Modlil se i za to, aby americký chlapec měl dostatek potřebných zkušeností i rozhodnosti a ostatním aby nechyběla odvaha.

"Je těžké odhadnout odtud výšku, mistře Tensingu, ale pokud mé provazy dosáhnou na tu úzkou terasu, která je vidět tam pod námi, mohu to dokázat," ujistil jej Alexandr.

"A co děvčata?"

"Dostanu je dolů jednu po druhé."

"Kromě mě," vmísila se jim do hovoru rozhodným hlasem Nadia.

"Nadia a já chceme jít s vámi a s Dilem Bahadurem do kláštera," řekl Alexandr.

"A kdo dovede dívky do údolí?" zeptal se lama.

"Snad to ctěný mistr dovolí mně," ozvala se Pema.

"Pět samotných dívek?" ozval se Dii Bahadur.

"A proč ne?"

"Rozhodnout se musíš ty, Pemo, a nikdo jiný," pravil Tensing, zatímco potěšené pozoroval dívčinu zlatavou auru.

"Možná by to kdokoli z vás dokázal lépe než já, ale pokud mi k tomu mistr dá své svolení a podpoří mě svými modlitbami, snad bych se této role mohla zhostit se ctí," nabídla se dívka.

Dii Bahadur zbledl. Se slepou jistotou první lásky se rozhodl, že Pema je pro něj jediná žena na světě. To, že jiné dívky neznal a jeho zkušenosti byly v tomto směru nulové, jeho přesvědčení nijak neovlivnilo. Bál se, že se dívka roztříští dole pod srázem anebo dostane-li se tam živá a zdravá, cestou se ztratí nebo ji potkají jiná nebezpečí. V této oblasti žili tygři a nemohl zapomenout ani na sektu Škorpiona.

"Je to velice nebezpečné," řekl.

"Můj žák se snad rozhodl dívky doprovodit?" zeptal se Tensing.

"Ne mistře, musím vám pomoci zachránit krále," zašeptal princ a zahanbeně sklopil oči.

Lama si ho vzal stranou, kde je ostatní nemohli slyšet.

"Musíš v ní věřit. Má stejně statečné srdce jako ty, Dile Bahadure. Jestli je vaší karmou, abyste byli spolu, stane se to tak jako tak. Pokud ne, nic co uděláš, směr vašich životů nezmění."

"Neřekl jsem, že bych s ní chtěl být, mistře!"

"Možná není třeba, abys to říkal," usmál se Tensing.

Alexandr se rozhodl využít zbývající hodiny denního světla k tomu, aby připravil cestu pro následující den. Ze všeho nejdřív se musel ubezpečit, že to se svými dvěma padesátimetrovými lany bude moci uskutečnit. Půl hodiny ostatním vysvětloval základní principy slaňování, od nasazení sedáku, v němž se vsedě slaňuje, až po pohyby k povolování a napínání lana. Druhé lano se používalo jako bezpečnostní. On ho sice nepotřeboval, ale pro sestup dívek bylo nezbytné.

"Teď se spustím na terasu a tam změřím, jak je hluboko na dno srázu," oznámil, jakmile upevnil provaz a nasadil si sedák. Všichni jeho činnost sledovali s velkým zájmem, kromě Nadii, která se neodvažovala do té hloubky nahlédnout. Tensingovi, jenž celý život šplhal po horách Himaláje jako koza, připadala Alexandrova technika fascinující. S úžasem prozkoumal odolné a lehké lano, kovové skoby, bezpečnostní popruhy a důmyslný sedák. Ohromeně se díval, jak na ně Alex zamával na rozloučenou a pak se, posazený v sedáku, vrhl do prázdna. Nohama se odrážel od svislé skalní stěny a rukama povoloval provaz, takže bez zjevné námahy klouzavě padal dolů ve třech až pětimetrových úsecích. Ani ne za pět minut už stál na skalním výběžku. Shora vypadal nepatrný. Byl tam půl hodiny a druhým provazem, který měl předtím omotaný kolem pasu, měřil hloubku na dno. Pak vyšplhal zpět - sice s podstatně větší námahou než při sestupu, ale bez větších obtíží. Nahoře jej uvítali s potleskem a výkřiky radosti.

"Dá se to podniknout, mistře Tensingu, terasa je prostorná a pevná, vejdu se tam i s pěti dívkami. Lano dosáhne až dolů a myslím, že děvčata můžu naučit, jak používat sedák. Ale je tu jeden problém," řekl Alexandr.

"Jaký?"

"Na terase budu potřebovat obě lana, protože dívky nemůžou slaňovat bez zajištění. Jedno lano se používá k zavěšení sedáku a druhé se připevní ke skále speciálním zařízením, které už jsem tam umístil, což mi umožní dívky pomalu spouštět dolů. Je to nezbytné bezpečnostní opatření pro případ, že by ztratily vládu nad prvním lanem nebo kdyby celý systém z jakéhokoli důvodu selhal. Jelikož nemají praxi, je nemožné, aby slaňovaly bez druhého lana."

"Chápu, ale dva provazy přece máme. V čem je tedy problém?"

"Použijeme je, abychom se dostali na terasu. Pak je nahoře uvolníte, abych je upevnil na výběžku a spustil se s dívkami až na úpatí srázu. Jak pak vylezu nahoru, když budou oba provazy až dole na terase? Nemohu šplhat po kolmé stěně bez pomoci lana. Zkušenému horolezci by to trvalo mnoho hodin a já bych to myslím nedokázal vůbec. To znamená, že potřebujeme třetí lano," vysvětlil Alexandr.

"Nebo šňůru, kterou bychom mohli vytáhnout jedno lano z terasy sem nahoru," řekl Dii Bahadur.

"Přesně tak."

Padesátimetrovou šňůru neměli. Jako první je samozřejmě napadlo rozřezat své oblečení na úzké proužky, ale uvědomili si, že v tomto podnebí nemohou zůstat polonazí, to by zmrzli. Žádná z dívek toho na sobě neměla víc než tenký hedvábný sarong a krátký kabátek. Tensing pomyslel na kotouče provazů z jačích chlupů, které měli uloženy v poustevně, hodně daleko odtud - nebyl čas pro ně jít. To už zapadlo slunce a nebe se začalo barvit indigovým odstínem.

"Je dost pozdě. Možná přišel čas, abychom se uložili ke spánku a strávili noc víceméně v pohodlí. Ráno uvidíme, jaké řešení nás napadne," pravil lama.

"Ta šňůra, co nám chybí nemusí být moc pevná, že?" zeptala se Pema.

"Ne, ale musí být dlouhá. Použijeme ji jen k vytažení jednoho z lan," odpověděl Alexandr.

"Možná bychom ji mohly vyrobit," navrhla.

"Jak? Z čeho?"

"Všechny máme dlouhé vlasy. Můžeme si je uříznout a splést je."

Na všech tvářích se usadil výraz naprosté hrůzy. Dívky zvedly ruce k hlavě a hladily své dlouhé hřívy, spadající jim až k pasu. Vlasů žádné z žen ze Zakázaného království se nůžky nikdy nedotkly, jelikož byly považovány za hlavní symbol krásy a ženskosti. Svobodné dívky je nosily rozpuštěné a voněly si je jasmínem a pižmem, vdané ženy si je potíraly mandlovým olejem a splétaly je, vytvářejíce složité účesy, které si zdobily jehlicemi ze stříbra, tyrkysů, jantaru a korálů. Vlasů se vzdávaly jen mnišky, které strávily život s oholenou hlavou.

"Od každé z nás bychom možná mohly získat dvacet tenkých copů. Násobeno pěti je to sto copů. Řekněme, že každý z nich bude padesát centimetrů dlouhý, takže to bychom měly padesát metrů vlasů. Já bych ze svých možná mohla mít těch copů čtyřiadvacet, tudíž bychom měly ještě něco navíc," vysvětlila jim Pema.

"Já mám taky vlasy," nabídla se Nadia.

"Jsou moc krátké, ty by nám asi k ničemu nebyly," usoudila Pema.

Jedna z dívek se bezútěšně rozplakala. Řekla, že uřezat si vlasy je příliš velká oběť, že to po ní nemohou chtít. Pema si vedle ní sedla a začala ji jemně přesvědčovat, že vlasy jsou mnohem méně důležité než životy jich všech a bezpečnost krále, že vlasy jí přece tak jako tak zase narostou.

"A než mi narostou, jak se budu moct ukázat mezi lidmi?" vzlykalo děvče.

"S nesmírnou hrdostí, protože pomůžeš k záchraně naší země před sektou Škorpiona," odpověděla jí Pema.

Zatímco princ s Alexandrem hledali nějaké kořeny a suchý zvířecí trus, aby rozdělali malý oheň, který by je během noci trochu zahřál, Tensing prohlížel Nadiu a upravoval jí obvazy. Vypadal velmi spokojeně: rameno měla ještě trochu zhmožděné, ale bylo zdravé a nebolelo ji.

Pema použila Alexandrův švýcarský nožík, aby si uřezala vlasy. Dii Bahadur se na to nemohl dívat, jak byl rozrušený - připadalo mu to jako příliš důvěrný a téměř bolestný čin. Jak hedvábné vlasy padaly na zem a objevoval se dívčin dlouhý krk a křehká šíje, její krása se proměňovala a Pema začala vypadat jako malý kluk.

"Teď můžu žebrat jako mniška," smála se, ukazujíc na princovu tuniku, kterou měla na sobě, a na svou hlavu, kde mezi holými místy trčelo několik chomáčů vlasů.

Ostatní dívky vzaly nožík a začaly se vzájemně holit. Pak se posadily do kruhu, aby upletly jemný černý a lesklý provaz, vonící pižmem a jasmínem.

Odpočinuli si, jak nejlépe jim podmínky v úzkém skalním úkrytu dovolily. V království Zlatého draka nebyl běžný fyzický kontakt mezi osobami opačného pohlaví, nepočítaje děti, této noci se k němu však museli uchýlit, neboť byla velká zima a oni neměli na přikrytí nic než to, co měli na sobě a dvě jačí kůže.

Tensing a Dii Bahadur žili dlouho ve vrcholcích hor a tak snášeli zdejší klima mnohem lépe než ostatní. Navíc byli uvyklí odříkání, a proto přenechali své kůže dívkám a dali jim větší porce jídla. Alexandr je napodobil, i když mu hlady kručelo v břiše, ale chtěl se těm druhým dvěma mužům vyrovnat. Rozlámal také na malé kousky tabulku čokolády, kterou našel rozmáčklou na dně batohu. Jelikož měli velmi málo paliva, museli udržovat hodně nízký oheň, ale i ty slabé plameny jim poskytovaly určité bezpečí. Přinejmenším odradí tygry a sněžné levharty, kteří tyto hory obývají. V jedné misce ohřáli vodu a připravili čaj s máslem a se solí, což jim pomohlo snést úmornou noc.

Spali namačkaní na sebe jako štěňata, zahřívajíce se navzájem a chráněni před větrem díky tomu, že byli schovaní ve skalní trhlině. Dii Bahadur se neodvážil lehnout si blízko Pemy, jak by si byl přál,

protože se obával výsměšného pohledu svého mistra. Uvědomil si, že jí neřekl, že král je jeho otec a on že není obyčejný mnich. Zdálo se mu, že k tomu nebyla vhodná chvíle, ale na druhou stranu cítil, že toto opomenutí je stejně závažné, jako kdyby ji podvedl. Alexandr, Nadia a Borobá se uvelebili v těsném objetí a spali hlubokým spánkem, dokud na obzoru neprobleskl první paprsek svítání.

Tensing vedl první ranní modlitbu a sborem několikrát odříkali mantru Óm mord padme húnt. Nevzývali žádné božstvo, jelikož Buddha byl pouhou lidskou bytostí, která dosáhla osvícení či nejvyššího poznání. Vysílali své modlitby jako paprsky pozitivní energie k nekonečnému prostoru a k duchu, který panuje ve všem, co existuje. Alexandra, který vyrostl v rodině bezvěrců, kde se nevyznávalo žádné náboženství, udivovalo, že v Zakázaném království měly i ty nejvšednější úkony duchovní význam. Náboženství zde bylo způsobem života; každý člověk pečoval o Buddhu, kterého měl ve svém nitru. Alexandr užasl sám nad sebou, když zjistil, že odříkává posvátnou mantru s opravdovým zaujetím. Lama požehnal jídlu a rozdělil jim ho, zatímco Nadia nechávala kolovat dvě misky s horkým čajem.

"Dnes možná bude krásný den, slunečný a bez větru," oznámil Tensing, důkladně zkoumaje oblohu.

"Kdyby to snad ctěný mistr přikázal, mohli bychom začít co možná nejdříve, protože cesta do údolí bude dlouhá," navrhla Pema.

"Myslím, že s trochou štěstí budete dole ani ne za hodinu," řekl Alexandr a chystal svou výstroj.

Chvíli nato začal sestup. Alexandr si nasadil sedák a za několik minut slezl jako nějaký brouk na terasu vyčnívající uprostřed kolmé stěny srázu. Pema dala najevo, že chce být první, kdo půjde za ním. Dii Bahadur vytáhl provaz a nasadil jí sedák, přičemž jí ještě jednou vysvětlil funkci karabiny.

"Musíš se spouštět pomalu, kousek po kousku. Kdybys měla problém, nelekej se, já tě podržím na druhém laně, dokud zase nechytíš tempo, rozumíš?" řekl.

"Možná by bylo dobré, aby ses nedívala dolů. Podpoříme tě našimi myšlenkami," dodal Tensing a ustoupil o pár kroků, aby se soustředil na to, že k Perně vyšle duševní energii. Dii Bahadur si ovázal kolem pasu provaz, upevněný kovovou skobou ve štěrbině ve skále, a posunkem Perně naznačil, že vše je připraveno. Dívka popošla

k propasti a usmála se, aby zamaskovala paniku, která se jí zmocňovala.

"Doufám, že se zase uvidíme," zašeptal Dii Bahadur, aniž by se odvážil říct víc, neboť měl strach odhalit tajemství lásky, dusící ho od chvíle, kdy Pemu poprvé uviděl.

"To také doufám. Budu se modlit a přinesu obětiny, aby se vám podařilo zachránit krále. Dávej na sebe pozor," odpověděla dojatě.

Pema krátce zavřela oči, poručila svou duši nebi a vrhla se do prázdna. Několik metrů padala jako kámen, až se jí podařilo ovládat karabinu napínající provaz. Jakmile tento mechanismus zvládla a chytila tempo, mohla v sestupu pokračovat se stále větší jistotou. Nohama se odrážela od skály a houpavě se spouštěla. Tunika jí ve vzduchu vlála a shora vypadala jako netopýr. Dřív než čekala, zaslechla Alexandrův hlas, oznamující, že už jí chybí jen kousek.

"Skvěle!" zvolal chlapec, když mu přistála v náručí.

"A to je všechno? Skončilo to právě, když se mi to začalo líbit," odpověděla.

Terasa byla tak úzká a vysunutá, že prudký závan větru by je připravil o rovnováhu, avšak jak Tensing předpověděl, počasí jim přálo. Ti nahoře si vytáhli sedák a nasadili jej další dívce. Byla vyděšená a neměla povahu jako Pema, ale lama na ni upřel své hypnotické oči a podařilo se mu ji uklidnit. Dívky se jedna po druhé spustily dolů bez větších problémů, protože pokaždé, když se některá z nich zasekla nebo příliš uvolnila, Dii Bahadur ji podržel na bezpečnostním laně. Když už všechny stály na úzké skalní římse, nebylo snadné se pohnout, jelikož hrozilo obrovské nebezpečí, že spadnou do propasti. Alexandr s touto nesnází počítal, a proto tam předchozího dne upevnil několik skob, aby se měli čeho chytit. Byli připraveni zahájit druhou část sestupu.

Dii Bahadur spustil dolů obě lana, která Alexandr použil stejným způsobem jako předtím, aby se dostali z římsy na úpatí srázu. Pemu tam tentokrát neměl kdo chytit, ale ona už získala jistotu a pustila se dolů bez váhání. O chvíli později ji následovaly její družky. Alexandr na ně zamával na rozloučenou a z celého srdce si přál, aby ta čtyři děvčata, která vypadala tak křehce - slavnostně nastrojena a obuta ve zlatavých sandálech - v čele s další dívkou, oblečenou jako mniška, dokázala najít cestu do nejbližší vsi. Viděl, jak se vzdalují a směřují z kopce do údolí, až se změnily v maličké tečky a pak zmizely úplně.

Království Zlatého draka mělo málo silnic a řada z nich byla během intenzivních dešťů či sněhových bouří nesjízdná; v tomto ročním období však nic takového nehrozilo. Kdyby se dívkám na takovou cestu podařilo dojít, jistě by je někdo svezl.

Alexandr zamával na Dila Bahadura a ten spustil dolů dlouhý cop z tmavých vlasů, s kamenem uvázaným na konci. Chvíli s ním shora trochu posunoval, aby ho správně nasměroval, až dopadl na terasu, kde jej Alexandr sebral. Stočil jedno lano a pověsil si ho k pasu, druhé uvázal k copu a posunkem naznačil, aby ho vytáhli nahoru. Dii Bahadur opatrně tahal za cop, dokud se konec lana nedostal na vrchol srázu. Tam ho přivázal ke skobě a Alexandr začal šplhat vzhůru.

Bojovníci Yettiů

Jakmile se ujistili, že Pema a ostatní dívky směřují k údolí, vydali se lama, princ, Alexandr, Nadia a Borobá vzhůru do hor. Jak stoupali, pociťovali stále větší zimu. Několikrát museli použít dlouhé hole mnichů, aby se dostali přes úzké strže. Tyto provizorní mosty se nakonec ukázaly bezpečnější a pevnější, než se na první pohled zdály. Alexandr, zvyklý balancovat ve velkých výškách, když se svým otcem lezl po horách, neměl problém s tím, vkročit na tyče a přeskočit na druhou stranu, kde ho čekala pevná ruka Tensinga, kráčejícího vpředu. Nadia by se toho však neodvážila, ani kdyby byla úplně zdravá, natož s vymknutým ramenem. Dii Bahadur s Alexandrem drželi napjaté lano, každý na jednom kraji trhliny, zatímco Tensing hrdinsky přecházel na druhou stranu s Nadiou pod paží jako s balíkem. Lano mu mělo zajistit trochu bezpečí v případě, že by uklouzl; byl však natolik zdatný, že když přecházel, chlapci necítili ani cuknutí - mnichova ruka se o provaz téměř ani neotřela. Tensing na tyčích balancoval jen chviličku, jako by se vznášel, a než Nadia stačila podlehnout panice, byl už na druhé straně.

"Možná se mýlím, ctěný mistře, ale zdá se mi, že tudy cesta do Chenthan Dzongu nevede," namítl princ o několik hodin později, když si nakrátko sedli, aby si odpočali a připravili čaj.

"Třeba bychom tou obvyklou cestou ztratili několik dní a bandité by proti nám získali velký náskok. Nebyl by špatný nápad jít zkratkou," odpověděl Tensing.

"Tunelem Yettiů!" vykřikl Dii Bahadur.

"Myslím, že při střetu se sektou Škorpiona budeme potřebovat trochu pomoci."

"Můj ctěný mistr má v úmyslu požádat o ni Yettie?"

"Možná."

"Ve vší úctě, mistře, myslím, že Yettiové mají asi tolik rozumu jako tahle opice," odpověděl princ.

"Tak to jsme na tom dobře, protože Borobá je zrovna tak chytrá jako ty," vmísila se do hovoru dotčeně Nadia.

Alexandr se snažil sledovat konverzaci a pochytit obrazy, které se mu telepaticky utvářely v mysli, avšak nechápal přesně, o čem to mluví.

"Rozuměl jsem dobře? Máte na mysli Yettiho? Toho obludného sněžného muže?" zeptal se.

Tensing přikývl.

"Profesor Ludovic Leblanc ho v Himálaji hledal celé roky a usoudil, že neexistuje, že je to jen legenda," řekl Alexandr.

"Kdo je ten profesor?" zajímal se Dii Bahadur.

"Nepřítel mé babičky Kate."

"Možná nehledal tam, kde měl" naznačil Tensing.

Vyhlídka na to, že uvidí Yettiho, připadala Nadie a Alexandrovi tak fascinující, jako jejich neobyčejné setkání s Netvory v podivuhodném zlatém městě v Amazonii. Tato prehistorická zvířata byla srovnávána s hrozivým sněžným mužem podle obrovských stop, které po sobě zanechávala, a pro své plaché chování. I o Netvorech se říkalo, že to je jen legenda, ale oni dva zjistili, že skutečně existují.

"Babička dostane infarkt, až se dozví, že jsme viděli Yettiho a nevyfotili jsme ho," povzdechl Alexandr, když pomyslel na to, že si do batohu dal všechno kromě fotoaparátu. Šli mlčky dál, jelikož jim každé slovo bralo dech. Nadia s Alexandrem trpěli nedostatkem kyslíku víc, protože na takovou nadmořskou výšku nebyli zvyklí. Bolela je hlava, zvedal se jim žaludek a za soumraku oba byli na konci svých sil. Nadie náhle začala téct krev z nosu, ohnula se v pase a zvracela. Tensing vyhledal chráněné místo a rozhodl, že si tam odpočinou.

Zatímco Dii Bahadur připravoval campu a vařil vodu na léčivý čaj, lama Nadie a Alexandrovi ulevil akupunkturními jehlami od nevolnosti vyvolané výškou.

"Myslím, že Pema a ostatní dívky už jsou v bezpečí. To znamená, že generál Myar Kunglung se snad velmi brzy dozví, že král je v klášteře," řekl Tensing.

"Jak to víte, ctěný mistře?" zeptal se Alexandr.

"Pemina mysl už nevysílá takovou úzkost. Její energie je jiná."

"Slyšel jsem o telepatii, mistře, ale nikdy mě nenapadlo, že by fungovala jako mobil."

Lama se přívětivě usmál. Nevěděl, co je to mobil. Chlapci a Nadia se usadili mezi kameny tak, aby byli co nejvíce v závětří, a Tensing nechal své tělo i mysl odpočinout, přičemž však šestým smyslem dával pozor, neboť himálajské vrcholy byly domovem velkých bílých tygrů. Noc se jim vlekla a byla hodně studená.

Poutníci došli ke vchodu do dlouhého přírodního tunelu vedoucímu do tajného Údolí Yettiů. Nadia s Alexandrem už se cítili vyčerpaní, kůži měli spálenou sluncem odrážejícím se od sněhu a suché a rozpraskané rty jim pokrývaly strupy. Tunel byl tak úzký a pach síry natolik silný, že si Nadia myslela, že se tam všichni udusí, avšak Alexandrovi, který pronikl do útrob pod zemí Města Netvorů, to připadalo jako procházka. Tensing, vysoký dva metry, mohl některými úseky stěží projít, ale jelikož tuto cestu už jednou absolvoval, postupoval kupředu s důvěrou.

Překvapení Nadii a Alexandra, když nakonec vyšli z tunelu v Údolí Yettiů, bylo nesmírné. Nečekali, že mezi ledovými himálajskými vrcholy najdou vklíněné místo, koupající se v teplé páře, kde rostla vegetace, jež se nikde jinde na světě nevyskytovala. Za několik minut se jim do těla vrátilo teplo, jaké už celé dny nepocítili, a mohli si sundat bundy. Borobá, která cestovala ztuhlá pod Nadiinými šaly, přitisknutá k jejímu tělu, vystrčila hlavu a když ucítila teplý vzduch, vrátila se jí její obvyklá dobrá nálada: zase byla ve svém živlu.

Jestliže nebyli připraveni na vysoké sloupy páry, kaluže sirné vody a teplou mlhu v údolí, na masité tmavě fialové květy a stáda chegnů potloukajících se kolem a spásajících tvrdou a suchou trávu v údolí, tím méně byli připraveni na Yettie, kteří jim chvíli nato vyšli vstříc.

Postavila se proti nim tlupa samců ozbrojených kyji, ječících a poskakujících jako posedlí. Dii Bahadur si nachystal svůj luk, protože

si uvědomil, že je oblečený v šatech bandity a Yettiové ho tudíž nemohou poznat. Nadia s Alexandrem, kteří si nikdy nepředstavovali, že by Yettiové vypadali tak děsivě, se instinktivně schovali za Tensinga. Ten naopak s důvěrou kráčel kupředu, sepjal dlaně před obličejem, uklonil se a pozdravil Yettie několika málo slovy, která znal v jejich jazyce, a navíc k nim vyslal pozitivní energii.

Uplynuly dvě nebo tři nekonečné minuty, než se primitivní mozky Yettiů rozpomněly na lámovu a princovu návštěvu před několika měsíci. Když je poznali, nechovali se sice nijak zvlášť přívětivě, ale alespoň přestali šermovat kyji pár centimetrů od jejich lebek.

"Kde je Grr-ympr?" otázal se Tensing.

Aniž by návštěvníky přestali střežit, zavedli je Yettiové s neutuchajícím vrčením do vesnice. Lama potěšené zjistil, že bojovníci jsou na rozdíl od dřívějška plni síly a samice a mláďata ve vsi vypadají zdravě. Všiml si, že nikdo nemá fialový jazyk a že bělavá srst, která je zcela pokrývala od šíje až k chodidlům, už netvoří neproniknutelnou špinavou krustu. Některé samice nejenže byly více méně čisté, ale navíc se zdálo, že si srst uhlazují, což mnicha obzvláště upoutalo, jelikož nevěděl nic o ženské koketerii.

Vesnice se nezměnila, byl to stále shluk podzemních jeskyní a brlohů pod škraloupem zkamenělé lávy, která tvořila většinu terénu. Nahoře ležela tenká vrstva hlíny, která byla díky teplu a vlhkosti v údolí docela úrodná a Yettiům i jejich jediným domácím zvířatům - chegnům - poskytovala potravu. Yettiové návštěvníky zavedli rovnou ke Git-ympr.

Kouzelnice velice zestárla. Když ji viděli poprvé, byla už hodně stará, ale teď působila jako tisíciletá. Jestliže ostatní vypadali zdravější a čistší než dřív, ona se naopak změnila v uzlíček pokroucených kostí potažených mastnou kůží. Po úděsném obličeji jí stékaly výměšky z nosu, očí a uší. Vydávala tak odpudivý pach špíny a rozkladu, že jej nedokázal snést ani Tensing se svým dlouholetým lékařským výcvikem. Domlouvali se telepaticky a několika málo slovy, která oba znali.

"Vidím, že tví lidé jsou zdraví, ctěná Grr-ympr."

"Voda barva levandule: zakázaná. Kdo ji pije: klacky," odpověděla stručně.

"Takový lék se zdá být horší než nemoc," usmál se Tensing.

"Nemoc není," ujistila ho stařena, netečná k mnichově ironii.

"To mě moc těší. Narodily se nějaké děti?"

Ukázala na prstech, že mají dvě a ve své řeči dodala, že jsou zdravé. Tensing bez obtíží chápal výjevy, tvořící se jí v mysli.

"Tví druzi: kdo to je?" zavrčela.

"Tady toho znáš, to je Dii Bahadur, mnich, který objevil jed v prameni vody levandulové barvy. Ostatní jsou také přátelé a přicházejí z velké dálky, z jiného světa."

"Proč?"

"Přišli jsme, ve vší úctě, požádat o tvou pomoc, ctěná Grr-ympr. Potřebujeme tvé bojovníky, abychom zachránili jednoho krále, kterého unesli jistí bandité. Jsme jen tři muži a jedna dívka, ale s tvými bojovníky bychom snad mohli zvítězit."

Stařena neporozuměla ani polovině z jeho proslovu, ale vytušila, že mnich si přišel pro splátku za své předchozí dobrodiní. Má v úmyslu využít její bojovníky. Bude bitva. Ta představa se jí nelíbila, zejména proto, že se už celá desetiletí snažila udržet strašlivou agresivitu Yettiů pod kontrolou.

"Bojovníci zápasí: bojovníci umírají. Vesnice bez bojovníků: vesnice taky mrtvá," shrnula.

"Jistě, žádám tě o obrovskou laskavost, ctěná Grr-ympr. Možná to bude nebezpečný boj. Nemohu ti zaručit, že se tvým bojovníkům nic nestane."

"Grr-ympr umírá," zahuhňala stařena a udeřila se přitom do prsou.

"Já to vím, Grr-ympr," řekl Tensing.

"Grr-ympr mrtvá: hodně problémů. Ty uzdravit Grr-ympr: ty vzít válečníky," nabídla mu.

"Nemohu tě vyléčit ze stáří, ctěná Grr-ympr. Tvůj čas na tomto světě se naplnil, tvé tělo je unavené a tvá duše si přeje odejít. Na tom není nic špatného," vysvětlil jí mnich.

"Tak ne bojovníci," rozhodla se.

"Proč se bojíš zemřít, ctěná stařeno?"

"Grr-ympr potřebná. Grr-ympr velí: Yettiové poslouchají. Grr-ympr mrtvá: Yettiové se bijí. Yettiové zabíjejí, Yettiové umírají: konec," uzavřela svou řeč.

"Rozumím: nemůžeš odejít z tohoto světa, protože se bojíš, že by tvůj lid trpěl. Není tu někdo, kdo by tě mohl nahradit?"

Smutně zavrtěla hlavou. Tensing pochopil, že kouzelnice se obává, že po její smrti se Yettiové, nyní zdraví a plni energie, mezi

sebou zase začnou zabíjet jako dřív, až zcela vymizí z povrchu země. Ty napůl lidské bytosti byly po několik generací závislé na vědomostech a vnitřní síle své kouzelnice: byla jako přísná, spravedlivá a moudrá matka. Slepě ji poslouchali, neboť věřili, že je obdařena nadpřirozenými schopnostmi; bez ní by kmen zůstal napospas osudu. Lama zavřel oči a na několik minut se oba pohroužili do sebe, s vyprázdněnou myslí. Když Tensing oči opět otevřel, oznámil nahlas svůj plán, aby tomu rozuměli i Nadia a Alexandr.

"Půjčíš-li mi nějaké bojovníky, slibuji ti, že se vrátím do Údolí Yettiů a zůstanu tu šest let. Ve vší pokoře ti nabízím, že tě nahradím, ctěná Grr-ympr, a tak můžeš pokojně odejít do světa duchů. Budu se starat o tvůj lid, naučím ho žít co možná nejlépe, nezabíjet se navzájem a využívat zdroje z údolí. Vyškolím toho nejschopnějšího z Yettiů, aby se po oněch šesti letech stal náčelníkem či náčelnicí kmene. Toto ti tedy nabízím."

Když to uslyšel Dii Bahadur, skokem se vymrštil na nohy a postavil se před svého učitele, bledý hrůzou, lama jej však posunkem zadržel: nemohl přerušit mentální spojení se stařenou. Grr-ympr potřebovala několik minut, aby vstřebala to, co jí mnich říkal.

"Dobře," přijala jeho nabídku s hlubokým povzdechem úlevy, protože konečně mohla svobodně zemřít.

Jakmile měli chvilku pro sebe, požádal Dii Bahadur s očima plnýma slz svého milovaného mistra o vysvětlení. Jak mohl kouzelnici něco takového nabídnout? Království Zlatého draka ho potřebuje mnohem víc než Yettiové: on ještě nedokončil své vzdělání, přece ho mistr nemůže takhle opustit, bědoval.

"Asi budeš králem dřív, než bylo v plánu, Dile Bahadure. Šest let rychle uteče. Během té doby snad Yettiům trochu pomůžu."

"A co já?" vykřikl mladík, neschopen představit si život bez svého vychovatele a rádce.

"Možná jsi silnější a lépe připravený než si myslíš. Po šesti letech mám v úmyslu Údolí Yettiů opustit a začít vychovávat tvého syna, budoucího panovníka Království Zlatého draka."

"Jakého syna, mistře? Žádného nemám."

"Toho, kterého budeš mít s Pernou," odpověděl Tensing klidně, zatímco princ se začervenal až po uši. Nadia s Alexandrem sledovali jejich rozhovor s obtížemi, ale pochopili jeho obsah a ani jeden z nich se Tensingově proroctví ohledně Pemy a Dila Bahhadura nedivil, ani jeho plánu stát se učitelem Yettiů. Alexandr si pomyslel, že před

rokem by tohle všechno označil za šílenství, ale teď už věděl, jak je svět tajuplný.

Prostřednictvím telepatie, s pomocí několika málo slov, která se naučil v řeči Zakázaného království a těch, jimž Dii Bahadur porozuměl v angličtině, a díky Nadiinu neuvěřitelnému nadání pro jazyky, se Alexandrovi podařilo přátelům vylíčit, jak jeho babička dělala pro International Geographic reportáž o jednom druhu pumy z Floridy, který se ocitl téměř před vyhynutím. Byl vytlačen do malé a nepřístupné oblasti, nekřížil se a jelikož se rozmnožoval stále v rámci jedné smečky, zeslábl a otupěl. Zárukou přežití jakéhokoli druhu je rozmanitost. Chlapec jim vysvětlil, že kdyby například existoval jen jediný druh kukuřice, výkyvy počasí a různé choroby by jej brzy zničily, ale jelikož má kukuřice stovky odrůd, tak zajde-li jedna, roste druhá. Rozmanitost zajišťuje přežití.

"Co se stalo s tou pumou?" zeptala se Nadia.

"Pozvali na Floridu odborníky, kteří tam nasadili jiné kočkovité šelmy pumě podobné. Zkřížily se a ani ne za deset let se její rasa obnovila."

"Myslíš, že totéž se děje i Yettiům?" zeptal se Dii Bahadur.

"Ano. Žili příliš dlouho v izolaci, jejich velmi málo, páří se jen mezi sebou, a proto jsou tak slabí."

Tensing přemýšlel nad slovy chlapce z cizí země. V každém případě i kdyby Yettiové vyšli ven z tajemného údolí, neměli by s kým se zkřížit, protože na světě nikdo jiný jejich druhu určitě není a žádná lidská bytost by s nimi nechtěla vytvořit rodinu. Dřív nebo později se však musí začlenit do světa, to je nevyhnutelné. Bude třeba udělat to obezřetně, neboť kontakt s lidmi by pro ně mohl být osudný. Půjde to uskutečnit jen v chráněném prostředí Království Zlatého draka.

V následujících hodinách přátelé pojedli a krátce si odpočali, aby zregenerovali svá vyčerpaná těla. Když se Yettiové dozvěděli, že se chystá bitva, chtěli se jí zúčastnit všichni, avšak Grr-ympr to nedovolila: vesnice nemohla zůstat zcela bez samců. Tensing je upozornil, že mohou zemřít, protože se střetnou se zlými lidskými bytostmi, kterým se říká modří muži a. jsou velmi silní a mají dýky a střelné zbraně. Yettiové nevěděli, jak takové věci vypadají a Tensing jim to vysvětlil co nejpřehnaněji dovedl, přičemž popsal i jaký druh zranění způsobují, proudy krve a další podrobnosti, aby v Yettiích vzbudil bojové nadšení. To posílilo rozčarování těch, kteří museli zůstat v údolí: nikdo z nich si nechtěl nechat ujít příležitost zabavit se

soubojem s lidskými bytostmi. Defilovali před lamou jeden po druhém, vyskakovali, vyráželi ze sebe hrůzu nahánějící výkřiky, cenili zuby a předváděli mu své svaly, aby na něj udělali dojem. Tak Tensing mohl vybrat deset z nich, kteří měli tu nejhorší povahu a nejčervenější auru. Lama osobně zkontroloval kožené pancíře Yettiů, které dokázaly zmírnit účinek rány dýkou, ale proti kulkám byly k ničemu.

Těch deset stvoření, sotva o něco chytřejších než šimpanz, nemohlo muže Škorpiona přemoci, i kdyby bylo sebedivočejších. Lama však počítal s momentem překvapení. Modří muži byli pověrčiví a ačkoli o "obludném sněžném muži" slyšeli, nikdy žádného neviděli.

Na příkaz Grr-ympr Yettiové toho odpoledne zabili pár chegniu aby uvítali návštěvníky. S velkým odporem, jelikož neschvalovali obětování žádné živé bytosti, Dii Bahadur s Tensingem pochytali ze zvířat krev a pomalovali s ní rozježenou srst vybraných bojovníků. Z pruhů kůže, rohů a těch nejdelších kostí vytvořili děsivé zakrvavené přilby, které si Yettiové nasadili s radostným povykem, zatímco samice s mláďaty obdivně poskakovaly kolem. Mistr a jeho žák spokojeně usoudili, že Yettiové vypadají tak, že by vyděsili i toho nejstatečnějšího člověka. Muži chtěli, aby Nadia zůstala ve vesnici, ale bylo marné ji přesvědčovat a nakonec museli souhlasit s tím, že půjde s nimi. Alexandr ji nechtěl vystavit nebezpečím, která je čekala.

"Možná, že z toho nikdo z nás nevyvážné živý, Orle," snažil se ji zviklat.

"V tom případě bych musela strávit zbytek života v tomhle údolí jen ve společnosti Yettiů. Ne, díky. Půjdu s vámi, Jaguáre," odpověděla mu.

"Tady bys byla alespoň relativně v bezpečí. Nevím, s čím se v tom opuštěném klášteře setkáme, ale určitě to nebude nic příjemného."

"Nechovej se ke mně jako k malé holce. Umím se o sebe postarat, dělám to už třináct let, a myslím, že vám můžu být prospěšná."

"Tak dobře, ale budeš dělat přesně to, co ti řeknu," rozhodl Alex.

"To ani náhodou. Udělám to, co budu považovat za vhodné. Nejsi žádný expert a neumíš se prát o nic lip než já," odpověděla Nadia a on musel uznat, že má pravdu.

"Snad by bylo nejlepší vyrazit v noci, tak dojdeme na druhý konec tunelu už za svítání a budeme mít celé dopoledne na to,

abychom se dostali do Chenthan Dzongu," navrhl Dii Bahadur a Tensing souhlasil.

Yettiové se poté, co si nacpali břicha vydatnou večeří, natáhli na zem a začali chrápat. Ani si nesundali své nové přilby, které přijali jako symbol odvahy. Nadia s Alexandrem byli tak hladoví, že zhltli svou porci pečeného masa chegnů, ačkoli chutnalo hořce a byly na něm přilepené spálené chlupy. Tensing s Dilem Bahadurem si připravili svou campu a čaj a pak usedli k meditaci tváří k nekonečným nebesům, na nichž nebylo možné spatřit jedinou hvězdu. V noci, když v horách klesla teplota, se pára z vřídel změnila v hustou mlhu, zahalující údolí jako bělavá pokrývka. Yettiové hvězdy nikdy neviděli a měsíc vypadal jen jako nevysvětlitelná svatozář z modrého světla, která se občas objevovala v mlze.

Opevněný klášter

Tex Pásovec by dal přednost prvotnímu plánu, jak se s králem a Zlatým drakem dostat z Tunkhaly - měla přiletět helikoptéra, vybavená kulometem, která by v přesně stanovenou chvíli přistála v palácových zahradách. Nikdo by je nemohl zastavit. Leteckou sílu této země představovala čtyři zastaralá letadla, získaná před více než dvaceti lety v Německu. Ta létala jen na Nový rok, kdy se z nich pro pobavení dětí vyhazovali nad městem papíroví ptáci. Uvést je do chodu kvůli nějakému pronásledování by trvalo několik hodin a vrtulník by měl spoustu času na to, aby se dostal do bezpečí. Nicméně Specialista plán bez velkého vysvětlování na poslední chvíli změnil. Řekl jen to, že by nebylo dobré vzbudit pozornost a ještě méně střílet z kulometu po mírumilovných obyvatelích Zakázaného království, protože to by vyvolalo mezinárodní skandál. Sběratel, jeho klient, vyžadoval diskrétnost.

Pásovec tedy musel přistoupit na druhý plán, jenž byl podle jeho mínění mnohem komplikovanější a méně bezpečný než ten předešlý. Jakmile v Posvátném okrsku dopadl krále, zalepil mu ústa samolepicí páskou a píchl mu do ruky injekci, která ho během pěti vteřin uspala. Příkazy zněly, neublížit mu: panovník se do kláštera

musí dostat živý a zdravý, neboť z něj potřebují vypáčit informace potřebné k rozluštění poselství sochy.

"Pozor, král ovládá bojová umění, může se bránit. Ale upozorňuji vás, že jestli mu ublížíte, hodně draze za to zaplatíte," řekl Specialista.

Tex Pásovec začínal se svým šéfem ztrácet trpělivost, ale nebyl čas, aby přemítal o své nespokojenosti.

Čtyři bandité byli vyděšení a netrpěliví, což jim však nezabránilo, aby neukradli několik zlatých svícnů a vykuřovadel. Zrovna se chystali vydloubávat svými dýkami vzácný kov i ze zdí, když na ně Američan vyštěkl své rozkazy. Dva z nich uchopili za ramena a za kotníky bezvládné královo tělo a ostatní odstraňovali těžkou zlatou sochu z podstavce z černého kamene, na němž stála osmnáct staletí. V sále ještě zaznívaly dozvuky zpěvu a zvláštních zvuků draka. Tex Pásovec se nemohl zdržovat prohlížením sochy, ale předpokládal, že funguje jako hudební nástroj. Nevěřil, že by drak dokázal předpovídat budoucnost, to je jen báchorka pro hlupáky. Stejně mu na tom nezáleželo, hodnota toho předmětu byla tak jako tak nevyčíslitelná. Kolik si Specialista touto akcí asi vydělá? Určitě mnoho milionů dolarů. A kolik připadne jemu? Ve srovnání se Specialistovým podílem to bude jako spropitné, říkal si.

Dva z modrých mužů vsunuli pod sochu dva koňské popruhy, a tak ji s námahou zdvihli. V tu chvíli Pásovec pochopil, proč Specialista požadoval, aby s sebou vzal šest banditů. Teď by se ti dva, co zahynuli v palácových léčkách, hodili. Návrat nebyl o nic snazší: cestu sice už znali a mohli se vyhnout řadě překážek, ale vlekli s sebou krále a sochu, což je omezovalo v pohybu. Nicméně Pásovec si brzy uvědomil, že cestou zpět se pasti a nástrahy už neaktivují. To ho uklidnilo, avšak nezrychlil ani nepřestal být ve střehu, jelikož se obával, že palác v sobě skrývá mnoho nepříjemných překvapení.

K Posledním dveřím se však dostali bez nesnází. Když překročili práh, uviděli na zemi těla královských stráží ubodaných dýkami, ležící tak, jak je tam nechali. Nikdo z nich si nevšiml, že jeden z těch mladých vojáků ještě dýchá. S pomocí GPS lupiči prošli labyrintem místností s několika dveřmi a nakonec vyšli do zahrady tonoucí ve stínu paláce, kde na ně čekal zbytek bandy. Měli s sebou zajatou Juditu Kinskou.

Podle instrukcí ji neměli uspat injekcí jako krále a také s ní neměli zacházet špatně. Bandité, kteří onu ženu nikdy předtím

neviděli, nechápali, jaký smysl má brát ji s sebou. Tex Pásovec jim nic nevysvětloval.

Ukradli palácovou dodávku a ta teď čekala na silnici vedle koní banditů. Tex Pásovec se vyhnul přímému pohledu na Juditu Kinskou, která vzhledem k okolnostem zachovávala dost velký klid, a ukázal mužům, aby ji vysadili do auta, spolu s králem a se sochou, a přikryli je plachtou. Sedl si za volant, protože nikdo jiný neuměl řídit, v doprovodu vůdce modrých mužů a jednoho z banditů. Zatímco dodávka mířila k úzké horské cestě, ostatní muži se rozprchli. Později se sejdou na jistém místě v Lese tygrů, jak přikázal Specialista, a odtud se vydají do Chenthan Dzongu.

Podle plánu měla dodávka zastavit při výjezdu z Tunkhaly, kam generál Myar Kunglung postavil patrolu, aby kontrolovala cestu. Pro Texe Pásovce a bandity bylo hračkou vyřadit tři hlídkující muže z boje a obléci si jejich uniformy. Dodávka byla pomalovaná symboly královského domu, takže zbývajícími kontrolami projeli bez problémů a dorazili do Lesa tygrů.

Rozlehlý les byl původně královským loveckým revírem, ale tomuto krutému sportu se nikdo už několik staletí nevěnoval. Ohromný park se tak změnil v přírodní rezervaci, kde se množily ty nejzvláštnější druhy rostlin a zvířat v Zakázaném království. Na jaře sem přicházely tygřice porodit svá mláďata. Jedinečné podnebí této země, které podle období a lokality kolísalo mezi teplou vlhkostí tropů a zimním chladem horských výšek, dávalo vzniknout neobyčejné flóře a fauně, skutečnému ekologickému ráji. Krása toho místa s tisíciletými stromy, křišťálovými potoky, orchidejemi, rododendrony a pestrobarevnými ptáky na Texe Pásovce ani na bandity nijak nezapůsobila - záleželo jim jedině na tom, aby nepřilákali tygry a mohli odsud odejít co možná nejdřív. Američan rozvázal Juditu Kinskou.

"Co to děláte?!" vykřikl výhružně vůdce banditů.

"Nemůže utéct, kam by šla?" řekl ten druhý na vysvětlenou.

Žena si potichu třela zápěstí a kotníky, na nichž pouta zanechala červené stopy. Její oči zkoumaly okolí, sledovaly každý pohyb jejích únosců a stále se vracely k Texi Pásovci, který neustále odvracel tvář, jako by její pohled nedokázal snést. Aniž by požádala o dovolení, přiblížila se Judita ke králi a jemně, aby mu nezranila rty, mu pomalu odtrhávala lepicí pásku, kterou měl zalepena ústa. Naklonila se nad ním a přiložila mu ucho na hruď.

"Účinek injekce brzy vyprchá," poznamenal Pásovec.

"Další už mu nedávejte, mohlo by mu selhat srdce," řekla tónem, jenž nezněl jako prosba, nýbrž jako rozkaz, a zabodla své hnědé oči do Texe Pásovce.

"To nebude nutné. Navíc bude muset jet na koni, takže pro něj bude lepší, když se probere," odpověděl a obrátil se k ní zády. Když houštinou pronikly první sluneční paprsky, vtrhlo tam světlo zlatavé jako hustý med a vzbudilo opice a ptáky, kteří spustili sborový povyk. Z půdy se odpařovala noční rosa a zahalovala krajinu do žluté mlhy, rozmazávající obrysy gigantických stromů. Na větvích nad hlavami příchozích balancoval párek pand. Když se banda Škorpiona konečně sešla, svítalo. Jakmile bylo dost světla, Pásovec vyfotil sochu aparátem značky Polaroid a přikázal, aby ji zase zabalili do plachty, kterou použili v dodávce, a upevnili ji provazy.

Auto tam museli nechat a pokračovali vzhůru koňmo, po takřka neschůdných stezkách, jež nikdo nepoužíval od doby, kdy zemětřesení změnilo zdejší topografii a Chenthan Dzong byl stejně jako další kláštery v kraji opuštěn. Modří válečníci, kteří trávili svůj život na koni a přivykli všem druhům terénu, byli nepochybně jedinými, kdo byl schopen dostat se až tam. Znali hory dobře a věděli, že až dostanou svou odměnu složenou z peněz a zbraní, mohou být za tři nebo čtyři dny na severu Indie. Tex Pásovec zase počítal s vrtulníkem, který ho v klášteře měl vyzvednout i s jeho kořistí.

Král se probudil, ale účinek drogy přetrvával: byl zmatený, točila se mu hlava a nevěděl, co se stalo. Judita Kinská mu pomohla posadit se a vysvětlila mu, že byli uneseni a že bandité ukradli Zlatého draka. Vyndala z kapsy malou čutoru, která se jako zázrakem během všech těch událostí neztratila a dala mu hlt whisky. Kořalka ho probrala a dokázal se napřímit.

"Co to má znamenat?" zvolal král autoritativním tónem, který u něj nikdo nikdy neslyšel.

Když uviděl, že sochu usazují na kovovou plošinu s koly, kterou potáhnou koně, uvědomil si rozsah celého neštěstí.

"To je svatokrádež! Zlatý drak je symbolem naší země. Existuje velice stará kletba, která postihne toho, kdo sochu znesvětí," upozornil je král.

Vůdce banditů zvedl ruku, aby ho udeřil, ale Američan mu ji odstrčil.

"Buďte zticha a poslouchejte, jestli nechcete mít další potíže," rozkázal panovníkovi.

"Pusťte slečnu Kinskou, je to cizinka a nemá s touhle záležitostí nic společného," odpověděl pevně vládce země.

"Slyšel jste, buďte zticha nebo za to ta ženská zaplatí, je to jasné?" varoval ho Pásovec.

Judita Kinská vzala krále pod paží a pošeptala mu, ať proboha zachová klid, že teď nemohou nic dělat a bude lepší vyčkat, až se naskytne příležitost jednat.

"Tak jdeme, nebudeme dál ztrácet čas," přikázal vůdce banditů.

"Král ještě nemůže jet na koni," řekla Judita Kinská, když viděla, že se potácí jako opilý.

"Než se vzpamatuje, pojede s jedním z mých mužů," rozhodl Američan.

Pásovec zavezl dodávku k jedné jámě, v níž zůstala napůl pohřbená. Zakryli ji větvemi a pak se v řadě za sebou vydali nahoru do hor. Byl jasný den, ale vrcholky Himaláje se ztrácely v chumáčích mraků. Museli neustále šplhat vzhůru, procházejíce oblastí subtropického lesa, kde rostly banánovníky, rododendrony, magnólie, ibišky a mnoho dalších druhů. Ve výšce se krajina prudce měnila, les mizel a začaly se objevovat nebezpečné skalní římsy, často přerušované kameny, které se skutálely z vrcholů, nebo proudy vody, proměňující zem v kluzké bahniště. Výstup byl riskantní, ale Američan důvěřoval zkušenostem modrých mužů a výjimečné síle jejich jezdeckých koní. Jakmile se ocitli v horách, nemohli být dopadeni, neboť nikdo nevěděl, kde jsou, a tak jako tak měli velký náskok.

Tex Pásovec netušil, že zatímco on v paláci končil s krádeží sochy, jeskyně banditů byla zpustošena a ti, co ji obývali, byli svázáni po dvou, trpí hladem a žízní a děsí se, nepřijde-li nějaký tygr a nedá si je k večeři. Zajatci měli štěstí, protože než se objevily šelmy, které se v této oblasti hojně vyskytovaly, dorazil k nim oddíl královských vojáků. Pema jim popsala, kde tábořiště sekty Škorpiona najdou.

Dívce se podařilo dostat se i se svými družkami na polní cestu, kde je nakonec vyčerpané našel jeden vesničan vezoucí na káře tažené koňmi svou úrodu na trh. Nejprve si kvůli jejich oholeným hlavám myslel, že to jsou mnišky, ale upoutalo jej, že všechny až na jednu jsou svátečně oblečené. Muž neměl přístup k novinám ani k televizi, ale z rádia se dozvěděl - stejně jako ostatní obyvatelé země -, že bylo uneseno šest dívek. Jelikož neviděl jejich fotografie, nemohl je poznat,

ale stačil mu jediný pohled, aby pochopil, že tato děvčata jsou v nouzi. Pema se postavila s rozpřaženýma rukama doprostřed cesty, čímž ho přinutila, aby zastavil, a několika slovy mu vylíčila jejich situaci.

"Král je v nebezpečí, musím okamžitě sehnat pomoc," řekla. Vesničan se otočil a poklusem je odvezl na statek, odkud pocházel. Odtud si mohly zatelefonovat a zatímco Pema se snažila spojit s úřady, jejím družkám se dostávalo péče od žen ve vsi. Když se dívky, které během těch strašných dní projevily velkou odvahu, ocitly v bezpečí, sesypaly se a plakaly, prosíce, aby je vrátili co možná nejdříve k jejich rodinám. Pema však myslela jen na Dila Bahadura a na krále. Generál Myar Kunglung přišel k telefonu hned, jak mu oznámili, co se děje, a tak Pema mluvila přímo s ním. Zopakovala mu vše co věděla, ale vystříhala se zmínky o Zlatém drakovi - jednak proto, že si nebyla jista, zda bandité sochu ukradli a jednak proto, že si instinktivně uvědomila, že kdyby se to skutečně stalo, nebylo by dobré, aby se o tom lidé dozvěděli. Socha ztělesňovala duši národa. Pema se rozhodla, že jí nepřísluší, aby šířila zprávu, která může být nepravdivá. Myar Kunglung vydal rozkazy stanovišti stráží nejblíže u vsi, aby se pro dívky vypravili a odvezli je do hlavního města. Sám jim přišel na půli cesty naproti a s ním Wandgi a Kate Coldová.

Když Pema uviděla svého otce, vyskočila z džípu, v němž jela, a běžela ho obejmout. Nebohý muž vzlykal jako malé dítě.

"Co ti udělali?" Vyptával se Wandgi a prohlížel si dceru ze všech stran.

"Nic, tati, nic mi neudělali, na mou duši. Ale na tom teď nezáleží, musíme zachránit krále, protože je ve smrtelném nebezpečí."

"To je věc vojska, ne tvoje. Ty se se mnou vrátíš domů!"

"Nemůžu, tati. Mou povinností je jít do Chenthan Dzongu!"

"Proč?"

"Protože jsem to slíbila Dilu Bahadurovi," odpověděla a začervenala se.

Myar Kunglung dívku provrtal svým lišáckým pohledem a z rudé barvy jejích tváří a chvějících se rtů musel něco vyčíst, jelikož se před průvodcem hluboce uklonil, s rukama před obličejem.

"Snad ctěný Wandgi dovolí své odvážné dceři doprovodit tohoto poníženého generála. Myslím, že ji moji vojáci dobře ochrání," požádal jej.

Průvodce pochopil, že ačkoli se před ním generál poklonil a promluvil prosebným tónem, nepřijme zápornou odpověď. Musel svolit, aby Pema odjela, a prosil nebesa, aby se vrátila živá a zdravá.

Zemí se rozletěla radostná novinka, že dívky unikly ze spárů svých únosců. V Zakázaném království kolovaly zprávy z úst do úst tak rychle, že když se čtyři dívky objevily v televizi a vyprávěly tam, s hlavami zakrytými hedvábnými šátky, o svých zážitcích, všichni už o tom věděli. Lidé vyšli do ulic, aby to oslavili, přinášeli rodinám děvčat kytice magnólií a shromažďovali se v chrámech, kde na znamení díků nechávali obětiny. Modlitební praporky a mlýnky vířily do vzduchu nezadržitelnou radost celého národa.

Jediná, kdo neměla co slavit, byla Kate Coldová, stojící na pokraji nervového zhroucení, jelikož Nadia s Alexandrem byli stále ztraceni. Jela teď společně s Pernou a Myarem Kunglungem v čele oddílu vojáků na koni do Chenthan Dzongu, po cestě klikatící se do výšek. Pema jim oběma vypověděla, co vyslechla z úst banditů o Zlatém drakovi. Generál potvrdil její podezření.

"Jeden ze strážců hlídajících Poslední dveře přežil ránu dýkou a viděl, jak odnášejí našeho milovaného krále i draka. To musí zůstat v tajnosti, Pemo. Udělalas dobře, že ses o tom v telefonu nezmínila. Ta socha má cenu celého jmění, ale nechápu, proč s sebou vzali i krále," řekl.

"Mistr Tensing, jeho žák a dva mladí cizinci se vydali do kláštera. Mají před námi mnoho hodin náskok. Zřejmě tam dorazí dřív než my," informovala ho Pema.

"To může být velká nerozvážnost, Pemo. Jestli se princi Dilu Bahadurovi něco stane, kdo nastoupí na trůn?" Povzdechl generál.

"Princi? Jakému princi?" zarazila, ho Pema.

"Dii Bahadur je princ - následník trůnu. Tos nevěděla, děvče?"

"Nikdo mi to neřekl. Princi se každopádně nic nestane," ujistila ho, avšak vzápětí si uvědomila, že se dopustila nezdvořilosti a opravila se: "Chci říci, že snad je karmou ctěného prince zachránit našeho milovaného krále a ve zdraví to přežít."

"Snad," přikývl ustaraně generál.

"Nemůžete ke klášteru vyslat letadla?" navrhla Kate, netrpělivá z pronásledování vedeného na koňském hřbetě, jako kdyby se vrátili v čase o několik století zpět.

"Není tam kde přistát. Helikoptéra by to možná dokázala, ale k tomu by byl třeba velice zkušený pilot, protože by musel klesat v trychtýři plném vzdušných proudů," vysvětlil jí generál.

"Možná by se mnou ctěný generál souhlasil, že je potřeba to zkusit," zaprosila Pema, s očima lesknoucíma se slzami.

"Existuje jen jediný pilot, který by toho byl schopen, a ten žije v Nepálu. Je to hrdina, ten, který před několika lety doletěl vrtulníkem na Everest, aby zachránil jedny horolezce."

"Vzpomínám si na ten případ, ten muž je velice slavný, dělali jsme s ním rozhovor pro International Geographic," připomněla Kate.

"Možná by se nám mohlo podařit se s ním spojit a v příštích hodinách ho přivézt," řekl generál.

Myar Kunglung netušil, že onen pilot byl už o mnoho dříve najat Specialistou a že právě tohoto dne letí z Nepálu k vrcholkům Zakázaného království.

Zástup tvořený Tensingem, Dilem Bahadurem, Alexandrem, Nadiou s Borobá na rameni a deseti bojovníky Yettiů se přiblížil ke srázu, na němž se tyčily starobylé kamenné rozvaliny Chenthan Dzongu. Yettiové, velice vzrušení, vrčeli, strkali se a přátelsky se mezi sebou kousali, radostně se připravujíce na potěšení z bitvy. Už mnoho let čekali na příležitost skutečně se pobavit a ta se jim teď naskytla. Tensing se chvílemi musel zastavovat, aby je zklidnil.

"Mistře, myslím, že si konečně vzpomínám, kde jsem předtím slyšel řeč Yettiů: ve čtyřech klášterech, kde mě učili kódu ke Zlatému drakovi," pošeptal Dii Bahadur Tensingovi.

"Možná si můj žák také vzpomíná, že během naší návštěvy v Údolí Yettiů jsem mu řekl, že existuje významný důvod, proč tam jsme," odpověděl mu lama stejným tónem.

"Má to něco společného s jazykem Yettiů?"

"Možná," usmál se Tensing.

Ta podívaná brala dech. Obklopovala je úchvatná krása: zasněžené vrcholky, obrovské skály, vodopády, strmé horské propasti a ledové jazyky. Když Alexandr Cold spatřil tuto krajinu, pochopil, proč obyvatelé Zakázaného království věří, že nejvyšší horský vrchol v jejich zemi, dosahující sedmi tisíc metrů, je světem bohů. Americký chlapec pocítil, že jeho nitro se plní světlem a čistým vzduchem, že v jeho mysli se cosi otevírá, že se minutu od minuty mění, zraje a roste. Pomyslel si, že bude hodně smutné opustit tuto zemi a vrátit se do té proklaté civilizace.

Tensing jeho úvahy přerušil, aby mu vysvětlil, že dzongy, čili opevněné kláštery, existující jen v Bhútánu a v Království Zlatého draka, jsou kombinací mnišského kláštera a vojenské pevnosti. Budovaly se na soutoku řek a v údolích na ochranu okolních vsí. Stavěli je bez plánů a bez hřebíků, vždy podle stejného vzorce. Královský palác v Tunkhale byl původně jedním z těchto dzongú, dokud si potřeby vlády nevynutily jeho rozšíření a modernizaci, takže byl přeměněn v bludiště s tisíci místnostmi. Chenthan Dzong byl výjimkou. Tyčil se na terase v tak strmém srázu, že bylo těžké představit si, jak tam vynesli potřebný materiál a postavili budovu, která po staletí odolávala zimním bouřím a lavinám, dokud nebyla zničena zemětřesením. Vedla k ní úzká skalní stezka se schody, která se však využívala velmi málo, jelikož mniši udržovali se zbytkem světa kontakt jen zřídka kdy. Na této cestě, prakticky vytesané ve skále, byly křehké můstky ze dřeva a provazů, visící nad propastmi. Od zemětřesení se stezka nepoužívala a můstky zůstaly ve velmi špatném stavu: dřevo bylo napůl shnilé a polovina provazů přeřezaná, ale Tensing se svou skupinou nemohl zastavit a zvažovat nebezpečí, neboť jim stejně nezbývala jiná možnost. Mimoto Yettiové pokračovali kupředu zcela bez obav, jelikož tudy už dříve procházeli při svých krátkých výpravách mimo údolí, kdy hledali potravu. Když na dně jedné rokle spatřili ostatky nějakého muže, usoudili, že Tex Pásovec a jeho nohsledi je předešli.

"Most je nejistý, ten muž spadl dolů," řekl Alexandr a ukázal na něj.

"Jsou tu koňské stopy. Tady asi museli sesednout a zvířata pustit. Dál šli pěšky a draka nesli na nosítkách," všiml si Dii Bahadur.

"Nedovedu si představit, jak se koně dostali až sem. Musí být jako kozy," řekl Alexandr.

"Asi to byli tibetští koně, vycvičení ve šplhání, odolní a hbití a tudíž velmi kurážní. Jejich páni by museli mít hodně dobrý důvod, aby je opustili," zauvažoval Dii Bahadur.

"Musíme přejít na druhou stranu," přerušila je Nadia.

"Jestliže to dokázali bandité, kteří s sebou vláčeli těžkého Zlatého draka, dokážeme to i my," pravil Dii Bahadur.

"To mohlo most ještě víc narušit. Možná by nebyl špatný nápad nejdřív ho prověřit, než na něj vstoupíme," rozhodl Tensing.

Propast nebyla příliš široká, ale ani dost úzká na to, aby mohli použít Tensingovy a princovy dřevěné hole. Nadia navrhla uvázat

Borobá na provaz a poslat ji most vyzkoušet, ale opička byla příliš lehká, takže i kdyby přešla, nezaručovalo by to, že se to podaří i ostatním. Dii Bahadur prozkoumal terén a uviděl, že na druhé straně je naštěstí tlustý kořen. Alexandr přivázal konec svého provazu k šípu a princ jej vystřelil s obvyklou přesností, takže se pevně zabodl do kořene. Alexandr si uvázal druhý provaz kolem pasu a s Tensingovou oporou se pomalu odvážil na most, zkoušeje opatrně každý kus dřeva, než na něj došlápl plnou vahou.

Kdyby pod ním most povolil, první provaz by ho na chvíli udržel. Nevěděli, zda by šíp vydržel jeho váhu, ale pokud ne, druhé lano by zabránilo, aby se zřítil do prázdna. V tom případě by bylo nejdůležitější nerozplesknout se o boční skalní stěny jako nějaký hmyz. Alexandr doufal, že mu pomohou jeho horolezecké zkušenosti.

Krok za krokem přecházel most. Byl právě uprostřed, když pod ním prkna praskla a on uklouzl. Mezi vrcholy zazněl Nadiin výkřik, vrácený ozvěnou. Několik nekonečných minut se nikdo ani nepohnul, až se most přestal kývat a chlapec znovu získal ztracenou rovnováhu. Velmi pomalu vytáhl nohu, která mu zapadla do díry mezi rozbitými prkny, pak se naklonil dozadu a přitahoval se za první lano, až se mu podařilo zase vstát. Rozvažoval, jestli pokračovat dál nebo se vrátit, když uslyšeli podivný hluk, jako by země mručela. Nejprve si mysleli, že to je otřes půdy, neboť ty byly v této oblasti velmi časté, ale vzápětí uviděli, jak se z vrcholu hory kutálejí kameny a sníh. To Nadiin výkřik strhl lavinu.

Přátelé a Yettiové bezmocně sledovali smrtící řeku kamení řítící se na Alexandra a na chatrný most. Nedalo se nic dělat, nebylo možné ustoupit ani jít kupředu.

Tensing s Dilem Bahadurem se automaticky soustředili na to, aby chlapci poslali svou energii. Za jiných okolností by se Tensing pokusil o největší důkaz síly, jaký tulku jako on - vtělení velkého lamy - může učinit: změnit vůli přírody. Ve chvílích opravdové nutnosti dokáží někteří tulku zadržet vítr, odvrátit bouři, zabránit povodním v období dešťů a zamezit mrazu, ale Tensing to nikdy dělat nemusel. Nebylo to něco, co by mohl trénovat jako astrální cesty. V tomto případě bylo pozdě snažit se změnit směr laviny a zachránit amerického chlapce. Tensing tedy použil své mentální schopnosti, aby mu předal nesmírnou sílu vlastního těla.

Alexandr uslyšel hřmění laviny kamení a zasáhl ho mrak zvířeného sněhu, který jej oslepil. Cítil, že zemře, a přival adrenalinu

zapůsobil jako ohromná elektrická rána, jež mu z hlavy vymazala všechny myšlenky a zanechala ho napospas čirému instinktu. Zaplavila ho nadpřirozená energie a jeho tělo se během chvilky proměnilo v černého jaguára z Amazonie. S hrozivým zavrčením se velkolepým skokem přenesl na druhou stranu propasti, kde přistál na svých čtyřech kočičích tlapách, zatímco za zády mu s lomozem padaly kameny.

Jeho přátelé neviděli, že se tak zázračně zachránil; zabránil jim v tom sníh a hlína, rozvířené balvany. Dokud se valící se masa nezastavila, nikdo kromě Nadii chlapce nespatřil. Ve smrtelném okamžiku, kdy si myslela, že Alexandr je ztracen, přihodilo se jí totéž, co jemu - pocítila tentýž příval mocné energie a udala se s ní stejně fantastická proměna. Borobá zůstala ležet na zemi, zatímco ona stoupala k nebi v podobě bílého orla. A z výšky svého elegantního letu uviděla černého jaguára, zaseknutého drápy do pevné půdy.

Jakmile pominulo bezprostřední nebezpečí, nabyl Alexandr své obvyklé podoby. Jedinou stopou po jeho magickém zážitku byly zkrvavené prsty a výraz v obličeji s rozšklebenými rty a zuby vyceněnými v divoké grimase. Také cítil, že jeho kůže je prosycena silným jaguárovým pachem, pachem masožravé šelmy.

Sesuv zasypal kus úzké cesty a zničil většinu dřevěných prken na mostě, ale jeho staré provazy i Alexandrova lana zůstaly neporušené. Chlapec je pevně uvázal na jedné straně a Tensing zase na druhé, a tak mohli přejít. Yettiové byli obratní jako opice a zvyklí na takový terén, takže neměli problém ručkovat po laně. Dii Bahadur si pomyslel, že když si dřív pomáhal tyčí, může teď zrovna tak dobře použít volné lano, jako to s takovou grácií udělal jeho učitel. Tensing tentokrát nesl jen Borobá, Nadiu přenášet nemusel, protože bílý orel jim stále ještě létal nad hlavami. Alexandr se lamy zeptal, proč se Nadia nemohla proměnit ve své totemové zvíře, když si pohmoždila rameno, a proč se jí podařilo vyslat jen jeho mentální projekci, aby žádala, o pomoc. Lama mu vysvětlil, že bolest a vyčerpání ji zadržely v její fyzické podobě.

Byl to onen velký bílý pták, kdo je upozornil, že o několik málo metrů vpředu, za ohbím hory, se tyčí Chenthan Dzong. Koně uvázaní venku svědčili o přítomnosti lupičů, ale příchozí neviděli nikoho hlídkovat; bylo zřejmé, že nečekají návštěvu. Tensing přijal telepatickou zprávu od orla a shromáždil své lidi, aby rozhodli o nejlepším způsobu jak jednat dál. Yettiové o strategii nic nevěděli, jejich způsob vedení boje byl takový, že se prostě vrhli vpřed se

zdviženými kyji a řvali jako posedlí, což mohlo být velice účinné, pokud jim nevyletěla v ústrety salva kulek. Nejprve museli přesně zjistit, kolik mužů v klášteře je, jak jsou rozmístěni a ozbrojeni a kde mají krále a Zlatého draka.

Náhle se mezi nimi objevila Nadia a to tak přirozeně, jako by nikdy nelétala v ptačí podobě. Nikdo to nekomentoval.

"Pokud to ctěný mistr dovolí, půjdu napřed," požádal Dii Bahadur.

"To by asi nebyl zrovna nejlepší plán. Ty jsi budoucí král. Pokud se tvému otci něco stane, národ má jen tebe," odpověděl lama.

"Pokud to ctěný mistr dovolí, půjdu já," řekl Alexandr.

"Pokud to ctěný mistr dovolí, myslím, že by bylo nejlepší, kdybych šla já, protože mám schopnost stát se neviditelnou," vmísila se Nadia.

"To v žádném případě!" vykřikl Alexandr.

"Proč ne? Ty mi nedůvěřuješ, Jaguáre?"

"Je to moc nebezpečné."

"Je to stejně tak nebezpečné pro mě jako pro tebe. Není v tom žádný rozdíl."

"Možná má dívka-Orel pravdu. Každý nabízí to, co má. V tomto případě je velice užitečné být neviditelný. Ty Alexandře, srdce černé kočky, budeš muset bojovat společně s Dilem Bahadurem. Yettiové půjdou se mnou. Obávám se, že jsem tu jediný, kdo se s nimi může domluvit a dohlédnout na ně. Jakmile jim dojde, že jsou blízko nepřítele, budou jako šílení," odpověděl Tensing.

"Teď bychom potřebovali moderní techniku. Taková vysílačka by se nám docela hodila. Jak nám Orel dá vědět, že můžeme jít dál?" zeptal se Alexandr.

"Zřejmě stejným způsobem, jakým se spolu dorozumíváme teď," navrhl Tensing a Alex se rozesmál, protože si právě uvědomil, že už si hodnou chvíli vyměňují myšlenky beze slov.

"Snaž se nevyděsit se, Nadio, protože to mate myšlenky. Nepochybuj o té metodě, jelikož to zabraňuje jejich příjmu. Soustřeď se v danou chvíli jen na jednu jedinou představu," poradil jí princ.

"Nedělej si starosti, telepatie je jako mluvit srdcem," uklidnila ho.

"Možná je naší jedinou výhodou moment překvapení," upozornil je lama.

"Dovolí-li mi ctěný mistr jeden návrh, myslím, že by možná bylo lepší, kdyby při jednání s Yettii hovořil přiměji," řekl ironicky Alexandr, napodobuje zdvořilý způsob mluvy Zakázaného království.

"Možná by mladý cizinec měl mému mistru trochu víc důvěřovat," zarazil jej Dii Bahadur, zatímco zkoušel napětí tětivy svého luku a počítal šípy.

"Hodně štěstí," rozloučila se Nadia a vlepila Alexandrovi na tvář letmý polibek.

Setřásla ze sebe Borobá, která utíkala posadit se za krk Alexandrovi, jak to dělávala v nepřítomnosti své paní, a zase se ho pevně chytila za uši.

V tu chvíli je na místě ochromil hluk podobný předchozí lavině. Pouze Yettiové okamžitě pochopili, že jde o něco jiného, něco děsivého, co ještě nikdy předtím neslyšeli. Vrhli se na zem, schovávajíce hlavu mezi paže, a celí se třásli. Na své kyje úplně zapomněli a veškerou jejich divokost vystřídalo kňučení vyplašených štěňat.

"Vypadá to na vrtulník," řekl Alexandr a posunky jim ukazoval, ať se skryjí ve stínech hor a v trhlinách, aby ze vzduchu nebyli vidět.

"Co to je?" zeptal se princ.

"Něco jako letadlo. A letadlo je jako drak s motorem," odpověděl Američan, aniž by mohl uvěřit, že ve 21. století existují lidé, kteří žijí jako ve středověku.

"Vím, co je letadlo, vídám je každý týden létat směrem k Tunkhale," řekl Dii Bahadur, aniž by byl dotčen tónem svého nového přítele.

U druhé strany budovy se na nebi objevil kovový přístroj. Tensing se snažil Yettie uklidnit, ale jejich mozky nebyly schopné pojmout myšlenku létajícího stroje.

"Je to pták, který poslouchá příkazy. Nemusíme se ho bát, jsme silnější," oznámil jim nakonec lama a říkal si, že to by snad mohli pochopit.

"To znamená, že je tu místo, kde letoun může přistát. Tak už vím, proč si dali tu námahu, aby došli až sem a jak se sochou chtějí ze země utéct," pochopil Alexandr.

"Zaútočme dřív, než prchnou, pokud s tím můj ctěný mistr souhlasí," navrhl princ.

Tensing jim dal znamení, že mají počkat. Uplynula téměř hodina, zatímco vrtulník přistával. Z místa, kde byli, nemohli jeho

manévr sledovat, ale dovedli si představit, že musí být velice složitý, protože pilot se o to pokusil několikrát a vždycky znova vzlétl, zakroužil kolem a zase klesl, až nakonec hluk motoru utichl. V prvotním tichu vrcholů uslyšeli blízké lidské hlasy a předpokládali, že to jsou bandité. Když umlkly i ony, Tensing rozhodl, že nadešla chvíle postoupit blíž. Nadia se soustředila na to, aby se stala průhlednou jako vzduch a vydala se směrem ke klášteru. Alexandr se o ni třásl strachy a srdce mu bušilo tak silně, až se obával, že by ty údery jako na buben mohli slyšet i jeho nepřátelé o tri sta metrů dál.

Bitva

V klášteře Chenthan Dzong končila poslední část Specialistova plánu. Když helikoptéra dosedla na malou plošinu pokrytou sněhem, kterou kdysi vytvořila lavina, přivítali ji s nadšením, protože to byl skutečně hrdinský výkon. Tex Pásovec označil místo přistání červeným křížem z rozsypaného jahodového prášku na výrobu limonád, jak mu to poradil jeho šéf. Ze vzduchu kříž nebyl větší než pětadvacetník, ale z menší výšky to bylo naprosto jasné znamení. Kromě omezené velikosti plošiny, která pilota nutila manévrovat s velkou zručností aby se vrtulník neroztříštil o skály, musel prolétávat mezi vzdušnými proudy. V tomto místě horské vrcholy vytvářely trychtýř kde se vítr točil jako vír.

Pilot byl hrdina nepálského letectva, muž odvážný a zaručeně bezúhonný, jemuž nabídli malé jmění za to, že v horách vyzvedne "balík" a dva lidi. Nevěděl, co to je za náklad a nebyl na to nijak zvlášť zvědavý, stačilo mu vědět, že nejde o drogy ani o zbraně. Prostředník, jenž ho kontaktoval, se mu představil jako člen mezinárodní skupiny vědců, kteří v této oblasti zkoumají vzorky hornin. Ony dvě osoby a "balík" měly být dopraveny z Chenthan Dzongu na neznámé místo na severu Indie, kde pilot také obdrží druhou polovinu své odměny.

Vzhled mužů, kteří mu pomáhali vystoupit z vrtulníku, se mu nelíbil. Nebyli to zahraniční vědci, jež očekával, nýbrž nomádi s modrou kůží, vyhlížející jako šibeničníci, s půl tuctem dýk různých tvarů a velikostí za pasem. Za nimi přišel Američan s nebesky

modrýma očima, chladnýma jako ledovec, který ho přivítal a pozval ho do kláštera na šálek kávy, než ostatní do vrtulníku naloží "balík". Ten byl těžký, zabalený do plachty a pevně ovázaný provazy, měl podivný tvar a do letadla ho muselo zvedat několik mužů. Pilot se domníval, že jde o vzorky hornin.

Američan ho vedl několika sály, které byly naprosto v troskách. Stropy jen tak tak že nespadly, většina zdí se zhroutila, podlaha byla zvednutá v důsledku zemětřesení a silou kořenů, které tam prorostly během let, kdy byl klášter opuštěn. V trhlinách rostla tvrdá a suchá tráva. Všude byly roztroušeny zvířecí výkaly, zřejmě od tygrů a horských koz. Američan pilotovi vysvětlil, že jak mniši bojovníci, obývající klášter, rychle prchali před katastrofou, zanechali tam zbraně, různé náčiní a některé umělecké předměty. Vítr a další otřesy půdy povalily posvátné sochy, které ležely na zemi rozbité na kusy. Nebylo snadné prodírat se mezi sutí kupředu a když se pilot pokusil jít jinudy, Američan ho vzal laskavě, avšak pevně za paži, a dovedl ho k místu, kde narychlo postavili vařič k přípravě instantní kávy s kondenzovaným mlékem a sušenkami.

Nepálský hrdina uviděl skupinky mužů s modročerně obarvenou kůží, ale neviděl štíhlou dívku medové barvy, která prošla blízko něj, prokluzujíc mezi troskami bývalého kláštera jako duch. Říkal si, kdo asi jsou ti podezřele vyhlížející chlapíci v turbanech a tunikách a co mají společného s domnělými vědci, kteří si ho najali. Nelíbilo se mu, jakým dojmem na něj tahle práce začíná působit; měl podezření, že ta věc nebude tak legální a poctivá, jak se zdálo.

"Musíme odletět brzo, protože po čtvrté odpoledne vítr sílí," upozornil je pilot.

"Nezdržíme se příliš dlouho. Zůstaňte prosím tady a nikam nechoďte. Tahle budova se co chvíli zřítí, je to nebezpečné," odpověděl Tex Pásovec a nechal ho tam s hrnkem v ruce, zblízka střeženého muži s dýkami.

Na druhém konci kláštera, za nesčetnými sály plnými suti, byl o samotě král s Juditou Kinskou. Nebyli spoutaní ani neměli roubíky, protože jak pravil Tex Pásovec, nemohli uniknout: odloučenost kláštera to nedovolovala a sekta Škorpiona byla na stráži. Jak Nadia postupovala vpřed, počítala, kolik je banditů. Viděla, že vnější kamenné zdi jsou právě tak zničené jako vnitřní. V koutech se hromadil sníh a byly tam čerstvé stopy divokých zvířat, která tam měla svá doupata a teď nepochybně utekla před přítomností lidí. "Řečí

srdce" Nadia poslala Tensingovi popis toho, co vypozorovala. Když nahlédla do místa, kde byl král s Juditou Kinskou, oznámila lámovi, že jsou naživu a on v té chvíli usoudil, že nastal čas jednat.

Tex Pásovec dal králi další drogu, aby snížil jeho obranyschopnost a zbavil ho vůle, ale panovníkovi se díky ovládání vlastní mysli a těla podařilo během výslechu zatvrzele mlčet. Pásovec zuřil. Bez zjištění kódu ke Zlatému drakovi nemohl svou misi ukončit, taková byla dohoda s klientem. Věděl, že socha "zpívá", ale Sběrateli ty zvuky budou k ničemu, nebude-li znát formuli, jak si je vyložit. Když Američan viděl, že se droga, výhrůžky i rány míjejí účinkem, sdělil svému zajatci, že bude mučit Juditu Kinskou tak dlouho, dokud mu král ono tajemství neodhalí nebo dokud žena nezemře, bude-li to nutné, a v tom případě její smrt zatíží královo svědomí i karmu. Právě, když se k tomu chystal, však přiletěl vrtulník.

"Hluboce lituji, že jste se mou vinou ocitla v této situaci, Judito," zašeptal král, oslabený drogami.

"Není to vaše vina," uklidňovala jej, ale jemu připadalo, že je přece jen vyděšená.

"Nemohu dovolit, aby vám ublížili, ale zároveň těm padouchům nevěřím. Myslím si, že i když jim řeknu ten kód, stejně nás oba zabijí."

"Smrti se Veličenstvo opravdu nebojím, ale mučení ano."

"Jmenuji se Dorji. Nikdo mi neřekl jménem od té doby, co mi před mnoha lety zemřela manželka," zašeptal.

"Dorji. Co to znamená?"

"Znamená to paprsek či opravdové světlo. Paprsek symbolizuje osvícenou mysl, ale já jsem dalek toho, abych takového stavu dosáhl."

"Myslím, že si to jméno zasloužíte, Dorji. Nepoznala jsem nikoho, jako jste vy. Nemáte v sobě vůbec žádnou pýchu, ačkoli jste nejmocnějším mužem této země," řekla.

"Možná je to má poslední příležitost, Judito, abych vám řekl, že než se přihodily tyto nešťastné události, uvažoval jsem o možnosti, že byste se mnou sdílela mé poslání pečovat o můj lid."

"Co přesně tím máte na mysli?"

"Chtěl jsem vás požádat, abyste se stala královnou této skromné země."

"Jinými slovy, abych se za vás provdala."

"Chápu, že nemá smysl o tom teď mluvit, když máme zemřít, ale takový byl můj úmysl. Mám pocit, že vy a já jsme předurčeni vykonat něco společně. Nevím co, ale cítím, že to je naše karma.

Nebudeme to moci uskutečnit v tomto životě, ale snad se tak stane v jiném našem vtělení," řekl král, aniž by se jí odvážil dotknout.

"V jiném životě? Kdy?"

"Za sto let, za tisíc, na tom nezáleží, duše tak jako tak žije jeden jediný nepřetržitý život. Život těla naopak plyne jako pomíjivý sen, je to pouhá iluze," odpověděl král.

Judita se k němu otočila zády a upřela pohled do zdi, takže král už jí neviděl do tváře. Panovník se domníval, že je rozrušená, stejně jako on.

"Vy mě neznáte, nevíte, jaká jsem," zašeptala nakonec žena.

"Nedokážu vidět vaši auru ani číst ve vaší mysli, jak bych si přál, Judito, ale dokážu ocenit vaši přirozenou inteligenci, velkou vzdělanost a úctu k přírodě".

"Ale nemůžete vidět do mého nitra!"

"Ve vašem nitru může sídlit jen krása a oddanost," ujistil ji panovník.

"Nápis na vašem medailonu tvrdí, že změna je možná. Vy tomu skutečně věříte, Dorji? Můžeme se zcela změnit?" zeptala se Judita a otočila se zpět, aby se mu podívala do očí.

"Jediná jistota je ta, že na tomto světě se všechno neustále mění, Judito. Změna je nevyhnutelná, protože vše je dočasné. Nic-méně nás, lidské bytosti, stojí velké úsilí změnit naši podstatu a vyvinout se k vyššímu stavu vědomí. My buddhisté věříme, že se můžeme změnit prostřednictvím vlastní vůle, pokud jsme přesvědčeni o nějaké pravdě, ale nikdo nás nemůže nutit to udělat. Právě tak to bylo s Gautamou Sidhártou: byl to rozmazlený princ, ale když viděl bídu světa, proměnil se v Buddhu," odpověděl král.

"Já myslím, že je velice těžké se změnit. Proč mi důvěřujete?"

"Důvěřuji vám natolik, Judito, že jsem odhodlán prozradit vám kód ke Zlatému drakovi. Nemohu snést představu, že byste trpěla a ještě k tomu mou vinou. Nemohu to být já, kdo rozhodne, kolik utrpení vydržíte, to je na vás. Proto musí být tajemství králů mé země ve vašich rukou. Vyměňte je s těmi zločinci za váš život, ale udělejte to, prosím vás, až po mé smrti," požádal ji panovník.

"Neodváží se vás zabít!" vykřikla.

"To se nestane, Judito. Já sám ukončím svůj život, jelikož si nepřeji, aby má smrt zatížila svědomí druhých. Můj čas tady se naplnil. Nemějte obavy, bude to bez násilí, jen přestanu dýchat," vysvětlil jí král.

"Poslouchejte pozorně, Judito, řeknu vám kód a vy se ho musíte naučit zpaměti," pravil král. "Až vás budou vyslýchat, vysvětlete jim, že Zlatý drak vydává sedm zvuků. Každá kombinace čtyř zvuků představuje jeden z osmi set čtyřiceti obrázkových znaků ztraceného jazyka, jazyka Yettiů."

"Máte na mysli ty obludné sněžné muže? Ta stvoření skutečně existují?" zeptala se nevěřícně.

"Zbývá jich už velmi málo a zdegenerovali, teď žijí jako zvířata a dorozumívají se jen pár slovy, avšak před třemi tisíci lety měli vlastní řeč a určitou formu civilizace."

"Je ta řeč někde písemně zaznamenaná?"

"Přežívá v paměti čtyř lámů ve čtyřech různých klášterech.

Nikdo, kromě mého syna Dila Bahadura a mě, nezná kód celý. Byl zapsaný na jednom pergamenu, ten však ukradli Číňané, když obsadili Tibet."

"Takže osoba, která by měla pergamen, by mohla rozluštit poselství," řekla.

"Výklad je psaný v sanskrtu, ale když se pergamen namočí v jačím mléce, objeví se v jiné barvě slovník, kde je každý ideogram převeden na kombinaci čtyř zvuků, které ho vyjadřují. Rozumíte, Judito?"

"Naprosto dokonale," přerušil je Tex Pásovec s triumfálním výrazem a revolverem v ruce. "Každý má svou Achillovu patu, Veličenstvo. Tak vidíte, jak jsme nakonec ten kód získali. Připouštím, že jsem měl trochu obavy, myslel jsem, že si to tajemství vezmete do hrobu, ale má šéfka se ukázala mnohem vynalézavější než vy," dodal.

"Co to má znamenat?" zašeptal panovník zmateně.

"Proboha, člověče, to vám na ní nebylo nic podezřelé? Nikdy jste si neříkal, jak a proč Judita Kinská vstoupila právě teď do vašeho života? Nechápu jak to, že jste si neprověřil minulost krajinářky, odbornice na tulipány, než jste ji pozval do svého paláce. Jak jste naivní! Podívejte se na ni. Žena, pro kterou jste chtěl zemřít, je má šéfka, Specialista. Ona je mozkem celé téhle akce," oznámil mu Američan.

"Je pravda, co tenhle muž říká, Judito?" zeptal se král nevěřícně.

"A jak si myslíte, že jsme ukradli Zlatého draka? To ona odhalila, jak se dostat do Posvátného okrsku: umístila do vašeho

medailonu kameru. A aby to mohla udělat, musela si získat vaši důvěru," řekl Tex Pásovec.

"Zneužila jste mé city," zašeptal panovník, bledý jako stěna, s očima upřenýma na Juditu Kinskou, která jeho pohled nedokázala snést.

"Neříkejte, že jste se do ní dokonce zamiloval! To je tedy k popukání!" zvolal Američan a suše se zachechtal.

"Tak dost, Pásovče!" nařídila mu Judita.

"Ona si byla jista, že z vás to tajemství nedokážeme vypáčit násilím, a proto ji napadla výhrůžka, že ji budeme mučit. Je to taková profesionálka, že měla v úmyslu to dokonce uskutečnit, jen proto, aby vás vyděsila a přinutila mluvit," vyprávěl dál Tex Pásovec.

"To stačí, Pásovče, tohle už skončilo. Není třeba králi ubližovat, už můžeme odjet," rozkázala Judita Kinská.

"Ne tak rychle, šéfová. Teď je řada na mne. Nemyslíte si, že vám tu sochu dám, že? Proč bych to dělal? Má mnohem větší cenu než je její váha ve zlatě a mám v úmyslu jednat s klientem sám."

"Zbláznil jste se, Pásovče?" vyštěkla žena, ale dál nemohla pokračovat - přerušil ji tím, že na ni namířil revolverem.

"Dejte mi ten magnetofon nebo vám vystřelím mozek z hlavy, paní," pohrozil jí Pásovec.

Jinak ostražitá Judita Kinská na vteřinu šlehla očima po své kabele, ležící na zemi. Bylo to sotva mrknutí, ale Pásovci napovědělo. Muž se sehnul, aniž by na Juditu přestal mířit, aby brašnu sebral, a vysypal její obsah na podlahu. Objevila se směs dámských potřeb, nějakých fotografií a elektronických přístrojů, které král nikdy neviděl, a mezi nimi revolver. Vypadlo i několik miniaturních nahrávacích kazet. Američan je odkopl daleko od sebe, jelikož to nebyly ty, které hledal. Zajímala ho jen ta, která ještě byla v přístroji.

"Kde je magnetofon?" vykřikl zuřivě.

Zatímco jednou rukou tiskl pistoli k hrudi Judity Kinské, druhou rukou ženu odshora dolů prohledával. Nakonec jí přikázal, aby si sundala opasek a boty, ale nenašel nic. Náhle si všiml širokého náramku z vyřezávané kosti, zdobícího její paži.

"Sundejte si to!" rozkázal jí tónem, který nepřipouštěl žádné průtahy.

Žena si ozdobu neochotně stáhla a podala mu ji. Američan o několik kroků ustoupil, aby si ji prohlédl na světle a vzápětí vítězně vykřikl: byl tam ukryt maličký magnetofon, který by potěšil i toho

nejrafinovanějšího špiona. Co se týče techniky, byl Specialista vždy na špici.

"Toho budete litovat, Pásovče, to vám přísahám. Se mnou si nikdo zahrávat nebude," procedila mezi zuby Judita, nepříčetná vzteky.

"Ani vy, ani tenhle patetický stařec nezůstanete naživu, abyste se mohli pomstít! Už mě unavilo poslouchat něčí rozkazy. Vy už jste se stala minulostí, šéfová. Mám sochu, mám k ní kód a mám helikoptéru, nic víc nepotřebuju. Sběratel bude velice spokojený," odpověděl.

Vteřinu předtím, než Tex Pásovec stiskl spoušť, král do Judity Kinské prudce vrazil a zakryl ji vlastním tělem. Kulka určená jí, ho zasáhla doprostřed prsou. Druhá střela křísla o kamennou zeď, jelikož Nadia Santosová se rozběhla jako blesk, vší silou do Američana narazila a povalila ho na zem.

Pásovec byl skokem zase na nohou, s mrštností získanou mnoha lety tréninku bojových umění. Ranou pěstí od sebe Nadiu odrazil, vyskočil jako kočkovitá šelma a přistál vedle pistole, která mu upadla o kus dál. Běžela k ní i Judita Kinská, ale muž byl rychlejší a předstihl ji.

Tensing s Yettii vtrhli do druhého konce kláštera, kde se zdržovala většina modrých mužů, zatímco Alexandr následoval Dila Bahadura hledajícího krále. Řídili se obrazy, které jim Nadia telepaticky posílala. Ačkoli tam Dii Bahadur předtím už byl, nepamatoval si dobře půdorys budovy a dalo mu práci zorientovat se mezi hromadami suti a dalších překážek, roztroušených všude kolem. Šel vpředu s napjatým lukem a Alexandr za ním, dočasně ozbrojen dřevěnou holí, kterou mu princ půjčil.

Chlapci se snažili vyhnout banditům, ale brzy se střetli se dvěma z nich. Když je muži spatřili, překvapením na kratičký okamžik strnuli. Jejich chvilkové zaváhání postačilo, aby princ stihl vystřelit šíp mířící na nohu jednoho z protivníků. V souladu se svými zásadami nemohl vystřelit, aby zabil, ale musel ho ochromit. Muž padl se srdcervoucím křikem na zem, ale druhý už držel v rukou dýky, které vzápětí vyletěly na Dila Bahadura.

Jeho reakce byla tak rychlá, že si Alexandr ani neuvědomil, jak se všechno seběhlo. Sám by se dýkám nikdy nedokázal vyhnout, ale princ se jen lehce pohnul, jako by prováděl nějaký nenápadný taneční krok, a ostré ocelové čepele prosvištěly těsně kolem něj, aniž by ho zranily. Další nůž jeho nepřítel popadnout nestihl, jelikož se mu do

prsou s úžasnou přesností zabodl šíp - několik centimetrů od srdce, pod klíční kost, aniž by zasáhl nějaký životně důležitý orgán.

Alexandr tuto chvíli využil, aby holí uštědřil ránu prvnímu banditovi, který, krváceje z nohy, se ze země už už chystal použít další ze svých četných dýk. Alexandr jednal bezmyšlenkovitě, hnán zoufalstvím a nutností, ale ve chvíli, kdy tlustá tyč udeřila do mužovy lebky, uslyšel zvuk jako praskání půleného ořechu. To ho přivedlo zpátky k rozumu a uvědomil si brutalitu svého činu. Zaplavila ho vlna hnusu. Polil ho studený pot, ústa se mu naplnila slinami a myslel, že bude zvracet, ale Dii Bahadur už běžel dál a on musel svou slabost přemoci a následovat ho.

Princ se zbraní banditů nebál, protože věřil, že jej chrání kouzelný talisman, který mu dal Tensing a který měl pověšený na krku: zkamenělé dračí lejno. Mnohem později, když to Alexandr vyprávěl babičce Kate, řekla, že tohle Dila Bahadura před dýkami nezachránilo, že to byl jen jeho výcvik v tao-shu, díky němuž se dýkám dokázal vyhnout.

"Nezáleží na tom, co to bylo, jisté je, že to funguje," odpověděl její vnuk.

Dii Bahadur a Alexandr vtrhli do sálu, v němž se nacházel král, právě ve chvíli, kdy ruka Texe Pásovce, o tisícinu sekundy rychlejší než Juditina, sevřela pažbu revolveru. Než Američan stačil položit prst na spoušť, princ vystřelil svůj třetí šíp, který Pásovci proletěl skrz předloktí. Muž strašlivě zařval, ale zbraň nepustil. Revolver mu zůstal mezi prsty, i když se dalo předpokládat, že už nebude mít sílu zamířit nebo vystřelit.

"Ani hnout!" křičel na něj skoro hystericky Alexandr, aniž by uvažoval o tom, jak by tomu mohl zabránit, jelikož jeho tyč by proti Američanovým kulkám nic nezmohla.

Tex Pásovec ho neposlechl ani náhodou, zdravou paží popadl Nadiu, zvedl ji jako loutku a chránil se jejím tělem. Borobá, která utíkala za Alexandrem a Dilem Bahadurem, se rozběhla, pověsila se své paní na nohu a zoufale vřískala, avšak Američanův kopanec ji odmrštil daleko odtud. Ačkoli dívka byla ještě napůl omámená Pásovcovou předchozí ranou, snažila se slabě bránit. Američanova železná paže jí však nedovolila udělat ani ten nejmenší pohyb.

Princ zvažoval své možnosti. Slepě důvěřoval své mušce, ale riziko, že by muž na Nadiu mohl vystřelit, bylo velmi vysoké. Bezmocně sledoval, jak Tex Pásovec couvá k východu a táhne s sebou

bezvládnou dívku, směrem k malému plácku, kde na tenké vrstvě sněhu čekal vrtulník.

Judita Kinská využila nastalého zmatku k útěku: rozběhla se opačným směrem, ztrácejíc se v nepřístupných místech kláštera. Zatímco toto všechno se dělo na jednom konci budovy, na druhém se také odehrával výjev plný násilí. Většina modrých mužů se soustředila v okolí provizorní kuchyně, kde ze svých čutor popíjeli kořalku, žvýkali betel a potichu diskutovali o možnosti zradit Texe Pásovce. Nevěděli samozřejmě, že rozkazy ve skutečnosti vydává Judita Kinská, věřili, že je rukojmím, stejně jako král. Američan jim zaplatil v hotovosti smluvenou částku a věděli, že v Indii na ně čekají zbraně a koně, kteří byli součástí jejich dohody. Když však uviděli sochu ze zlata, posázenou drahokamy, usoudili, že by měli dostat mnohem víc. Nezamlouvala se jim představa, že by ten poklad měl zmizet z jejich dosahu, naložený do vrtulníku, ačkoli chápali, že to je jediný způsob, jak jej dostat ze země.

"Je třeba unést pilota," navrhl vůdce, cedil přitom slova mezi zuby a poočku se díval po nepálském hrdinovi, který v jednom koutě popíjel svůj šálek kávy s kondenzovaným mlékem.

"Kdo s ním poletí?"

"Já," rozhodl vůdce.

"A kdo nám zaručí, že si kořist nenecháš?" vyzval ho další z jeho mužů.

Vůdce pobouřeně sáhl po jedné ze svých dýk, ale nestačil pohyb dokončit, protože Tensing, následovaný Yettii, právě vtrhl jako tornádo do jižního křídla Chenthan Dzongu. Ten malý oddíl působil skutečně hrozivě. Vpředu šel mnich, ozbrojený dvěma holemi spojenými řetězem, jenž našel mezi troskami toho, co svého času bývalo sálem se zbraněmi slavných mnichů bojovníků, kteří opevněný klášter obývali. Podle toho, jak mával holemi a jak se pohyboval, mohl každý poznat, že je mistrem v bojových uměních. Za ním šlo deset Yettiů, kteří i normálně vypadali dost hrůzostrašně a za těchto okolností působili jako obludy, jež vystoupily z té nejhorší noční můry. Zdálo se, že se jejich počet zdvojnásobil, když spustili rámus jako celá tlupa. Ozbrojeni kyji a kameny, s koženým brněním a děsivými přilbami se zakrvavenými rohy, neměli v sobě nic lidského. Povykovali a poskakovali jako šílení orangutani, šťastni, že se jim naskytla příležitost rozdávat a konec konců i přijímat rány kyjem -

proč ne, vždyť to byla součást zábavy. Tensing jim přikázal zaútočit, smířen s tím, že je nebude moci udržet pod kontrolou.

Než vtrhli do kláštera, vyslal k nebi krátkou modlitbu s prosbou, aby v tomto střetnutí nebyli žádní mrtví, protože by je měl na svědomí. Yettiové za své činy nebyli zodpovědní -jakmile se probudila jejich agresivita, ztratili i tu trochu rozumu, co měli.

Pověrčiví modří muži si mysleli, že se stali oběťmi prokletí Zlatého draka a že přichází vojsko démonů, aby se pomstilo za spáchanou svatokrádež. Dokázali čelit těm nejhorším nepřátelům, ale představa, že stojí proti pekelným silám, je vyděsila. Rozběhli se jako jeleni, s Yettii těsně v patách, a proběhli okolo vyděšeného pilota, který se přitiskl ke zdi, aby jim uvolnil cestu, přičemž stále držel v ruce šálek s kávou a nechápal, co se kolem děje. Domníval se, že měl za úkol doletět pro nějaké vědce a ocitl se uprostřed hordy modře pomalovaných barbarů, mimozemských opic a obrovského mnicha ozbrojeného jako v čínských filmech o kung-fu. Když úprk banditů a Yettiů skončil, lama s pilotem tam náhle osaměli.

"Namasté" pozdravil pilot, jakmile se mu zase vrátil hlas, protože ho nic jiného nenapadlo.

"Tampo kachi" odpověděl Tensing ve své řeči a lehce se uklonil, jako by byl na nějakém společenském setkání.

"Co se tu k čertu děje?" zeptal se první z nich.

"Možná to bude trochu obtížné vysvětlit. Ti s helmami s rohy jsou mí přátelé, Yettiové. Ti druzí ukradli Zlatého draka a unesli krále," oznámil mu Tensing.

"Myslíte toho legendárního Zlatého draka? Tak to mi tedy naložili do vrtulníku!" vykřikl nepálský hrdina a vystřelil jako šíp směrem k přistávací ploše.

Tensing ho následoval. Situace mu připadala lehce komická, protože ještě nevěděl, že král je zraněn. Dírou ve zdi viděl, jak vyděšení členové sekty Škorpiona běží dolů z kopce, pronásledovaní Yettii. Marně se pokusil ty druhé zavolat silou své mysli - bojovníci Grr-ympr se příliš dobře bavili, než aby mu věnovali sebemenší pozornost. Jejich hrůzostrašný bojový pokřik se proměnil v nadšené výkřiky očekávaného požitku, jako by to byly hrající si děti. Tensing se znovu pomodlil za to, aby žádného z banditů nedostihli - nepřál si dalšími násilnými činy přidávat ke své karmě nesmazatelné skvrny.
Tensingova dobrá nálada pominula, jakmile vyšel z kláštera a spatřil výjev, odehrávající se mu před očima. Cizinec, v němž rozpoznal

Američana velícího modrým mužům, byl - tak, jak mu sdělila Nadia - u vrtulníku. Měl paži skrz naskrz probodnutou šípem, ale to mu nezabránilo, aby v ní netřímal revolver. Druhou rukou držel prakticky ve vzduchu Nadiu, přitisknutou ke svému tělu, takže mu dívka sloužila jako štít. Asi o třicet metrů dál stál Dii Bahadur s napjatým lukem a připraveným šípem, spolu s Alexandrem, který tam byl k ničemu, strnulý na místě.

"Zahoďte ten luk! Ustupte, nebo tu holku zabiju!" vyhrožoval Tex Pásovec a nikdo nepochyboval, že toho je schopen. Princ svěsil svou zbraň a chlapci ustoupili až k rozvalinám kláštera, zatímco Tex Pásovec se soukal do vrtulníku a táhl s sebou Nadiu, kterou hrubě strčil dovnitř.

"Počkejte! Beze mě odtud nedokážete odletět!" vykřikl v tu chvíli chvatně se blížící pilot, ale druhý muž už nastartoval a vrtule se začínala točit.

Tensing měl nyní příležitost projevit své neobyčejné duševní schopnosti. Pro tulku bylo největší zkouškou změnit chování přírody. Musel by se maximálně soustředit a vyvolat vítr, aby Američanovi zabránil uprchnout s posvátným pokladem svého národa. Ale kdyby vzdušný vír letící vrtulník strhl, zahynula by i Nadia. Lámova mysl rychle zvážila všechny možnosti a rozhodl se, že nemůže riskovat - jeden lidský život je důležitější než všechno zlato světa.

Dii Bahadur zase pozvedl svůj luk, ale bylo bláhové útočit šípy na kovový stroj. Alexandrovi došlo, že ten padouch Nadiu odváží s sebou a začal křičet její jméno. Dívka ho nemohla slyšet, ale hluk motoru a poryvy vzduchu vířeného vrtulí ji probraly z mrákot - když ji její únosce strčil dovnitř, dopadla na sedadlo jako pytel rýže. Ve chvíli, kdy se stroj začínal zdvihat, využila Nadia toho, že se Tex Pásovec zabýval ovládacími pákami, které mohl obsluhovat jen jednou rukou, protože zraněná paže mu bezvládně visela, a proklouzla k dvířkům, otevřela je a aniž by se podívala dolů, vyskočila bez rozmýšlení ven, do prázdna.

Alexandr se k ní rozběhl a nevšímal si vrtulníku, který se mu kymácel nad hlavou. Nadia spadla z více než dvoumetrové výšky, ale sníh její pád zmírnil; jinak se byla mohla zabít.

"Orle! Jsi v pořádku?" křičel vyděšený Alexandr.

Viděla, jak se k ní blíží a zamávala na něj. Spíš než vyděšená byla překvapená svým hrdinstvím. Burácení helikoptéry ve vzduchu přehlušilo jejich hlasy. Tensing také zamířil k Nadie, ale Dilu

Bahadurovi stačilo vědět, že dívka je naživu, a běžel zpět do sálu, kde zanechal svého otce, postřeleného Pásovcovou kulkou. Když se Tensing nad Nadiou sklonil, zakřičela na něj, že král je těžce zraněn a ukazovala mu, aby šel za ním. Mnich pospíchal do kláštera, princi v patách, zatímco Alexandr se snažil udělat své přítelkyni trochu pohodlí - uprostřed vichru a poletujícího sněhového poprašku, zvířeného vrtulníkem, jí alespoň dal pod hlavu svou bundu. Nadia se při tom pádu dost potloukla, ale rameno, které před tím měla vymknuté, bylo na svém místě.

"Vypadá to, že neumřu tak mladá," pravila Nadia, když sebrala odvahu se napřímit. Ústa a nos měla plné krve od rány pěstí, kterou dostala od Texe Pásovce.

"Nehýbej se, dokud se Tensing nevrátí," nakázal jí Alexandr, jenž neměl náladu na žerty.

Nadia ležela na zádech na zemi a ze svého místa viděla, jak vrtulník stoupá oproti hluboké nebeské modři jako nějaký velký stříbrný hmyz. Těsně minul skalní stěnu a kolébavě vystoupal trychtýřem, který na tomto místě tvořily vrcholy Himaláje. Dlouhé minuty se zdálo, že se na obloze zmenšuje a stále více se vzdaluje. Nadia odstrčila Alexandra, naléhajícího, aby zůstala ležet na sněhu, a s velkou námahou se postavila. Strčila si do pusy hrst sněhu a vzápětí jej vyplivla, zrůžovělý krví. Tvář jí začala otékat.

"Podívejte!" zvolal náhle pilot, který ze svého letadla nespouštěl oči.

Stroj se ve vzduchu chvěl jako moucha zachycená v pavučině. Nepálský hrdina přesně věděl, co se děje: vrtulník se dostal do vzdušného víru a lopatky vrtule nebezpečně vibrovaly. Pilot začal zoufale gestikulovat a křičel příkazy, které Pásovec samozřejmě nemohl slyšet. Jediná možnost, jak se z víru dostat, bylo letět ve stoupající spirále. Alexandr si pomyslel, že je to asi jako při surfování, kdy bylo třeba chytit vlnu ve správném okamžiku a využít její hnací sílu, jinak by člověka síla moře převrhla.

Tex Pásovec měl nalétáno mnoho hodin, což bylo při druhu jeho práce nezbytným předpokladem, a ovládal všechny možné druhy letadel včetně malých sportovních letounů, kluzáků, vrtulníků a dokonce i řiditelný balon. Mohl tak nepozorovaně překračovat hranice s nákladem zbraní, drog a uloupených předmětů. Považoval se za experta, ale na tuto situaci nebyl připraven. Právě, když se stroj vynořoval z trychtýře a on hlasitě jásal nadšením, jako když na svém

vzdáleném ranči na americkém západě krotil hřebce, ucítil strašlivou vibraci, otřásající celou helikoptérou. Pochopil, že vrtulník nedokáže ovládat a ten se začal otáčet stále rychleji, jako by sebou tloukl v mixéru. K ohlušujícímu rámusu motoru a vrtule se přidalo burácení větru.

Pásovec se snažil přemýšlet, spoléhaje na své ocelové nervy a nashromážděné zkušenosti, ale nic z toho, oč se pokusil, nepomohlo. Vrtulník se dál zběsile točil, lapen ve víru. Náhle Pásovci hlučné zahřmění a prudká rána oznámily, že vrtule se rozbila. Helikoptéra zůstala ještě několik minut viset ve vzduchu, podpíraná silou větru, který však náhle změnil směr. Chvíli bylo ticho a Texi Pásovci svitla prchavá naděje, že by přece jen ještě mohl něco podniknout, ale vzápětí stroj začal padat kolmo dolů.

Alexandr se později sám sebe ptal, zda si onen muž stihl uvědomit, co se děje, nebo zda ho smrt zastihla jako blesk, aniž by měl čas pocítit, že přichází. Ze svého místa chlapec neviděl, kam vrtulník dopadl, ale všichni slyšeli prudký výbuch, následovaný sloupem hustého černého dýmu, stoupajícího k nebi. Tensing našel krále bezvládně ležet na zemi, s hlavou na kolenou syna Dila Bahadura, hladícího jej po vlasech. Princ svého otce viděl naposledy coby šestileté děcko, kdy ho jedné noci vytáhli z postele a položili jej do náruče Tensingovi. Hned ho však poznal, protože během všech těch let si jeho obraz uchovával v paměti.

"Otče, otče," šeptal bezmocně nad člověkem, který mu za chvíli vykrvácí před očima.

"Veličenstvo, to jsem já, Tensing," řekl lama a sklonil se nad panovníkem.

Král otevřel oči, zastřené agónií. Když zaostřil pohled, spatřil hezkého mladíka, který se nápadně podobal jeho zesnulé ženě. Posunkem mu naznačil, aby se k němu víc naklonil.

"Poslouchej mě synu, musím ti něco říci," zašeptal.

Tensing poodešel stranou, aby jim poskytl chvíli soukromí.

"Jdi hned do sálu Zlatého draka v paláci," přikázal synovi panovník s námahou.

"Otče, sochu ukradli," odpověděl mu princ.

"Přesto tam jdi."

"Jak to dokážu, když nepůjdete se mnou?"

Už od pradávna doprovázel následníka trůnu poprvé na této cestě vždy král, aby mu ukázal, jak se vyhnout smrtelným léčkám,

chránícím Posvátný okrsek. Tato první návštěva otce a syna u Zlatého draka byla zasvěcovacím rituálem a označovala konec jedné vlády a počátek druhé.

"Budeš to muset udělat sám," nakázal mu král a zavřel oči. Tensing popošel ke svému žáku a položil mu ruku na rameno.

"Možná bys měl svého otce poslechnout, Dile Bahadure," řekl lama.

V tu chvíli vstoupili do sálu Alexandr, podpírající pod paží Nadiu, které se ještě podlamovala kolena, a pilot z Nepálu, jenž se dosud nevzpamatoval ze ztráty svého vrtulníku a z řady překvapení, která při plnění svého úkolu zažil. Nadia s pilotem zůstali stát v uctivé vzdálenosti, nevměšujíce se do dramatu, odehrávajícího se před nimi mezi králem a jeho synem, zatímco Alexandr si dřepl na bobek, aby prozkoumal obsah kabely Judity Kinské, stále rozsypaný po zemi.

"Musíš jít do Posvátného okrsku Zlatého draka, synu," opakoval král.

"Může se mnou jít můj ctěný mistr Tensing? Můj výcvik je pouze teoretický. Neznám palác ani jeho léčky, za Posledními dveřmi mě čeká smrt," namítl princ.

"Je zbytečné, abych šel s tebou, protože ani já neznám cestu, Dile Bahadure. Mé místo je nyní u krále," odpověděl smutně lama.

"Zachráníte mého otce, ctěný mistře?" zaprosil Dii Bahadur.

"Udělám, co budu moci."

Alexandr přišel k princi a podal mu malý předmět, o jehož funkci Dii Bahadur nemohl mít ani tušení.

"Tohle by ti mohlo pomoci najít cestu uvnitř Posvátného okrsku. To je GPS," řekl mu.

"Cože to je?" zeptal se princ zmateně.

"Řekněme, že to je elektronická mapa pro orientaci v paláci. Podle ní můžeš dojít až do sálu Zlatého draka, jak to udělal Tex Pásovec se svými muži, aby ukradli sochu," vysvětlil mu jeho přítel.

"Jak je něco takového možné?" zeptal se Dii Bahadur.

"Myslím, že někdo celou trasu natočil," mínil Alexandr.

"To přece nejde, do té části paláce nemá přístup nikdo kromě mého otce. Nikdo jiný nedokáže otevřít Poslední dveře ani se vyhnout léčkám."

"Pásovec to udělal a určitě přitom použil tenhle přístroj. Judita Kinská a on byli komplici. Možná, že tvůj otec ukázal cestu jí," trval na svém Alexandr.

"Ten medailon! Pásovec říkal něco o kameře ukryté v králově medailonu!" vykřikla Nadia, která byla svědkem scény mezi Specialistou a Texem Pásovcem, než její přátelé vtrhli do sálu.

Nadia se omluvila za to, co hodlá udělat, a s největší opatrností začala prohledávat panovníkovu malátnou postavu, až našla královský medailon, který měl na krku a sklouzl mu pod kabát. Požádala prince, aby jí pomohl medailon králi sundat. Zaváhal, neboť takový čin měl hluboký význam: medailon představoval královskou moc a on by se ho v žádném případě neodvážil svému otci vzít. Naléhavost v hlase jeho přítelkyně jej však přinutila jednat. Alexandr odnesl šperk na světlo a krátce jej prohlédl. Okamžitě odhalil miniaturní kameru ukrytou mezi dvěma ozdobami z korálů. Ukázal ji Dilu Bahadurovi i ostatním.

"Určitě ji sem dala Judita Kinská. Tenhle přístroj o velikosti hrášku nafilmoval, kudy král uvnitř Posvátného okrsku šel a co dělal. Tak ho Tex Pásovec a modří válečníci mohli sledovat, protože každý jeho krok byl zachycen na videozáznamu a lokalizován souřadnicemi GPS."

"Proč to ta žena udělala?" zeptal se zděšeně princ, jelikož v jeho mysli neměly pojmy jako zrada nebo hrabivost místo.

"Předpokládám, že kvůli té soše, která je velice vzácná," řekl Alexandr.

"Slyšeli jste ten výbuch? Vrtulník se roztříštil a socha byla zničena," upozornil je pilot.

"Možná je to tak lepší," povzdechl král, aniž by otevřel oči.

"S největší pokorou si dovoluji navrhnout, aby prince do paláce doprovodili tito dva mladí cizinci. Alexandr-Jaguár a Nadia-Orel mají čisté srdce, stejně jako princ Dii Bahadur, a snad by mu mohli při plnění jeho úkolu pomoci, Veličenstvo.

Chlapec Alexandr umí používat tento moderní přístroj a dívenka Nadia se umí dívat a naslouchat srdcem," radil Tensing.

"Může tam vstoupit jen král a jeho dědic," zašeptal panovník.

"Ve vší úctě, Veličenstvo, odvažuji se s vámi nesouhlasit. Možná jsou chvíle, kdy je třeba tradici porušit," naléhal lama. Po Tensingových slovech zavládlo dlouhé ticho. Zdálo se, že zraněný je u konce svých sil, ale náhle se znovu ozval jeho hlas.

"Dobrá, ať tedy jdou všichni tři," souhlasil nakonec panovník.

"Možná by nebylo zcela zbytečné, Veličenstvo, kdybych se podíval na vaše zranění?" navrhl Tensing.

"Proč, Tensingu? Už máme nového krále, můj čas je u konce."

"Možná nebudeme mít nového krále, dokud princ neprokáže, že se jím může stát," odpověděl lama a zvedl zraněného svými silnými pažemi.

Hrdina z Nepálu našel spací pytel, který Tex Pásovec nechal v jednom koutě, a zhotovili z něj provizorní lůžko, kam Tensing krále položil. Lama rozhrnul zakrvácený kabát zraněného a začal mu umývat hruď, aby ho prohlédl. Kulka proletěla skrz, vyšla ven zády a nechala po sobě hroznou díru. Podle vzhledu a umístění rány a podle barvy krve Tensing pochopil, že byly zasaženy plíce. Nemohl nic dělat, na takový případ veškeré jeho léčitelské schopnosti ani síla mysli nestačily. Umírající to také věděl, ale potřeboval ještě trochu času, aby učinil svá poslední rozhodnutí. Lama zastavil krvácení, pevně mu ovázal trup a přikázal pilotovi přinést z provizorní kuchyně vroucí vodu, aby připravil léčivý čaj. Hodinu poté byl panovník zase zcela při vědomí a měl jasnou mysl, ačkoli byl velice slabý.

"Synu, budeš muset být lepším králem než já," řekl Dilu Bahadurovi a naznačil mu, aby si pověsil na krk královský medailon.

"Otče, to je nemožné."

"Poslouchej mě, protože už nezbývá moc času. Toto jsou mé pokyny. Zaprvé: ožeň se brzy s ženou stejně silnou jako jsi ty. Bude to matka našeho lidu a ty jeho otec. Zadruhé: chraň přírodu a tradice našeho království, nedůvěřuj tomu, co přichází zvenčí. Zatřetí: netrestej Juditu Kinskou, tu Evropanku. Nepřeji si, aby strávila zbytek svého života ve vězení. Dopustila se velmi vážných chyb, ale nám nepřísluší očišťovat její karmu. Bude se muset vrátit v dalším vtělení, aby se naučila to, co se nenaučila teď."

Až tehdy si vzpomněli na ženu, zodpovědnou za celou tu tragédii. Předpokládali, že nemohla dojít příliš daleko, protože neznala zdejší krajinu, neměla žádné zbraně, zásoby ani teplé oblečení a očividně byla bosá, protože ji Pásovec přinutil, aby si sundala boty. Avšak Alexandr si myslel, že když byla schopna ukrást tak neuvěřitelným způsobem Zlatého draka, dokáže uniknout i ze samotného pekla.

"Necítím se připraven vládnout, otče," sténal princ se sklopenou hlavou.

"Nemáš na výběr, synu. Dostal jsi dobrý výcvik, jsi odvážný a máš čisté srdce. Požádej o radu Zlatého draka."

"Vždyť byl zničen!"

"Pojď blíž, musím ti říct tajemství."

Ostatní poodešli o několik kroků, aby je nechali o samotě, zatímco Dii Bahadur přiložil ucho ke královým rtům. Princ pozorně vyslechl nejlépe střežené tajemství v království, tajemství, které po osmnáct století znali jen korunovaní vládci.

"Možná je čas, aby ses rozloučil, Dile Bahadure," pravil Tensing.

"Mohu zůstat se svým otcem až do konce.?"

"Ne, synu, musíš odejít hned teď," zašeptal panovník.

Dii Bahadur políbil svého otce na čelo a ustoupil. Tensing sevřel svého žáka v pevném objetí. Loučili se na dlouhý čas, možná navždy. Princ musel podstoupit svou zasvěcovací zkoušku a mohlo se stát, že se nevrátí živ. Lama zase musel splnit slib, který dal Grr-ympr, a odejít do Údolí Yettiů, aby ji tam po dobu šesti let nahradil. Tensing se poprvé v životě cítil přemožen city: miloval toho chlapce jako svého syna, víc než sám sebe, a odloučit se od něj jej bolelo jako spálenina. Lama se snažil získat odstup a utišit úzkost svého srdce. Zaměřil se na pochody vlastní mysli, zhluboka dýchal, sledoval své splašené pocity a uvědomil si fakt, že k dosažení naprostého odpoutání se od pozemských záležitostí, včetně náklonnosti, mu zbývá ještě dlouhá cesta. Věděl, že v duchovní rovině odloučení neexistuje. Připomínal si, že sám prince učil, že každá bytost je součástí jediného celku, že vše je vzájemně spojeno. Dii Bahadur i on byli navěky svázáni, v tomto i v ostatních vtěleních. Proč tedy pociťuje takovou úzkost?

"Dokážu projít Posvátným okrskem, ctěný mistře?" zeptal se mladík a přerušil tak tok jeho myšlenek.

"Vzpomeň si, že musíš být jako himálajský tygr: naslouchej hlasu intuice a instinktu. Důvěřuj svému srdci," odpověděl mu mnich.

Princ, Nadia a Alexandr se vydali na cestu zpět do hlavního města. Jelikož už ji znali, byli na překážky připraveni. Použili zkratku přes Údolí Yettiů, takže se nepotkali s oddílem vojáků generála Myara Kunglunga, jenž právě v té době stoupal strmou horskou stezkou, spolu s Kate Coldovou a s Pernou.

Modří muži se naopak Kunglungovi vyhnout nemohli. Utíkali z kopce jak nejrychleji jim příkrý terén dovolil, prchajíce před hrůzostrašnými démony, kteří je pronásledovali. Yettiům se nepodařilo je dostihnout, protože se neodvážili zajít dál, než za své obvyklé hranice. Tato stvoření měla ve své genetické paměti zakódováno základní pravidlo: držet se v ústraní. Yettiové jen velmi zřídka

opouštěli své tajné údolí a pokud ano, tak jen proto, aby hledali potravu na těch nejnedostupnějších vrcholech, daleko od lidských bytostí. To sektu Škorpiona zachránilo, neboť pud sebezáchovy Yettiů byl silnější než touha chytit své nepřátele. Nastala chvíle, kdy se prudce zastavili. Nedělali to rádi, protože vzdát se vydatného zápasu, možná jediného na velmi dlouhou dobu, to pro ně byla obrovská oběť. Hodnou chvíli tam vyli zklamáním, pro útěchu si mezi sebou vzájemně uštědřili několik ran kyjem, a pak se vydali se svěšenou hlavou do svého údolí.

Válečníci Škorpiona nevěděli, proč je ti ďáblové ve zkrvavených helmách přestali pronásledovat, ale vzdali za to díky bohyni Kálí. Byli tak vyděšení, že je ani nenapadlo vracet se, aby se zmocnili sochy, jak měli původně v plánu. Sestupovali dál jedinou možnou stezkou a nevyhnutelně se ocitli před vojáky Zakázaného království.

"To jsou oni, modří muži!" zvolala Pema, jakmile je zdálky zahlédla.

Pro generála Myara Kunglunga nebylo těžké je zajmout, jelikož neměli kam utéct. Vzdali se mu bez nejmenšího odporu. Jeden důstojník si vzal na starost odvést je do hlavního města, přičemž mu je pomáhala střežit většina vojáků, zatímco Pema, Kate, generál a několik jeho nejlepších mužů pokračovali do Chenthan Dzongu.

"Co s těmi bandity bude?" zeptala se Kate generála.

"Jejich prohřešek bude snad prozkoumán lamy, zkonzultován se soudci a král pak rozhodne o jejich trestu. Tak se to alespoň dělávalo v jiných případech, ale ve skutečnosti nemáme s trestáním zločinců mnoho zkušeností."

"Ve Spojených státech by určitě strávili zbytek života ve vězení."

"A tam by dosáhli moudrosti?" zeptal se generál.

Kate se tak rozesmála, Že málem spadla z koně,

"To pochybuji, generále," odpověděla a otřela si slzy, jakmile konečně získala zpět rovnováhu.

Myar Kunglung nevěděl co starou spisovatelku tak pobavilo. Usoudil, že cizinci jsou poněkud divní lidé s nepochopitelnými způsoby a že lepší je neztrácet energii snahou rozebírat jejich chování. Stačí brát je takové, jací jsou.

Začalo se stmívat a bylo třeba zastavit a rozbít malý tábor na jedné z teras vybíhajících z horského svahu. Hořeli netrpělivostí, aby

už byli v klášteře, ale chápali, že šplhat vzhůru jen za světla svítilen by bylo velmi pošetilé.

Kate se cítila strašlivě vyčerpaná. K namáhavosti cesty přispívala i výška, na niž nebyla zvyklá, a kašel, který jí nedal pokoj. Držela ji jen její železná vůle a naděje, že nahoře najde Alexandra s Nadiou.

"Možná byste si neměla dělat starosti, babičko. Váš vnuk a Nadia jsou v bezpečí, protože s princem a Tensingem se jim nemůže stát nic zlého," uklidňovala ji Pema.

"Tam nahoře se muselo něco moc zlého stát, když ti banditi tak utíkali," odpověděla Kate.

"Ti muži říkali něco o prokletí Zlatého draka a o pronásledování ďábly. Věříte, že jsou v těchto horách démoni, babičko?" zeptala se dívka.

"Nevěřím na žádnou z téhle hloupostí, děvče," odpověděla Kate, smířená s tím, že jí všichni v téhle zemi říkají babičko. Noc se jim vlekla a nikdo z nich toho moc nenaspal. Vojáci připravili jednoduchou snídani se slaným čajem s máslem, rýží a trochou sušené zeleniny, která vypadala a chutnala jako podrážky bot, a pak pokračovali v cestě. Kate nezůstávala pozadu, ačkoli jí bylo pětašedesát let a plíce měla oslabené tabákovým kouřem. Generál Myar Kunglung nic neříkal a ani se na ni nepodíval, z obavy, aby se nestřetl s jejíma pronikavýma modrýma očima, ale v jeho srdci válečníka začínal klíčit nevyhnutelný obdiv. Zpočátku Kate nesnášel a nemohl se dočkat, až se jí zbaví, ale jak dny plynuly, přestal ji považovat za nemožnou bábu a začal k ní mít úctu.

Zbytek výstupu proběhl bez překvapení. Když konečně nahlédli do opevněného kláštera, domnívali se, že tam nikdo není. Ve starých ruinách panovalo naprosté ticho. Ostražitě, se zbraněmi v rukou, postupoval generál s vojáky kupředu, se dvěma ženami v závěsu. Prošli rozlehlými sály, jedním po druhém, až došli do posledního z nich, kde je na prahu zadržel velikánský mnich se dvěma holemi spojenými řetězem. Složitým tanečním pohybem napřáhl svou zbraň a než skupina stihla nějak zareagovat, obtočil řetěz kolem generálova krku. Vojáci zmateně strnuli, zatímco jejich velitel sebou házel ve vzduchu mezi obrovskými mnichovými pažemi.

"Ctěný mistře Tensingu!" vykřikla Pema, nadšená, že ho vidí.

"To je Pema?" zeptal se.

"Jsem to já, ctěný mistře," řekla a dodala, ukazujíc na poníženého generála: "Snad by bylo rozumné, kdybyste ctěného generála Myara Kunglunga pustil."

Tensing ho jemně postavil na zem, sundal mu z krku řetěz a uctivě se před ním uklonil s dlaněmi sepjatými ve výši čela.

"Tampo kachi ctěný generále," pozdravil.

"Tampo kachi Kde je král?" odpověděl generál, který se snažil skrýt své rozhořčení a upravoval si kabát uniformy.

Tensing jim ustoupil z cesty a skupina vešla do rozlehlé místnosti. Půlka stropu se už před lety zhroutila, zbytek tak tak držel a v jedné z vnějších zdí zela velká díra, jíž vnikalo rozptýlené denní světlo. Mrak, zachycený na horském vrcholu, vytvářel mlhavou atmosféru, v níž všechno působilo nejasně jako obrazy ze sna. Mezi ruinami visela rozedraná nástěnná textilie a na zemi stála elegantní socha ležícího Buddhy, jako zázrakem neporušená - vypadala jako by ji překvapili uprostřed odpočinku.

Na narychlo připraveném stole leželo královo tělo, obklopené tuctem hořících máslových svící. Závan křišťálově chladného vzduchu rozechvěl jejich plameny ve zlatavém oparu. Hrdinský pilot z Nepálu, který bděl u zesnulého, se při příchodu vojáků ani nepohnul.

Kate Coldové připadalo, že přihlíží natáčení nějakého filmu. Scéna byla neskutečná: polorozbořený sál zahalený mléčnou mlhou, na zemi zbytky staletých soch a zpřelámaných sloupů, škraloupy sněhu a jinovatky v nerovnostech podlahy. Obsazení bylo stejně teatrální jako scéna: neobyčejný mnich s tělem mongolského válečníka a tváří světce, jemuž na rameni balancovala opička Borobá, přísný generál Myar Kunglung, několik vojáků a pilot, všichni v uniformách, kteří jako by tam byli omylem, a nakonec král, jehož vzhled působil i po smrti klidným a důstojným dojmem.

"Kde je Alexandr s Nadiou?" zeptala se babička, zmožena únavou.

Princ

Alexandr šel vpředu podle obrazu na videu a navigačního systému GPS, jelikož princ nevěděl, jak fungují, a nebyl čas ho to teď učit. Chlapec se v těchto přístrojích sice nijak zvlášť nevyznal a navíc tohle byl supermoderní typ, užívaný pouze americkou armádou, ale byl zvyklý používat techniku a nebylo pro něj těžké zjistit, jak s ním zacházet.

Dii Bahadur prožil dvanáct let svého života přípravou na chvíli, kdy projde labyrintem dveří spodního patra paláce, překročí práh Posledních dveří a postupně překoná překážky rozeseté v Posvátném okrsku. Naučil se všem pokynům, spoléhaje na to, že kdyby mu selhala paměť, bude s ním jeho otec, dokud to sám nezvládne. Nyní musel podstoupit onu zkoušku jen s pomocí rad svého učitele Tensinga a doprovodu svých nových přátel, Nadii a Alexandra. Zpočátku se na malou obrazovku, kterou Alexandr nesl v ruce, díval s nedůvěrou, dokud si neuvědomil, že je vede přímou cestou ke vstupu do posvátných míst. Ani jednou se nemuseli vracet, nikdy nevzali za nesprávnou kliku, a tak se ocitli před sálem se zlatými lampami. Poslední dveře tentokrát nikdo nehlídal. Strážce, zraněného modrými muži, už odnesli, stejně jako mrtvé tělo jeho druha. Nikdo je nevystřídal a krev na podlaze byla umyta a nezůstala po ní ani stopa.

"Páni!" zvolali Nadia s Alexandrem unisono, když uviděli ta velkolepá vrata.

"Musíme otočit správnými nefrity, protože když se spleteme, bezpečnostní systém dveře zablokuje a nebudeme moci vstoupit," upozornil je princ.

"Jde jen o to, dobře se dívat, co dělal král. Je to nahrané na videu," vysvětlil Alexandr. Zhlédli záznam dvakrát, dokud si nebyli naprosto jistí, a pak Dii Bahadur pohnul čtyřmi nefrity, vyřezanými do podoby lotosového květu. Nic se nedělo. Tři mladí přátelé bez dechu vyčkávali a počítali vteřiny. Náhle se křídla dveří začala pomalu pohybovat. Ocitli se v kruhové místnosti s devíti stejnými dveřmi a Alexandr se, stejně jako Tex Pásovec před několika dny, postavil na oko namalované na zemi, rozpřáhl paže a otočil se v úhlu pětačtyřiceti stupňů. Jeho pravá ruka ukázala na dveře, které měli otevřít.

Uslyšeli strašidelný sbor nářků a do nosu je udeřil smrdutý hrobový pach rozkladu. Nebylo nic vidět, obklopovala je hluboká tma.

"Půjdu první, protože mé totemové zvíře, jaguár, dokáže vidět ve tmě," nabídl se Alexandr a překročil práh, se svými přáteli v patách.

"Vidíš něco?" zeptala se ho Nadia.

"Nic," přiznal se Alexandr.

"V takovéhle situaci by bylo lepší mít skromnější zvíře než jaguára. Třeba švába," zasmála se nervózně Nadia.

"Možná by nebyl tak špatný nápad použít tvou svítilnu," navrhl princ.

Alexandr si připadal jako hlupák: úplně zapomněl, že má v kapse bundy baterku a nožík. Když svítilnu rozsvítil, zjistili, že jsou v chodbě. Váhavě jí prošli, až se dostali ke dveřím na jejím konci. Velmi obezřetně je otevřeli. Páchlo to tam ještě nesnesitelněji, ale bylo tam slabé světlo, umožňující trochu se rozhlédnout. Ocitli se mezi lidskými kostrami, visícími ze stropu a kolébajícími se ve vzduchu s umrlčím chřestěním, a u nohou se jim vzdouval odporný živý polštář z hadů. Alexandr vykřikl a snažil se couvnout, ale Dii Bahadur ho chytil za paži.

"To jsou hrozně staré kosti, dali je sem už před staletími, aby odradily vetřelce," řekl.

"A ti hadi?"

"Muži Škorpiona tudy prošli, Jaguáre, což znamená, že to můžeme udělat i my," povzbuzovala jej Nadia.

"Pema říkala, že ti chlápci jsou imunní vůči jedu hmyzu a plazů," připomněl jí Alexandr.

"Tihle hadi snad nejsou jedovatí. Podle toho, co mě učil můj ctěný mistr Tensing, mají nebezpeční hadi tvar hlavy víc do trojúhelníku. Pojďme dál!" pravil rozhodně princ.

"Na videu ti hadi nejsou," poznamenala Nadia.

"Král měl kameru v medailonu, takže natáčela jen to, co měl před sebou, ne pod nohama," vysvětlil jí Alexandr.

"To znamená, že musíme dávat velký pozor na to, co je níž a výš než králova hruď," usoudila.

Princ a jeho přátelé mácháním rukou odhrnovali kostlivce a šlapajíce po hadech pokračovali až k následujícím dveřím, které vedly do šeré a prázdné místnosti.

"Počkej!" zarazil ho Alexandr. "Tady tvůj otec pohnul s něčím na prahu."

"Vzpomínám si, je to šiška vyřezaná ve dřevě," řekl Dii Bahadur a šátral po zdi. Našel páčku, kterou hledal a zatlačil na ni. Šiška se zanořila, vzápětí uslyšeli strašný rachot a viděli, jak ze stropu padá množství oštěpů, zdvihající oblak prachu. Počkali, dokud se poslední oštěp nezabodl do země.

"Teď by se nám tolik hodila Borobá. Mohla by vyzkoušet cestu. Ale co, půjdu tedy napřed já, protože jsem nejlehčí a nejhubenější," rozhodla se Nadia.

"Napadá mě, že tahle past možná není tak prostá, jak se zdá," upozornil je Dii Bahadur.

Protahujíc se jako úhoř, prošla Nadia mezi prvními kovovými tyčemi. Ušla několik metrů, když loktem zavadila o jednu z nich a pod nohama sejí náhle rozevřela jáma. Instinktivně se chytila nejbližších oštěpů a zůstala prakticky viset nad hlubinou. Zatímco nohama hledala nějaký záchytný bod, ruce jí po kovu klouzaly. V tom ji dostihl Alexandr, který jí tak spěchal na pomoc, že ani nedával pozor, kam šlape. Obtočil jí paži kolem pasu a stáhl ji dozadu, pevně přitisknutou k svému tělu. Zdálo se, že se celá místnost chvěje jako při zemětřesení, a ze stropu spadlo několik dalších oštěpů, naštěstí však ne blízko nich. Přátelé na několik minut strnuli v objetí a čekali. Pak se od sebe nekonečně pomalu odlepili.

"Na nic nesahej," zašeptala Nadia s obavou, že i vzduch, jejž vydechuje, by mohl způsobit tragédii.

Došli na druhou stranu a posunky dávali Dilu Bahadurovi znamení, že může pokračovat. Ten už se ale vydal na cestu, protože se oštěpů nebál: chránil ho jeho talisman.

"Mohli jsme umřít přišpendlení jako nějaký hmyz," řekl Alexandr a čistil si zamlžené brýle.

"Ale nestalo se to, vid?" popíchla ho Nadia, ačkoli byla stejně vyděšená, jako její přítel.

"Když se třikrát zhluboka nadechnete, necháte vzduch proudit až do břicha a budete ho pomalu vydechovat, možná se uklidníte," poradil jim princ.

"Nemáme čas cvičit jógu. Jdeme dál," přerušil ho Alexandr. Podle videozáznamu poznali dveře, které mají otevřít, a jakmile to udělali, oštěpy se všechny naráz zase zvedly a místnost opět vypadala prázdná. Následovaly dvě další, každá z nich s několika dveřmi, ale bez nástrah. Trochu se uklidnili a začali normálně dýchat, nepolevili však v ostražitosti. Náhle se dostali do zcela temného prostoru.

"Na videu není nic vidět, obrazovka je úplně černá," řekl Alexandr.

"Co tu asi bude?" zeptala se Nadia.

Princ vzal baterku a posvítil na podlahu, kde uviděli listnatý strom plný ptáků a ovoce, namalovaný tak mistrně, že vypadal jako by

se tyčil uprostřed místnosti, zasazený do země. Byl tak nádherný a působil tak neškodně, že jen vybízel, aby k němu člověk přišel blíž a dotkl se ho.

"Už ani krok! To je Strom života. Slyšel jsem příběhy o tom, jak nebezpečné je na něj stoupnout!" vykřikl Dii Bahadur, který pro tentokrát zapomněl na své dobré způsoby. Princ vzal malou misku, v níž si připravoval jídlo a kterou stále nosil v záhybech své tuniky, a hodil ji na zem. Strom života byl namalovaný na tenkém hedvábí napnutém nad hlubokou šachtou. Ještě krok vpřed a zřítili by se do prázdna. Nevěděli, že tam, na téže cestě, zahynul jeden z nohsledů Texe Pásovce. Bandita ležel na dně šachty, kde právě krysy ohlodávaly poslední zbytky masa z jeho kostí.

"Jak tudy projdeme?" zeptala se Nadia.

"Možná by bylo lepší, kdybyste počkali tady," řekl princ.

Dii Bahadur kolem sebe velmi opatrně šátral nohou, až našel tenkou římsu podél zdi. Nebyla vidět, protože ji pomalovali černě, a tak splývala s barvou podlahy z hedvábí. Princ postupoval kupředu přitisknutý zády ke zdi - posunoval pravou nohu po centimetrech vpřed a když našel rovnováhu, přisunul k ní levou. Tak došel až na druhou stranu.

Alexandr pochopil, že pro Nadiu to kvůli jejímu strachu z výšek bude jedna z nejhorších zkoušek.

"Teď se musíš obrátit ke své duši Orla. Dej mi ruku, zavři oči, a soustřeď se jen na nohy," řekl jí.

"Co kdybych tu radši počkala?" navrhla.

"Ne. Projdeme tudy společně," vyzval ji její přítel.

Nevěděli, jak je jáma hluboká a neměli v úmyslu to zjistit. Pásovcův bandita, který do šachty spadl, uklouzl, aniž by tomu někdo mohl zabránit. Na chvíli vypadal, jako by plul ve vzduchu, podpírán korunou Stromu života, s roztaženýma nohama a rukama, zahalený ve svých černých šatech jako velký netopýr. Ta iluze trvala jen okamžik. S výkřikem naprosté hrůzy se muž zřítil do černého jícnu šachty. Jeho druzi uslyšeli úder, jak tělo dopadlo na zem a pak zavládlo strašlivé ticho. Tohle Nadia naštěstí nevěděla. Pevně se chytila Alexandrovy ruky a krok za krokem ho následovala na druhou stranu.

Když otevřeli další dveře, stanuli tri přátelé mezi samými zrcadly. Nebyla jen na stěnách, ale i na stropě a na podlaze, takže donekonečna násobila jejich obraz. Místnost byla navíc nakloněná jako kostka stojící na jednom rohu. Nemohli jít dál vestoje, museli lézt po

čtyřech a držet se jeden druhého, protože byli naprosto dezorientovaní. Dveře nebyly nikde vidět, i ony totiž měly podobu zrcadla. Po několika vteřinách se jim začal zvedat žaludek, měli pocit, že se jim rozskočí hlava a ztráceli soudnost.

"Nedívejte se do stran, upřete pohled na toho, kdo jde před vámi. Následujte mě v řadě za sebou a nerozdělujte se. Já poznám směr podle obrazovky," poručil jim Alexandr.

"Nevím, jak najdeme východ," řekla Nadia, úplně zmatená.

"Když otevřeme nesprávné dveře, asi se zapne bezpečnostní systém a zůstaneme tu navždy uvězněni," upozornil je princ s obvyklým klidem.

"Proto máme tu nejmodernější techniku," chlácholil ho Alexandr, i když sám stěží ovládal své nervy.

Dveře byly všechny stejné, ale díky videozáznamu Alexandr poznal, kudy se mají dát. Král se předtím, než otevřel správné dveře, na několika místech zastavil. Alexandr vrátil videozáznam zpátky, aby si prohlédl detaily, a všiml si, že jedno zrcadlo odráželo králův obraz zdeformované.

"Jedno ze zrcadel je vyduté. To jsou dveře, které hledáme," sdělil svým přátelům.

Když se Dii Bahadur uviděl v zrcadle tlustý a s krátkýma nohama, strčil do něho, ono povolilo a mohli vyjít. Ocitli se v úzké a dlouhé chodbě, stáčející se do spirály. Od ostatních palácových prostor se odlišovala tím, že v ní nebyly žádné viditelné dveře, ale nepochybovali, že na konci jedny najdou, protože video to tak ukazovalo. Nebylo, kde se ztratit, šlo jen o to, jít stále vpřed. Vzduch byl rozpálený a poletoval v něm jemný prášek, který měl ve světle malých lampiček visících ze stropu zlatavou barvu. Na videu viděli, že král tudy prošel rychle a bez váhání, což však neznamenalo, že to tu je bezpečné. Mohla zde číhat nebezpečí, která video nezachytilo. Vstoupili do chodby a rozhlíželi se kolem sebe. Netušili, kde čekat nebezpečí a věděli, že ani na vteřinu nesmí přestat dávat pozor. Ušli několik kroků, když si uvědomili, že našlapují na něco měkkého. Měli pocit, že jdou po napjaté plachtě, poddávající se váze jejich těl.

Dii Bahadur si zakryl nos a ústa tunikou a zoufalými posunky svým přátelům ukazoval, aby šli a nezastavovali se. Právě mu došlo, že ve skutečnosti pochodují po soustavě měchů. Při každém kroku stoupal z děr v podlaze prášek, jehož si všimli, když sem vešli. Za několik vteřin naplnil vzduch tak, že nebylo vidět na třicet centimetrů dopředu.

Nutkání ke kašli bylo nesnesitelné, ale ovládali se, jak mohli, protože při kašli prášek vdechovali plnými doušky. Jediným řešením bylo dostat se k východu co možná nejdřív. Rozběhli se, snažíce se nedýchat, což bylo vzhledem k délce chodby nemožné. Báli se, není-li to smrtelný jed, ale říkali si, že když král touto chodbou často chodil, neměla by to být pravda.

Nadia byla dobrý plavec, protože vyrostla v Amazonii, kde se žije na vodě, a dokázala se potopit na víc než minutu. Proto dokázala zadržovat dech déle, než její přátelé, ale i tak se musela párkrát nadechnout. Počítala, že Alexandr a Dii Bahadur mají toho divného prášku v sobě o dost víc než ona. Čtyřmi skoky doběhla na konec chodby, otevřela jediné dveře, které tam byly, a popostrčila ty dva přes práh.

Vyřítili se z chodby do další místnosti, aniž by pomysleli na nebezpečí, která by je tam mohla čekat, a padli jeden přes druhého na zem, poloudušení, lapajíce po dechu a snažíce se setřást prášek nalepený na šaty. Na videu se neobjevilo nic nebezpečného: král touto místností prošel stejně neohroženě, jako předtím chodbou. Nadia, která na tom byla lépe než chlapci, jim řekla, aby se nehýbali, dokud to kolem neprohlédne.

Sál byl dobře osvětlený a vzduch vypadal normálně. Bylo tam několik dveří, ale obrazovka jasně ukazovala, které mají použít. Nadia udělala několik kroků dopředu a uvědomila si, že jí dá práci zaostřit pohled: před očima jí tančily tisíce teček, čar a geometrických obrazců v zářivých barvách. Natáhla ruce, snažíc se udržet rovnováhu. Otočila se dozadu a zjistila, že Alexandr s Dilem Bahadurem také vrávorají.

"Je mi hrozně špatně," zašeptal Alexandr a sesunul se vsedě na podlahu.

"Jaguáre, otevři oči!" zatřásla s ním Nadia. "Účinek toho prášku je podobný jako u toho nápoje, co nám dali indiáni v Amazonii. Vzpomínáš si, že jsme měli vidiny?"

"Halucinogen? Myslíš, že jsme zfetovaní?"

"Co to je halucinogen?" zeptal se princ, který se držel na nohou jen díky tomu, že měl vždy kontrolu nad svým tělem.

"Ano, myslím si to. Každý z nás určitě uvidí něco jiného. Není to skutečné," vysvětlila Nadia, podpírajíc své přátele, aby jim pomohla jít dál. Nevěděla, že o několik vteřin později upadne do pekla té drogy i ona. Ačkoli je na to Nadia předem upozornila, ani jeden z nich tří

netušil, jak strašnou sílu ten zlatavý prášek má. Prvním příznakem bylo, že se ponořili do psychedelického labyrintu barev a měňavých obrazců, střídajících se závratnou rychlostí. S nejvyšším úsilím dokázali udržet otevřené oči a klopýtavě pokračovat dál, přičemž si říkali, jak to král udělal, aby na něj droga neúčinkovala. Cítili, jak se odpoutávají od světa a od skutečnosti, jako by měli zemřít. Nedokázali zadržet úzkostné sténání. Tehdy došli do následujícího sálu, mnohem rozlehlejšího než ty předchozí. Když viděli, co tam je, vykřikli hrůzou, ačkoli část jejich mozků jim opakovala, že ty výjevy jsou pouhým výplodem vlastní představivosti.

Ocitli se v pekle, obklopeni obludami a démony, kteří na ně útočili jako smečka šelem. Všude viděli rozervaná těla, mučení, krev a smrt. Ohlušoval je hrůzostrašný sbor nářků, duté hlasy volaly jejich jména jako hladové přízraky. Alexandr jasně uviděl svou matku v pařátech mohutného dravého ptáka, černého a hrozivého. Napřáhl ruce, aby se pokusil ji zachránit a v tu chvíli pták smrti sežral Lise Coldové hlavu. Alexandrovi se z prsou vydral výkřik, vycházející z jeho nejhlubšího nitra.

Nadia se viděla, jak s vratkou rovnováhou stojí na úzkém trámu trčícím z posledního patra jednoho z mrakodrapů, které navštívila s Kate v New Yorku. Pod jejíma nohama, o stovky metrů níž, bylo všechno pokryté žhavou lávou. Její mysli se zmocnila závrať smrti a vymazala schopnost uvažovat, zatímco trám se stále víc nakláněl. Slyšela volání propasti jako osudové pokušení.

Dii Bahadur zase pocítil, jak se jeho duše odděluje, protíná nebesa jako paprsek a přilétá k troskám opevněného kláštera právě ve chvíli, kdy jeho otec umírá v Tensingově náruči. Vzápětí uviděl vojsko krvelačných stvoření, přepadající bezmocné Království Zlatého draka. Jediný, kdo proti nim stál, byl on sám, nahý a zranitelný.

Každý měl jiné vidiny, ale všechny byly děsivé. Představovaly to, čeho se nejvíc báli, jejich nejhorší vzpomínky, noční můry a slabosti. Byl to individuální výlet do zakázaných komnat vlastního vědomí. Nicméně pro ně to zdaleka nebyl tak krušný zážitek jako pro Texe Pásovce a válečníky Škorpiona, protože ti tři mladí lidé měli dobré duše a nenesli tíhu ohavných zločinů jako ti druzí.

První se vzpamatoval princ, který měl za sebou mnoho let tréninku v ovládání vlastní mysli a těla. S ohromným úsilím se zbavil zlověstných obrazů, které na něj útočily, a udělal několik kroků po místnosti.

"Všechno, co vidíme, je jen iluze," řekl, vzal své přátele za ruku a násilím je táhl k východu.

Alexandr nemohl dobře zaostřit pohled, aby sledoval děj na obrazovce, ale byl natolik při smyslech, aby si všiml, že na videu není vidět nic než prázdná místnost, což dokazovalo, že Dii Bahadur měl pravdu a že ty ďábelské výjevy byly jen výplodem jejich představivosti. Sedli si tam, opírajíce se jeden o druhého, aby si na chvíli odpočali, dokud se neuklidní a nepodaří se jim ovládnout hrozivé vidiny způsobené halucinogenem, třebaže se jich úplně nezbavili. Dodávajíce si vzájemně odvahu, postavili se zase na nohy. Král na videu zamířil ke správným dveřím a zdálo se, že jemu se nic takového jako jim nepřihodilo. Alexandr si pomyslel, že panovník se určitě naučil prášek nevdechovat anebo měl na drogu nějaký protijed. Podle videa to rozhodně vypadalo, že král těch psychických muk, kterými oni museli projít, zůstal uchráněn.

Teprve v poslední a nejrozlehlejší místnosti bludiště, které chránilo Zlatého draka, démoni a děsivé výjevy náhle zmizely a nahradila je nádherná krajina. Nevolnost způsobenou drogou vystřídala nevysvětlitelná euforie. Cítili se lehcí, mocní, nepřemožitelní. V teplém světle stovek olejových lampiček spatřili zahradu zahalenou do jemné narůžovělé mlhy, uvolňující se ze země a stoupající ke korunám stromů. K jejich uším doléhal sbor andělských hlasů a ucítili vůni divokých květin a tropického ovoce. Strop zmizel a místo něj viděli nebe v době zapadajícího slunce, na němž poletovali ptáci s peřím živých barev. Nevěřícně si protřeli oči.

"Tohle taky není skutečné. Určitě jsme ještě zdrogovaní," zašeptala Nadia.

"Vidíme všichni totéž? Já vidím park," řekl Alexandr.

"Já taky," odpověděla Nadia.

"I já. Vidíme-li všichni tři totéž, tak to nejsou přeludy. Tohle je nějaká past, možná ta nejnebezpečnější ze všech. Navrhuji, abychom se ničeho nedotýkali a rychle prošli," varoval je Dii Bahadur.

"Takže tedy nesníme? Tohle vypadá jako Rajská zahrada," poznamenal Alexandr, stále ještě trochu omámený zlatavým práškem z chodby.

"Co to je za zahradu?" zeptal se Dii Bahadur.

"O Rajské zahradě se píše v bibli. Tam Stvořitel umístil první pár lidí. Myslím, že skoro všechna náboženství mají podobnou zahradu. Ráj, místo věčného štěstí a krásy," vysvětlil mu jeho přítel.

Alexandr si pomyslel, že to, co vidí kolem sebe, by mohly být virtuální obrazy nebo filmová projekce, ale hned pochopil, že není možné, aby tu existovala tak moderní technika. Palác byl postaven před mnoha staletími.

Z mlhy, v níž poletovali křehcí motýli, se vynořily tři lidské postavy, dvě dívky a jeden chlapec, oslnivě krásní, s vlasy jako vlákna hedvábí povlávajícími ve vánku, odění v lehkém vyšívaném hedvábném šatu a s velkými křídly se zlatým peřím. Pohybovali se s neobyčejným půvabem a posunky je zvali k sobě, natahujíce k nim paže. Pokušení přiblížit se k těm průsvitným bytostem a oddat se rozkoši letět s nimi na těch obrovských křídlech bylo téměř neodolatelné. Alexandr udělal krok vpřed, zhypnotizovaný jednou z dívek, a Nadia se usmála na neznámého chlapce, avšak Dii Bahadur měl tolik duchapřítomnosti, že oba přátele chytil za ruku.

"Nedotýkejte se jich, přinášejí smrt. Tohle je zahrada pokušení," varoval je.

Ale Nadia s Alexandrem sebou zmítali jako smyslů zbavení a snažili se uvolnit z princova sevření.

"Nejsou skuteční, jsou namalovaní na stěnách nebo jsou to sochy. Nevšímejte si jich," opakoval princ.

"Pohybují se a volají nás," zašeptal Alexandr jako u vytržení.

"Je to jen trik, optický klam. Podívejte se támhle!" zvolal Dii Bahadur a přinutil je podívat se do jednoho kouta zahrady.

Tváří k zemi tam na podlaze na záhoně z namalovaných květin leželo bezvládné tělo jednoho z modrých mužů. Dii Bahadur své přátele násilím odvedl až k němu. Sklonil se a otočil ho, takže viděli, jak strašným způsobem zemřel.

Válečníci Škorpiona vstoupili do této kouzelné zahrady jako ve snu, zdrogovaní zlatavým práškem, který způsobil, že uvěřili všemu co, viděli. Byli to tvrdí muži, kteří trávili život na koni, spali na tvrdé zemi a přivykli krutosti, utrpení a nuzotě. Nikdy neviděli nic krásného nebo křehkého, nevěděli nic o hudbě, květinách, motýlech a vůních, které v této zahradě nalezli. Uctívali hady, škorpiony a krvelačná božstva hinduistického panteonu. Báli se démonů a pekla, ale neslyšeli nic o ráji nebo o andělských bytostech jako byly ty, jež na ně čekaly v poslední pasti Posvátného okrsku. Jediný pocit podobný důvěrnosti nebo lásce, poznali tito muži ve svém drsném přátelství. Tex Pásovec jim musel pohrozit revolverem, aby jim zabránil zdržet se v té očarované zahradě, ale jeden z nich přesto pokušení podlehl.

Muž natáhl ruku a dotkl se napřažené paže jedné z krásných okřídlených dívek. Ucítil chlad mramoru, ale její povrch nebyl hladký jako mramor, nýbrž hrubý jako smirkový papír nebo rozdrcené sklo. Překvapeně ucukl rukou zpět a viděl, že má poškrábanou dlaň. Za chvíli mu kůže začala praskat a rozšklebovat se a maso se mu škvířilo, jakoby bylo spálené až na kost. Na mužův křik přiběhli ostatní, ale nedalo se nic dělat: smrtelný jed už pronikl do krevního oběhu a rychle postupoval paží jako leptající žíravina. Ani ne za minutu byl nešťastník mrtvý.

Alexandr, Nadia a Dii Bahadur nyní stáli nad mrtvolou, která během těch několika dní působením jedu vyschla a vypadala jako mumie. Tělo se scvrklo, byla to jen kostra potažená přilepenou černou kůží, vydávající setrvalý pach po houbách a mechu.

"Jak jsem řekl, nejlepší by snad bylo na nic nesahat," zopakoval princ, ale jeho upozornění už nebylo třeba, neboť díky tomuto obrazu se Nadia s Alexandrem zcela probrali z tranzu. Tři mladí přátelé se konečně ocitli v sále Zlatého draka. Ačkoli Dii Bahadur tuto místnost nikdy neviděl, hned ji poznal podle popisů mnichů ze čtyř klášterů, kde se učil znát kód k soše.

Byly tam zdi pokryté zlatými deskami s rytými reliéfními scénami ze života Gautamy Sidhárty, svícny z masivního zlata se svícemi z včelího vosku, křehké olejové lampičky se stínítky ze zlatého filigránu, zlatá vykuřovadla, v nichž se pálila myrha a kadidlo. Všude zlato, zlato a zase zlato. Toto zlato, které v Texi Pásovci a v modrých mužích probudilo hamižnost, zanechalo Dila Bahadura, Alexandra a Nadiu zcela lhostejnými, neboť jim ten žlutý kov připadal spíš škaredý.

"Snad by to nebylo příliš, kdybychom tě požádali, abys nám řekl, co tu děláme," nadhodil Alexandr před princem, přičemž se nedokázal vyhnout ironii v tónu svého hlasu.

"Možná to nevím ani já," odpověděl Dii Bahadur.

"Proč tvůj otec chtěl, abys sem šel?" zajímala se Nadia.

"Zřejmě abych se poradil se Zlatým drakem."

"Ale vždyť ho ukradli! Není tu nic než ten černý kámen s kouskem křemene, což musí být podstavec, na kterém socha stála," řekl Alexandr.

"Tohle je Zlatý drak," sdělil jim princ.

"Co?"

"Ten kamenný podstavec. Odnesli si moc hezkou sochu, to ano, ale proroctví ve skutečnosti vycházejí z tohoto kamene. To je to tajemství králů, které neznají ani mniši z klášterů. Tajemství, které mi otec předal a které vy nikdy nesmíte nikomu říct."

"A jak to funguje?" "Nejprve musím zazpívat otázku v jazyce Yettiů a pak se křemen v kameni začne chvět a vydávat zvuk, který já musím přetlumočit."

"Taháš nás za fusekli?" zeptal se Alexandr.

Dii Bahadur nepochopil, co tím chtěl říci, vůbec neměl v úmyslu stahovat někomu ponožku.

"Podíváme se, jak se to dělá. Na co se ho chceš zeptat?" chtěla vědět Nadia, vždy praktická.

"Nejdůležitější by snad bylo zjistit, jaká je moje karma, abych mohl splnit svůj úkol a neodchýlil se od správného směru," rozhodl se Dii Bahadur.

"Čelili jsme smrti, abychom se sem dostali a ptali se pak na tvou karmu?" zažertoval Alexandr.

"To ti můžu říct já: jsi dobrý princ a budeš dobrý král," dodala Nadia.

Dii Bahadur požádal své přátele, aby se v tichosti usadili vzadu v sále a sám popošel k plošině, na níž předtím spočívaly čtyři tlapy velkolepé sochy. Zapálil svíce a vykuřovadla s kadidlem a pak se na dobu, která těm druhým dvěma připadala nekonečně dlouhá, posadil se zkříženýma nohama. Princ v tichu meditoval, dokud neutišil svoji úzkost a nevyčistil svou mysl od všech myšlenek, obav, touhy i zvědavosti. Otevřel své nitro jako lotosový květ, tak, jak ho to učil jeho mistr, aby přijal vesmírnou energii.

První noty zněly jako šumění, ale záhy se princův zpěv změnil v mocný řev, tryskající ze samotné země, hrdelní zvuk, jaký druzí dva mladí lidé nikdy neslyšeli. Bylo těžké si přestavit, že je to lidský hlas, zdálo se, že zaznívá z velikého bubnu uprostřed obrovské jeskyně. Dunivé tóny se řinuly, stoupaly a klesaly, nabývaly rytmus, hlasitost a rychlost a pak se opět utišily, aby vše začalo zase od začátku jako přicházejí vlny na moři.

Každý tón se roztříštil o zlaté desky na zdech a znásobený se vrátil zpět. Alexandr s Nadiou, užaslí, cítili chvění uvnitř vlastního břicha, jako by ho vydávali oni sami. Brzy si všimli, že k princově zpěvu se přidal další, velmi odlišný hlas: byla to odpověď malého kousku žlutavého křemene, vsazeného do černého kamene. Dii

Bahadur umlkl, aby vyslechl jeho poselství, které dál znělo ve vzduchu jako ozvěna velkých bronzových zvonů, bijících unisono. Princ se zcela soustředil, na těle se mu nepohnul jediný sval a jeho mysl zachycovala čtveřice tónů a zároveň je převáděla na ideogramy ztraceného jazyka Yettiů, kterému se po dvanáct let zpaměti učil.

Zpěv Dila Bahadura trval déle než hodinu, ale Nadie a Alexandrovi to připadalo sotva jako několik minut, neboť ta neobyčejná hudba je uvedla do změněného stavu vědomí. Věděli, že tento sál byl po osmnáct století navštěvován jen králi Zakázaného království a že před nimi ještě nikdo nebyl svědkem průběhu věštby. Bez hlesu a s očima rozšířenýma úžasem oba naslouchali vlnícímu se zvuku kamene, aniž by chápali, co přesně Dii Bahadur dělá, avšak přesvědčeni, že to je něco zázračného a s hlubokým duchovním významem.

Nakonec v Posvátném okrsku zavládlo ticho. Kousek křemene, který se během zpěvu zdál zářit vnitřním světlem, ztmavl jako na začátku. Vyčerpaný princ ještě dost dlouho setrval ve stejné pozici a jeho přátelé se neodvážili jej vyrušit.

"Můj otec zemřel," řekl nakonec Dii Bahadur a vstal.

"To řekl ten kámen?" zeptal se Alexandr.

"Ano. Otec počkal, dokud sem nedojdu, a pak se mohl odevzdat smrti."

"Jak se dozvěděl, že ses sem dostal?"

"Sdělil mu to můj mistr Tensing," řekl mladý princ smutně.

"A co ještě ten kámen říkal?" ptala se Nadia.

"Mou karmou je být předposledním panovníkem Království Zlatého draka. Budu mít syna, který se stane posledním králem. Po něm se svět i toto království změní a nic už nebude jako dřív. Abych vládl spravedlivě a moudře, bude mi nápomocen můj otec - povede mě v mých snech. Také mi bude pomáhat Pema, s níž se ožením, Tensing a Zlatý drak."

"Chceš říct tenhle kámen, protože socha lehla popelem," poznamenal Alexandr.

"Možná jsem tomu špatně porozuměl, ale zdá se mi, že ji zase získáme," pravil princ a posunkem jim naznačil, že nastala chvíle k návratu.

Timothy Bruče a Joel González, fotografové časopisu International Geographic, do puntíku splnili příkazy Kate Coldové. Strávili celou dobu tím, že cestovali po těch nejnepřístupnějších

místech království. Vedl je šerpa nízkého vzrůstu, jenž nesl na zádech jejich těžkou výbavu a stany, aniž by se vytratil jeho mírný úsměv nebo se změnil pravidelný rytmus jeho kroků.

Cizinci, kteří ho následovali, naopak umdlévali námahou a nepřidala jim ani výška, která je dusila. O osudech svých přátel fotografové nic nevěděli a byli celí natěšení, jak jim budou vyprávět své zážitky se vzácně se vyskytujícími orchidejemi a medvídky panda. Kate Coldová však o jejich příběhy neprojevila nejmenší zájem. Spisovatelka své kolegy naopak ohromila zprávou, že její vnuk s Nadiou napomohli rozmetat zločineckou organizaci, zachránit několik zajatých dívek, zajmout sektu odporných banditů a nastolit prince Dila Bahadura na trůn, to vše s pomocí hordy Yettiů a jednoho záhadného mnicha s výjimečnými duševními schopnostmi. Timothy Bruče a Joel González zmlkli a nepronesli už ani slovo až do odletu letadla, s nímž se měli vydat na cestu domů.

"V každém případě už s Alexandrem a Nadiou nikam nepojedu, protože přitahují nebezpečí jako med vosy. Už jsem na takové šoky moc stará," pravila spisovatelka, která se dosud nevzpamatovala z prožitých děsů.

Alexandr s Nadiou se po sobě spiklenecky podívali, protože se oba rozhodli, že s babičkou na její příští reportáž rozhodně pojedou. Nemohli si nechat ujít příležitost zažít s Kate Coldovou další dobrodružství.

Děti babičce nevyprávěly podrobnosti z cesty po Posvátném okrsku ani jí nepopsaly způsob, jakým funguje zázračný kousek křemene, jelikož se zavázaly uchovat tajemství. Řekly jí jen to, že Dii Bahadur má na onom místě, stejně jako všichni panovníci Zakázaného království, k dispozici prostředky k předpovídání budoucnosti.

"Ve starém Řecku existoval chrám v Delfách, kam lidé přicházeli vyslechnout věštby Pýthie, která upadala do tranzu," vyprávěla jim Kate. "Slova této ženy byla vždy hádankou, ale zákazníci v nich smysl nalézali. Dnes se ví, že na tom místě ze země unikal plyn, nepochybně éter. Ten kněžku omámil a pak mluvila v jinotajích. Zbytek si její prostí zákazníci domýšleli."

"Náš zážitek se s tím nedá srovnávat. To, co jsme viděli, se nedá vysvětlit nějakým plynem," odpověděl jí vnuk.

Stará spisovatelka se suše zasmála.

"Role se obrátily, Kate. Já byl dřív ten skeptik, který bez důkazů ničemu nevěřil a tys byla ta, kdo mi neustále opakoval, že svět

je velmi tajuplné místo a že všechno nemá racionální vysvětlení," usmál se Alexandr.

Žena mu nemohla odpovědět, protože její smích se změnil v záchvat kašle a začínala se dusit. Vnuk ji několikrát udeřil do zad, silněji než bylo nutné, zatímco Nadia šla pro sklenici vody.

"Škoda, že Tensing odešel do Údolí Yettiů, jinak by ti vyléčil kašel svými kouzelnými jehlami a modlitbami. Obávám se, že budeš muset přestat kouřit, babi," řekl Alexandr.

"Neříkej mi babi!"

Odpoledne před odletem zpět do Spojených států se členové expedice International Geographic sešli v paláci o tisíci místnostech s královskou rodinou a s generálem Kunglungem, poté, co se zúčastnili krále pohřbu. Podle tradice byl zpopelněn a jeho popel byl rozdělen do čtyř starobylých alabastrových nádob, které ti nejlepší vojáci rozvezli na koních do všech čtyř světových stran království, kde jej rozptýlili do vzduchu. Ani králův lid ani jeho rodina, kteří ho tolik milovali, jeho smrt neoplakávali, protože věřili, že jejich pláč by přinutil jeho duši zůstat na světě, aby utěšovala živé. Správné bylo projevit radost, aby duše spokojeně odešla splnit další cyklus v řetězu reinkarnace, vyvíjejíc se v každém životě dál, aby nakonec dosáhla osvícení a nebe neboli nirvány.

"Možná nám můj otec poskytne tu čest, že se vtělí do našeho prvního syna," řekl princ Dii Bahadur.

Perně se v rukou roztřásl šálek s čajem, což prozradilo její rozrušení. Dívka byla oděná v samém hedvábí a brokátu, měla kožené boty a na pažích a v uších zlaté ozdoby. Hlavu si nechala odhalenou, protože byla hrdá na to, že obětovala své krásné vlasy pro správnou věc. Díky jejímu příkladu netrpěly ostatní čtyři oholené dívky žádným komplexem. Padesát metrů dlouhý cop, který spletly ze svých vlasů, byl položen jako obětina před Velkého Buddhu v paláci, kam lidé podnikali poutě, aby jej spatřili. Ta záležitost se tak přetřásala a dívky tolikrát ukazovali v televizi, že to vyvolalo hysterickou reakci a stovky děvčat si oholily hlavu, aby je napodobily, až se na obrazovce musel objevit sám Dii Bahadur a vysvětlit jim, že království nepotřebuje tak přemrštěné důkazy vlastenectví. Alexandr poznamenal, že mít oholenou hlavu je teď ve Spojených státech v módě, stejně jako nechat se potetovat nebo si propíchnout nos, uši a pupík a dát si tam kovové ozdoby, ale nikdo mu to nevěřil.

Všichni seděli v kruhu na polštářích na zemi, pili sladký aromatický indický čaj a snažili se polykat nedobrý čokoládový dort, který upekly podle svého receptu mnišky, palácové kuchařky, aby uctily návštěvníky z ciziny. Tschewang, královský levhart, se natáhl se sklopenýma ušima vedle Nadii. Od smrti krále, svého pána, byla ta nádherná kočkovitá šelma sklíčená. Několik dní nechtěla jíst, dokud se Nadie nepodařilo kočičí řečí ji přesvědčit, že teď musí chránit Dila Bahadura.

"Když se s námi můj ctěný mistr Tensing loučil, aby šel splnit své poslání v Údolí Yettiů, něco mi pro tebe dal," řekl Dii Bahadur Alexandrovi.

"Pro mě?"

"Ne přímo pro tebe, ale pro tvou ctěnou matku," odpověděl nový král a podal mu dřevěnou krabičku.

"Co to je?"

"Dračí lejno."

"Cože?" zeptali se Alexandr, Nadia a Kate unisono.

"Má pověst velmi mocného léku. Možná, že když ho rozpustíš v troše rýžové pálenky a dáš jí to vypít, bude se tvé nemocné ctěné matce dařit lépe," řekl Dii Bahadur.

"Jak bych mohl dát něco takového mamince spolknout?" zvolal dotčeně mladík.

"Možná by bylo lepší neříkat jí, co to je. Je to zkamenělé. Není to totéž, jako čerstvý trus, myslím. V každém případě, Alexandře, to má magické schopnosti. Pouhý kousíček mě ochránil před dýkami modrých mužů," vysvětlil mu Dii Bahadur, ukazuje na kamínek, který mu visel na prsou na koženém řemínku.

Kate se nedokázala ovládnout, aby neobrátila oči v sloup a na rtech se jí mihl výsměšný úšklebek. Alexandr však svému příteli za dárek dojatě poděkoval a uschoval ho v kapse své košile.

"Zlatý drak se při výbuchu helikoptéry roztavil, je to těžká ztráta, jelikož náš lid věří, že socha chrání hranice a udržuje blahobyt národa," řekl generál Kunglung.

"Možná to nebyla socha, ale moudrost a rozvaha jeho vládců, co zemi zajišťovalo bezpečí," odpověděla Kate, nabízejíc nenápadně čokoládový dort levhartovi, který jej krátce očichal, nakrčil čenich s výrazem odporu a hned se zase natáhl vedle Nadii.

"Jak můžeme národ přesvědčit, že mladému králi Dilu Bahadurovi může důvěřovat, i když nemá posvátného draka?" zeptal se generál.

"Se vší úctou, ctěný generále, možná národ zanedlouho bude mít novou sochu," řekla spisovatelka, která se nakonec naučila mluvit v souladu se zdejšími zdvořilostními normami.

"Měla by ctěná babička chuť vysvětlit, o čem to mluví?" vmísil se do hovoru Dii Bahadur.

"Ten problém s drakem by možná mohl vyřešit jeden můj přítel," řekla Kate a začala jim vysvětlovat svůj plán. Po několika hodinách boje se zaostalou telefonní společností Zakázaného království se spisovatelce podařilo spojit se přímo s Isaakem Rosenblatem v New Yorku, aby se ho zeptala, zda by mohl vyrobit draka podobného tomu předchozímu, bude-li mít k dispozici čtyři fotografie z polaroidu, několik poněkud rozmazaných obrázků nahraných na videu a podrobný popis, který poskytli zajatí bandité Škorpiona, doufajíce, že si tak nakloní zemské úřady.

"Žádáš mě, abych udělal sochu ze zlata?" ptal se s křikem z druhého konce planety dobrák Isaac Rosenblat.

"Ano, asi tak o velikosti psa, Isaaku. A kromě toho je třeba do ní vsadit několik set drahokamů včetně diamantů, safírů, smaragdů a samozřejmě dvojici stejných hvězdicovitých rubínů místo očí."

"A kdo to všechno děvče proboha zaplatí?"

"Jistý sběratel, který má kancelář velice blízko té tvojí, Isaaku," odpověděla Kate Coldová, umírajíc smíchy.

Spisovatelka byla na svůj plán velice hrdá. Nechala si ze Spojených států poslat speciální magnetofon, který na trhu nebyl k dostání, ale ona jej získala díky svým kontaktům s jistým agentem CIA, s nímž se spřátelila během jedné reportáže v Bosně. S tímto přístrojem si mohla poslechnout miniaturní pásky, které Judita Kinská ukrývala ve své kabele. Obsahovaly informace potřebné k odhalení identity klienta zvaného Sběratel. A tím na něj Kate chtěla zatlačit. Nechá ho na pokoji jen výměnou za to, že nahradí ztracenou sochu, což bylo to nejmenší, co mohl udělat, aby napravil škodu, kterou napáchal.

Sběratel sice učinil opatření, aby nemohly být odposlouchávány jeho telefonické hovory, ale netušil, že každý z agentů, které za ním Specialista posílal uzavírat dohodu, jejich obchodní jednání nahrál. Pro Juditu byly tyto nahrané pásky životní pojistkou pro případ, že by šlo

do tuhého. Proto je neustále nosila s sebou, dokud v souboji s Texem Pásovcem neztratila kabelu.

Kate Coldová věděla, že druhý nejbohatší muž na světě nepřipustí, aby se v novinách objevil příběh o jeho stycích se zločineckou organizací, zahrnující i únos panovníka mírumilovného národa, a že bude muset přistoupit na její požadavky. Dvůr Zakázaného království Katin plán velmi překvapil.

"Možná by bylo vhodné, kdyby se ctěná babička o této záležitosti poradila s lamy. Její úmysl je velmi dobrý, ale možná by ta zamýšlená akce byla poněkud nelegální," navrhl zdvořile Dii Bahadur.

"Možná, že to, o čem se tu bavíme, není příliš legální, ale Sběratel si lepší jednání nezaslouží. Nechte vše na mně, Veličenstvo. V tomto případě je naprosto ospravedlnitelné, když pošpiním svou karmu menším vydíráním. A mimochodem, není-li to příliš velká drzost, smím se Vašeho Veličenstva zeptat, co se stane s Juditou Kinskou?" otázala se Kate.

Žena byla nalezena v bezvědomí a celá ztuhlá jedním z oddílů, které vyslal generál Kunglung, aby ji hledaly. Potulovala se po horách několik dní, ztracená a hladová, dokud jí neomrzly nohy a už nemohla dál. Zima ji otupovala a rychle jí ubírala chuť žít. Judita Kinská se odevzdala svému osudu s jakousi skrytou úlevou. Po tolika nebezpečenstvích a chamtivosti jí pokušení smrti připadalo sladké. V krátkých okamžicích jasného vědomí se jí v mysli nevynořovala její minulá vítězství, ale klidná tvář krále Dorjiho. Jaký měla tato houževnatá vzpomínka v její paměti důvod? Ve skutečnosti krále nikdy nemilovala. Předstírala to, protože potřebovala, aby jí svěřil kód ke Zlatému drakovi, nic víc. Nicméně připouštěla, že jej obdivuje. Ten laskavý muž na ni hluboce zapůsobil. Pomyslela si, že za jiných okolností nebo kdyby byla jinou ženou, osudově by se do něj zamilovala. Teď to tak ale nebylo, tím si byla jistá. Proto ji také udivovalo, že by jí na tomto ledovém místě, kde čekala na svou smrt, králův duch dělal společnost. Přívětivé a pozorné panovníkovy oči byly totiž to poslední, co viděla, než se pohroužila do tmy.

Patrola vojáků ji našla právě včas, aby jí zachránili život. Nyní byla v nemocnici, kde ji udržovali pod sedativy, poté, co jí amputovali několik omrzlých prstů na nohou a na rukou.

"Můj otec mi před smrtí přikázal, abych Juditu Kinskou neposílal do vězení. Přeji si nabídnout té paní příležitost vylepšit svou karmu a postoupit v duševním vývoji. Pošlu ji strávit zbytek života do

buddhistického kláštera na hranicích s Tibetem. Podnebí je tam trochu drsné a je to poněkud izolované místo, ale mnišky jsou úplné světice. Slyšel jsem, že vstávají před východem slunce, tráví den v meditacích a živí se jen několika zrnky rýže," řekl Dii Bahadur.

"A vy věříte, že tam Judita dosáhne moudrosti?" zeptala se ironicky Kate a spiklenecky mrkla na generála Myara Kunglunga.

"To záleží jen na ní, ctěná babičko," odpověděl princ.

"Mohu Vaše Veličenstvo požádat, aby mi prosím říkalo Kate? Tak se jmenuji," poprosila ho spisovatelka.

"Bude mi ctí nazývat vás vaším jménem. Možná by si ctěná babička Kate, její odvážní fotografové a mí přátelé Nadia a Alexandr přáli někdy se vrátit do tohoto skromného království, kde je já a Pema vždy budeme očekávat," řekl mladý král.

"Jistěže ano," vykřikl Alexandr, ale Nadiin šťouchanec mu připomněl dobré způsoby, a tak dodal: "Ačkoli asi nejsme hodni velkomyslnosti Jeho Veličenstva a jeho ctihodné snoubenky, budeme možná tak smělí, že přijmeme toto čestné pozvání."

Nedokázali se přemoci a všichni se rozesmáli, dokonce i mnišky, které obřadně nalévaly čaj, a malá Borobá, jež radostně poskakovala a vyhazovala do vzduchu kousky čokoládového moučníku.

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.
ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal - BB/art v roce 2004
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright O 2003 Isabel Allende
Copyright O 2003 Random House Mondadori, S. A.
Travessera de Grácia, 47-49, 08021 Barcelona
All rights reserved.
Ze španělského originálu ElReino del Dragon de Oro
(First published by Random House Mondadori, S. A. in 2003)
přeložila © 2004 Monika Baďurová
Redakce textu: Ilona Sánchezová
Jazyková korektura: Jan Řehoř
Grafická úprava obálky O 2004 Robin Brichta
Tisk: CENT A, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno
První vydání v českém jazyce
ISBN 80-7341-342-6